

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 448

ΕΡΕΥΝΑ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ 16ετῆς μαθητὴς, γιὰ χατῆρι 15έτιδος συμμαθητρίας του, λαθῶν δεκαπέντε δισκία κινίνης διὰ μιᾶς. Ὁ διερχόμενος ὁμῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν σκοπὸς ἀστυφύλαξ ἀντελήφθη τοὺς σκοποὺς τῆς ἀθρόας καταναλώσεως κινίνης ἐκ μέρους τοῦ θύματος κι' ἐπενέβη ἀπὸ σκοποῦ. Στὴν ἔγκαιρον ἐπέμβασίν του καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐσπευσμένας ἐνδοστομαχικὰς πλύσεις πού ἔκαναν στὸν νεαρὸ μαθητὴ, ὀφείλεται ἡ διάσωσίς του. Ἀγγελος λέγεται — σημειώστε το αὐτό — ὁ μαθητὴς. Κι' ὁ Ἀγγελος αὐτὸς — ὄνομα καὶ πρῶμα — ἔμπλεξε... μ' ἓνα διάβολο. Μ' ἓνα διαβολάκο ἂν προτιμάτε. Ὁ Ἀγγελος ἔπαιρνε μαθήματα γερμανικῆς στὴν ἴδια τάξη μὲ τὸν διαβολάκο, τὴν 15έτιδα Μαρίαν ἢ Μαίρη. Ἐὰν ὁ Ἀγγελος εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ λέγεται Μιμίκος καὶ νὰ σπουδάζῃ ἱστορίαν, τότε τὰ πράγματα θὰ ἐλύοντο κάπως ἄλλῶς συναυτοκτονοῦντος τοῦ νεαροῦ μὲ τὴν Μαίρη «στῆς Ἀκρόπολης τὰ μέρη». Ἀτυχῶς ὁμῶς — ἡ εὐτυχῶς, ὅλα εἶναι σχετικὰ — ἐσπούδαζαν καὶ οἱ δυὸ γερμανικά. Τὸ δεῖλὸ «ἔχ λίμπε ντίχ» πού τρεμούλιαζε στὰ χεῖλη τοῦ νέου — στόμα Ἀγγέλου — δὲν συνεκίνησε, φαίνεται, τὴν Μαίρη, πού δικαιολογεῖται ἐν μέρει μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ἀφιερῶσει ἄλλοι τὴν καρδιά καὶ τὴν σκέψιν της. Ἀριστος μὲν στὸ μάθημα τῆς Γερμανικῆς, ἀπορριφθεὶς δὲ μετ' ἐπαίνων στὸ μάθημα τοῦ ἔρωτος, τί θέλατε νὰ γὰρ ὁ αἰσθηματικὸς νέος; Ἀντί νὰ τοῦ γίνῃ μάθημα ἡ ἀποτυχία του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ μὲ μεγαλύτερη ζέση στὴν σπουδὴ, ἐν σποῦδῃ... ἔτρεξε νὰ αὐτοκτονήσῃ!

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΝ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»
ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Δίπλοκτη παιδικὴ κωμωδία
Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτί-
ον καὶ δέκα μόνον δραχμάς.
(Ἡ βιβλιοπωλικὴ τῆς τιμῆς εἶναι
δραχ. 25)

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Πανηγυρίσατε, Ρωμηοί!
Τὸ πήρατε χαμπάρι;
Παράσημα λογιῶν - λογιῶν —
μικρὰ μεγάλα ἔσαντιγιὼν —
μᾶς ἔρχονται μετ' οὐ πολὺ
καὶ δὴ... μὲ τὸ καντάρι!

Ἡ χειμαρρῶδης διανομὴ
φθάνει πιά στὸ ἀπροχώρητον...
Εἶναι — σκεφθῆτε το καλὰ —
καμμιά ἑφτακοσάρια κιλά!
Κι' οὐδὲν ἄλλο ἀφίνουμε
ἀπαρashedμοφόρητον!

Μεταβαπτίσεις ἔχομε
καταναγκαστικάς:
«ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΕΚΑΤΟ ΔΡΑΜΙΩΝ»
λέγεται τῶν κοινῶν Ρωμηῶν...
Ἐὰρ ἔως δὲ φέρουν οἱ ὑπουργοὶ
«ΤΑΞΙΑΡΧΗΝ ΤΗΣ ΟΚΑΣ»!

□ □

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

(δ' ἀσυρμάτου ἰδιωτικοῦ)

ΓΕΝΕΥΗ

Τὸ γόητρο τὸ θρυλούμενο
τῆς «Κ.Τ.Ε.» καταρρακοῦται...
Καὶ ἀπὸ χεῖλη Ἀθησσυῶν,
ἀπέλπιδων κι' ἔξω - φρενῶν,
γιὰ τ' ἄχρηστο συγκρότημα
μόνο κατὰρ' ἀκοῦτε!

ΣΟΦΙΑ

Οἱ Βούλγαροι μιὰ διέξοδο
ζητοῦνε τακτικά...
Τὴν θέλουνε καλὴ - κακὴ
λίγο - πολὺ «ἡρώϊκή» —
πλὴν, συζητοῦν ἀόριστα
κι' οὐχ... διεξοδικά!

ΜΑΔΡΙΤΗ

Συλλήψεις μὲ τὴν σέσουλα
γίνονται ἐν Ἰσπανίᾳ!
Πότε ζητοῦνε φασισμόν
πότε κοινοβουλευτισμόν —
κι' ἡ ἀστάθεια εἶναι ἡ ἀρετὴ
τοῦ Ἑθνους... ἡ σπανία!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35

ΑΡΙΘ. 35282

Η ΓΑΛΑΡΙΑ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ὁ πομπὸς τοῦ Μπάρι πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ μεταδώσῃ διάλεξιν τοῦ γνωστοτάτου θεατρικοῦ συγγραφέως, μουσικοσυνθέτου καὶ συνεργάτου μας Κ. Χρήστου Κ. Χαυροπούλου, μὲ θέμα: «Ἡ Γαλαρία... δικτάτωρ τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς σκηνῆς». Τὸ θέμα τῆς διαλέξεως θέλουν παρακολουθήσει οἱ θεατράφιλοι μὲ τὸ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον, δεδομένου ὅτι ἀπὸ καιροῦ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, τὸ φλέγον ζήτημα πού τείνει, σὺν τῷ χρόνῳ, νὰ ἐπιφέρῃ διαστροφὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθητηρίου, κοινοῦ καὶ συγγραφέων.

Ἡ διάλεξις τοῦ συνεργάτου μας πρόκειται, ὅχι μόνον νὰ ἐξετάσῃ τὰ βαθύτερα αἰτία αὐτῆς τῆς αἰσθητικῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν τυραννίαν τῆς «Γαλαρίας», ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ μελετήσῃ τοὺς διάφορους τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ καταστή δυνατὸν, εἰς τὸ μέλλον, νὰ ἐξουδετερωταὶ προληπτικῶς ἡ ἀντίδρασις τοῦ κακῶς ἐννοουμένου «θεατρικοῦ πνεύματος» εἰς τὴν αἰσθητικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ θεατροφιλοῦ κοινοῦ.

ΜΕΤΑ 7.000 ΧΡΟΝΙΑ

Θὰ διαβάσατε βέβαια στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς νέας μούμιαις κάτω ἀπὸ τὴν Πυραμίδα τοῦ Χέοπος.

Δυστυχισμένη ἀγνωστὴ μούμια! Λέμε ἀγνωστὴ γιατί δὲν ἀπεκαλύφθη ἀκόμη ἡ ταυτότης της καὶ ἡ ἐπικρατέστερη γνώμη εἶναι ὅτι ἀνήκει σ' ἓναν πρίγκηπα. Κοιμώταν ἡρεμῶς γαλήνια, μακρὰ ἀπὸ ἱερόσυλες προσβολές, ἐπὶ χιλιάδες τετρακόσια τριάντα ἔτη χρόνι! Τυλιγμένη μέσα στὶς ταινίες τῆς πέραςε, μέσα σ' ἓναν ἀδιατάρακτο ὕπνῳ, πενήντα ἔτη αἰῶνες ἐπαναστάσεων, ἐπιδρομῶν, πολέμων.

Πενήντα ἔτη δλόκληρους αἰῶνες ἀναπόδωτον ἀνάμεσα στὰ ἀγαπημένα της ἀντικείμενα, στὰ ὄπλα της καὶ τὰ κοσμήματά της.

Χάρις σὲ μιὰ τελὼρια εἰσβολὴ νερῶν κάτω ἀπὸ τὴν Πυραμίδα ἓνας θώρακας ἀπὸ λάσπη τὴν ἐκάλυψε προστατεύοντάς τὴν ἔτσι καλύτερα κι' ἀπὸ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ βάλσαμα πού τὴν διατηροῦσαν.

Καὶ τώρα νὰ πού τὴν ὑπνῆσαν βάρβαροι καὶ τὴν ξανάφεραν στὴ ζωὴ, στὸν κόσμῳ, στὴν ἐπικαιρότητα καὶ στὴν παγκόσμια ἀδιακρισία τῶν ρεπόρτερ καὶ τῶν φωτογράφων.

Δυστυχισμένη ἀγνωστὴ μούμια πού κοιμήθηκες ἐπὶ χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ καταντήσῃς σήμερᾳ ἀνάγνωσμα!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΠΟΡΙΕΣ

—Αφού λέτε ότι είμαι το πρώτο κορίτσι που φιλάτε πώς φιλάτε τόσο ωραία;
—Αφού είμαι ο πρώτος άνδρας που ας φιλώ πώς ξέρετε ότι φιλώ τόσο ωραία;

□ □

ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕ..

—Θέλετε να γίνετε γραμματέας μου; Γνωρίζετε καλά στενογραφία;
—Να σάς πω την αλήθεια, δεν την γράφω απόλυτα καλά, την μιλώ όμως στην ένταλ-

□ □

ΚΑΙ ΡΕΣΤΑ

Κύριος (στην πλύστρα).—Τί έκανε, λέει; Μούχασες το ποικιμίό μου και μου ζητάς τώρα να σου πληρώσω και τα πλυσι-κά του!

Πλύστρα.—Μά, κύριε, το είχα πλύνει πρετού το χάσω!

□ □

ΗΣΕΡΕ ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ

Ένας χωρικός παρουσιάζεται στην θυρί-δα του σταθμού μαζί με τον σκύλο του.
Ένα ολόκληρο εισιτήριο για μένα, λέει και μισό για τον σκύλο μου!

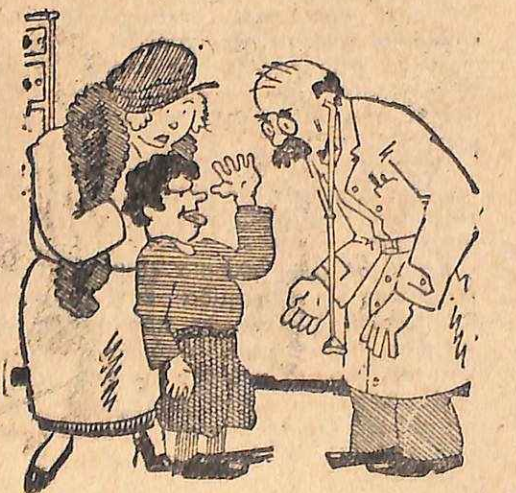
—Γιατί μισό για τον σκύλο σας;
—Γιατί δεν είναι ακόμα τεσσάρων χρό-νων!

□ □

Η ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟΥ

Μαμά.—Να το θυμάσαι καλά, ο Μίλτων, ο ποιητής ήταν τυφλός. Είναι εύκολο να το θυμάσαι.

Μπέμπης.—Ναί, μαμά.
Μαμά.—Ε λοιπόν, πές μου, τώρα, ποιό ήταν η συμφορά του Μίλτωνος;
Μπέμπης.—Ότι ήταν ποιητής.

ΚΑΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

—Μόνο τη γλώσσα, παιδί μου! Μόνο τη γλώσσα.

Οἱ δυὸ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ολόκληρος μικρός στρατός προχω-ρούσε ανάμεσα στον μπρούσο των Ινδιών, προς βορράν της πόλεως Μεντάκ, κοντά στον μεγάλο ποτα-μό Γκονταβάρι στο σουλτανάτο του Χα-ντερμπάντ. Ο πρίγκηψ Μερχιπούρ που τον οδηγούσε ήταν ένας άξιος άρ-χων που αντί να προπορεύεται της συ-νοδείας πήγαινε τελευταίος με τον ελέ-φαντά του. Ο πρίγκηψ είχε δηλώσει ύ-ποταγή στην Αγγλία κατόπιν από ένα σωρό εμπόλιους πολέμους κι' είχε συν-θηκολογήσει — με τὸν ἀρχηγόν. Ο ὑ-πολογισμός Τζέμσον Μπράντ που τον συνοδεύει είχε μεσολαβήσει για την σύ-ναψη της ειρήνης. Ήταν γενναίος μα-χητής και λαμπρὸς κυνηγός. Κι' ο πρίγ-κηψ Μερχιπούρ για να τιμήσει τον ξένο του τον είχε καλέσει σ' ένα κυνήγι τί-γρεως, σαν καλὸς κυνηγὸς που ήταν κι' ο ίδιος.

Η συνοδεία αποτελούνταν από καμ-μιά πενηνταριά Ινδούς με μπρούστινο κορμί που προχωρούσαν πεζή. Ύστερα ακολουθούσαν τέσσερις ελέφαντες που βάσταζαν τους καθαρὸς κυνηγούς κι' ανάμεσά τους ο οδηγὸς Κρασάρ που γνώριζε καλλίτερα απ' τον καθένα την ζούγκλα. Ο τέταρτος ελέφανς σήκωνε τον πρίγκηπα Μερχιπούρ και τον Τζέμ-σον Μπράντ που φλυαρούσαν ἐγκάρδια. Απ' την ἀναχώρησή τους είχαν ήδη σκοτώσει ένδεκα τίγρεις ἀρσενικές και θηλυκές.

Στην περιοχή, γινόταν πολὺς λόγος για τὸν «Συντρόφους του Γαλάζιου Τουρμπανιού» ἐπαναστάτας που είχαν πειρατικά ἐνστικτικὰ και λεηλατούσαν τὰ χωριά.

—Δὲν πιστεύω να διατρέχουμε πιὰ κανένα κίνδυνο απ' τὸν «Συντρόφους του Γαλάζιου Τουρμπανιού» ἔλεγε ὁ πρίγκηψ. Πάντως πριν ἀπὸ δυὸ ὅδοι-δες, γλύτωσα παρὰ τριχὰ τὸν θάνατο κι' οἱ εἰκοσι συμμορίτες που ὑπολείπον-ταν ὀρπιστήκαν νὰ με σκοτώσουν...

Μία μέρα που ὁ πρίγκηψ Μερχιπούρ είχε βῆ με αὐτοκίνητο απ' τὸ ἀνάκτο-ρο τοῦ Μεντίκ, ἕνας φακίρης ὤρμησε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος και πυροβόλησε με ρεβόλβερ κατ' ἐπανάληψιν ἐναντίον του χωρὶς νὰ τὸν ἐπιτύχῃ. Ήταν ἕνας κοκκαλιάρης, κουρελῆς με κίτρινο τουρ-μπάνι. Ἐνῶ ὅμως τὸν μετέφεραν, λυ-σσαρισμένο απ' τὸ πλῆθος, στὸ βρεττα-νικὸ χειρουργεῖο, ὡμολόγησε προτοῦ ἐκπνεύσει, πὼς ἀνῆκε στὸν «Συντρό-φους τοῦ Γαλάζιου Τουρμπανιού».

—Οἱ «Σύντροφοι τοῦ Γαλάζιου Τουρ-μπανιού» ἀσφαλῶς δὲν εἶπαν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξη, προσέθεσε ὁ πρίγκηψ. Σκεπτικὸς, ὁ ὑπολογιστὸς δὲν ἀπο-κρίθη.

Ο Κρασάρ εἶχε κατεβῆ απ' τὸν ἐλέ-φαντα και προχωρούσε εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἰχνῶν τῆς τίγρεως. Ἐμφανικὰ, παρα-τηρήθηκε μιά κίνηση μεταξύ τῶν Ιν-δῶν κι' ὁ οδηγὸς τοῦ πρίγκηπου σταμά-τησε τὸν ἐλέφαντά του.

—Πρίγκηψ, εἶπε ὁ Κρασάρ, ἀνακαλύ-ψαμε ἕνα λάκκο.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἐ-ξοχῆς τῶν Ινδιῶν που τρομοκρατοῦνται

συχνὰ ἀπὸ τὶς τίγρεις, συνηθίζουν νὰ σκάδουν μεγάλους λάκκους που σκεπά-ζουν τὸ στόμιό τους με κλαδιά και φύλ-λα, γιὰ νὰ γελαστῇ ἡ τίγρις και νὰ πέσῃ μέσα.

—Εἶναι καμμία τίγρις μέσα στὸν λάκκο; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

—Ὅχι, ἀφάντη εἶναι μιά γυναίκα!

—Γυναίκα!

—Ναί, ἀφάντη. Οἱ ἄνθρωποι μου τὴν ἐγάζουν τώρα απ' τὸν λάκκο.

Σὲ λίγο, μιά νεαρά ἰνδῆ, λεπτοῦλα, που δὲν θὰ ἦταν ἀκόμα εἰκοσι χρονῶν ἔβρισκταν μπροστὰ στὸν πρίγκηπα Μερχιπούρ και τὸν ὑπολογιστὸ Τζέμσον Μπράντ που εἶχαν κατεβῆ κι' οἱ δυὸ απ' τὸν ἐλέφαντά τους.

Ἡ νεὰ ἦταν πολὺ ὁμορφῇ, με θελου-δένια μάτια. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ βρετανικοῦ στρατοῦ κύτταζε τὴν ἀγνωστὴ με θαυμασμό. Ποτὲ δὲν εἶχε δῇ τέτοια καλλονή.

—Εἶσαι ἱερὰ χορεύτρια; τὴν ρώτησε ὁ πρίγκηψ κυττάζοντας μὴ σάρπα στὸς ὤμους τῆς.

—Ναί, ἀφάντη. Εἶμαι μπαγιαντέρα τῆς Κάλι.

—Τῆς Κάλι, τῆς θεᾶς τοῦ θανάτου και τοῦ αἵματος; ψιθύρισε ὁ Μπράντ.

Πρώτῃ φορὰ ἔβλεπε μπαγιαντέρα γιὰτὶ ζοῦν μέσα στὸς ναοὺς και τοὺς εἶναι ἀπηγορευμένο νὰ μιλοῦν με ὅποι-ονδῆποτε.

—Πὼς ὀνομάζεσαι; τὴν ρώτησε ὁ πρίγ-κηψ Μερχιπούρ.

—Ἀποκρίθηκε με μελωδική, γλυκεῖα φωνή:

—Ἀντοβέντα.

—Τί σοῦ συνέβη;

Ἡ Ἀντοβέντα ἔδειξε τὸ δάσος, τραυ-λίζοντας:

—Τὴν περασμένη νύχτα, μιά τίγρις τριγύριζε στὸ δάσος. Εἶδα τὰ ἰχνη τῆς κι' ἔτρεξα μπροστὰ μου, στὴν τύχη, σὰν τρελλή, με τὸν φόβο μὴ με κατασπα-ράξῃ. Ἔτσι ἔπεσα μέσα στὸν λάκκο. Οἱ θεοί, σεβαστέ Ἀρχοντα, σὲ ἐστεῖλαν γιὰ νὰ με σώσης...

Ο πρίγκηψ Μερχιπούρ μαζί με τὸν Τζέμσον Μπράντ ἀντήλλαξαν μὴν εὖ-γλωττῇ ματιά: ἔπρεπε νὰ σκοτωθῇ ἡ τίγρις.

—Ποῦ εἶναι ὁ ναός σου; Ποῦ εἶναι οἱ ἀδελφοί σου; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

—Σὲ μιά μέρα ἀπόσταση. Ἄν θέλατε νὰ με φιλοξενήσετε, θὰ ξεκινούσα τὰ ἐξημερώματα.

—Πολὺ εὐχαρίστως, πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Τζέμσον που ἔβρισκε γοητευτι-κὴ τὴν μικρὴ μπαγιαντέρα.

Ο πρίγκηψ Μερχιπούρ χαμογέλασε και γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ξένο του διέταξε νὰ στήσουν ἕνα τσαντήρι τῆς μπαγιαντέρας, κοντὰ στὸ δικό τους.

—Σ' εὐχαριστῶ, ἄρχοντα...

Και μ' ἕνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Τζέμσον που εἶχε συνηγορή-σει ὑπὲρ αὐτῆς, ἡ Ἀντοβέντα ἀποσύρ-θηκε κάτω απ' τὸ τσαντήρι τῆς.

Τὴν ὥρα που ὁ πρίγκηψ ἐτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ, τὸν πλησίασε ὁ Κρασάρ χα-ρούμενος.

—Ἀνεκάλυψα τὰ ἰχνη μῆς τίγρεως,

τίγρεις ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΝΤΡΕ ΝΤΑΖΕΡΓΚ

εἶπε, μαζί με τὰ ἰχνη τῶν μικρῶν τῆς.
—Θὰ τὴν κυνηγήσουμε αὐριο βράδυ...

□ □

Τὴν νύχτα, ὁ Τζέμσον δὲν ἔκλεισε μάτι. Συλλογιζόταν τὴν ὁμορφῇ μπα-γιαντέρα...

Ἐμφανικὰ, μέσα στὴν νύχτα, ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ σύριμο. Κάποιος σερνό-ταν πρὸς τὸν πρίγκηπα που κοιμόταν κοντὰ του, ἀπάνω σὲ μιά προβιά τί-γρεως.

Στὸ φῶς μῆς ἀχτίδας τοῦ φεγγα-ριοῦ, κατὰπληκτος, ὁ ὑπολογιστὸς ἀνε-γνώρισε τὴν μικρὴ μπαγιαντέρα! Ἡ Ἀντοβέντα ἀγγίξε με τὸ δάχτυλό τῆς τὸ μάγουλο τοῦ πρίγκηπου και τὸν ἐξυ-πνίσε.

—Ἀρχοντα, συγχώρεσέ με που ἐνο-χλῶ τὸν ὕπνο σου, τοῦ εἶπε. Ἀνακάλυ-ψα ὅμως τὰ ἰχνη τῆς τίγρεως και γνω-ρίζοντας πὼς εἶσαι μέγας κυνηγός, ἐρ-χομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.

—Κι' ὁ Κρασάρ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

—Ὁ οδηγὸς σου βρίσκεται στὸ δάσος, ἄρχοντα μου, κι' αὐτὸς με στέλνει νὰ σὲ εἰδοποιήσω...

Ο πρίγκηψ σκέφθηκε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν σύντροφό του. Ἦθελε ὅμως νᾶχῃ μόνος του τὴν δόξαν τοῦ σκοτωμοῦ τῆς τί-γρεως. Γι' αὐτό, χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐγῆ-κε απ' τὸ τσαντήρι κι' ἀκολούθησε τὴν Ἀντοβέντα.

Ο Τζέμσον ὅμως συλλογιζόταν πα-ραλλήλως:

—Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς πρίγκηψ θὰ μοῦ σκοτώσῃ τὴν τίγρη μου!...

Κι' ἄρπαξε τὴν καρμπίνα του γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς δυὸ που προπορεύον-ταν. Κι' οἱ τρεῖς σκιές, ἡ μιά πίσω απ' τὴν ἄλλη, ἐφθασαν σὲ λίγο στὸ δάσος.

—Ποῦ εἶναι ὁ Κρασάρ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

Διεκόπη ὅμως βλέποντας τὴν ἀγριό-τητα που φανέρωνε τὸ πρόσωπο τῆς μπαγιαντέρας.

Ἀπότομα, τρεῖς Ινδοὶ ψηλὸσωμοι ὠρῶνθησαν μπροστὰ του με μαχαίρια στὰ χέρια. Φοροῦσαν ἕνα μπλε τουρμπά-νι στὸ κεφάλι.

—Οἱ «Σύντροφοι τοῦ Γαλάζιου Τουρ-μπανιού!» τραύλισε ὁ πρίγκηψ, ἀπο-φασισμένος νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴ του.

Καταλάβαινε πὼς ἡ μπαγιαντέρα, που ἦταν κι' αὐτὴ «Σύντροφος τοῦ Γα-λάζιου Τουρμπανιού» τὸν εἶχε παρασύ-ρει σὲ παγίδα.

Τὴν στιγμή που ἕνα χέρι ὠπλισμένο με ἐγχειρίδιο κατέβαινε ἀπάνω στὸ στή-θος τοῦ πρίγκηπου, ἀκούστηκε ἕνας πυ-ροβολισμὸς και μιά φωνὴ νὰ ξεφωνίξῃ:

—Κουράγιο!

Ἦταν ὁ ὑπολογιστὸς Τζέμσον που ἐρχόταν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν γκάφα του. Ὁ ἕνας Ινδὸς σωρίσθηκε σπαράζον-τας κι' οἱ ἄλλοι δυὸ βλέποντας τὸν Κρα-σάρ νὰ ὀρμᾷ εἰς βοήθειαν μαζί με ἐπι-σχύσεις, τῶσθαν στὰ πόδια.

Ο πρίγκηψ ἔπιασε τὴν μπαγιαντέρα απ' τὸν λαιμό.

—Ἐλεος! στέναξε ἡ Ἀντοβέντα.

Ο πρίγκηψ τὴν παρέδωκε στὸν Τζέ-μσον Μπράντ και στράφηκε πρὸς τὸν

ἐτοιμοθάνατο:

—Τ' ὀνομά σου;

—Ντολιμάν... Ἀνῆκω στὸ «Γαλάζιο Τουρμπάνι».

—Πόσοι ἀκόμα εἶσθε;

—Εἰκοσι.

—Ποῦ ἐδρεύετε;

—Στὸν ναό, στὸς πρόποδας τοῦ λό-φου.

—Πόσοι ἤρθατε στὸ δάσος;

—Οἱ τρεῖς που εἶδες μαζί με τὴν Ἀν-τοβέντα. Εἶχαμε ἀποστολὴ νὰ σὲ σκο-τώσουμε...

Ἐνας τελευταῖος σπασμὸς συγκλόνι-σε τὸ κορμί του. Ήταν νεκρός.

□ □

Ο πρίγκηψ τότε στράφηκε πρὸς τὴν μπαγιαντέρα:

—Θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὸ Μεντάκ, ὅπου θὰ θανατωθῇς! εἶπε.

—Δὲν σὲ φοβούμαι και σὲ μισῶ! εἶπε ἡ μικρὴ χορεύτρια.

Τὴν στιγμή ἐκείνη, τὰ χόρτα παρα-μέρισαν και φάνηκε ἡ τίγρις που κυνη-γοῦσαν. Ὁρμήσε ἐναντίον τοῦ πρίγκη-πος Μερχιπούρ.

Ο Τζέμσον, τότε, ψιθύρισε στὴν Ἀν-τοβέντα:

—Φύγε!

Καὶ τὴν ἐσπρωξε μέσα στὰ χορτάρια.

Ἐνας πυροβολισμὸς τοῦ Κρασάρ εἶ-χε σκοτώσει τὴν τίγρη κι' ἔτσι γλύτωσε ὁ πρίγκηψ που στράφηκε ἀναζητώντας τὴν μπαγιαντέρα.

—Ποῦ εἶναι ἡ αἰχμάλωτός σας; ρώτη-σε τὸν Τζέμσον Μπράντ.

—Μὲ συγχωρεῖτε... ἀλλὰ ἀπάνω στὴν φασαρία μοῦ τῶσκασε!

Ο πρίγκηψ κατάλαβε τὴν ἀλήθεια. Εἶπε μονάχα στὸν νεό:

—Δυὸ τίγρεις ἦσαν, φίλε μου, κι' ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη δὲν εἶναι αὐτὴ που σκο-τώσαμε ἀλλὰ ἡ ἄλλη τίγρις, ἡ Ἀντο-βέντα, ἡ μπαγιαντέρα τῆς θεᾶς Κάλι, τῆς Κόκκινης Θεᾶς, ἡ Φανατικὴ Ἀντο-βέντα που εἶχε ὀνοματῇ νὰ μὲ σκοτῶσῃ.

—Ἀντοβέντα! ψιθύρισε ὀνειροπόλα ὁ νεαρὸς ὑπολογιστὸς.

□ □

Δὲν ξαναεἶδε ὅμως ποτὲ τὴν νεαρὰ χορεύτρια τῆς Κάλι που τοῦ εἶχε σκαλ-δώσει τὴν καρδιά του.

Κι' ἐκείνη ὅμως διατήρησε τὴν ἀνά-μνησιν τοῦ νεαροῦ ὑγροῦ ἀξιωματικοῦ που τὴν εἶχε σώσει και ποτὲ πᾶς δὲν ἀ-νακατέστηκε με δολοφονίες αἰρέσεις.

Κάπου ἐκεῖ μακριὰ στὸ σουλτανάτο τῆς Μυσὸρ ἀποτραβήχθηκε, γιὰ νὰ ἐρῇ τὴν λησμονία και τὴν γαλήνη απ' τὴν τόσο ταραχμένη ζωὴ τῆς.

Δὲν εἶναι πιὰ παρὰ μιά ἀπλή γυναι-κα ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες, που δὲν ἐξαρτῶνται σὲ τίποτα.

Ἀπαρνήθηκε τὴν λατρεία τῆς θεᾶς Κάλι, τῆς Θεᾶς τοῦ θανάτου, τοῦ Αἵμα-τος.

Κι' ὄχι μονάχα αὐτό. Γιὰ στερνὴ με-τάνοια, ἐπέστρεψε τὸν πέπλο τῆς χορευ-τρίας που τὴν ἐκάλει καὶ τὰ δαχτυλίδια μου!

ΜΑΞ ΑΝΤΡΕ ΝΤΑΖΕΡΓΚ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΟ

—Τί εἶναι αὐτά, Μάριο; Σὲ βλέπω κα-ταπνευωμένο. Τί ἐπάθες κι' εἶσαι ἐτσι;
—Ἀστα και μὴν τὰ ρωτάς. Σήμερα τὸ πρωί, φόρεσα τὸ καπέλλο μου ἀνάποδα. Λοι-πόν, φίλε μου οἱ γνωστοί μου που συναν-τούσα στὸν δρόμο με κοροῖδευαν ἀπὸ μπρο-στά... και με χαιρετούσαν ἀπὸ πίσω!

□ □

ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ

—Γιατί δὲν χαιρετήσες τὸν Δημητράκη που πέρασε;

—Γιατί εἶμαι τσακωμένος μαζί του.

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Μὲ εἶπε «γέρο- δάκα».

—Ἐχει ἄδικο. Εἶσαι ἀκόμα στὴν ἀκμή τῆς ἡλικίας σου και δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σὲ λέῃ γέρο-δάκα πριν περάσουν δέκα-δώδεκα χρόνια.

□ □

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΕΝΘΟΣ

—Θάθελα, λέει μιά ἡλικιωμένη κυρία μπαίνοντας σ' ἕνα κατάστημα, ἕνα πένθιμο καπέλλο.

—Τί πένθος; Μεγάλο ἢ μικρό; Μήπως χά-σατε τὸν σύζυγό σας;

—Ὅχι, τὸν γαμπρό μου.

—Ἀ, λαμπρά. Δοκιμάστε τότε αὐτὸ τὸ ροζ καπέλλο...

□ □

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

—Τί εἶναι αὐτά που μοῦ λές; Ἐπεσεε θυμα σοβαροῦ κυνηγετικοῦ δυστυχήματος;

—Ναί, ἐνῶ εἵλεπα στὸ κυνήγι και—τί συμβατοῦ; κυνηγοῦσα ἐλάφια!— ἡ γυναίκα μου τῶσκασε με τὸν γείτονα μου...

ΠΟΥΠΟΥΛΟ

—Εἶναι πὸς ἐπὶ ἀπὸν εἰκοσι καλά. Καὶ νὰ σκεφθῇς ὅτι φοῶ και τὰ δαχτυλίδια μου!

Καὶ ἡ Λίζα δὲν ἦρθε ποτέ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

—Ὦστε ἔτσι... Σοῦ εἶπε πὼς θάρ-
θη νὰ μὲ δῇ;
—Ναί, ναί. Βαρέθηκα νὰ στὸ
λέω. Ἐλα τώρα σκεπάσου, θὰ
κρυώσης.

Μέσα στὴ μεγάλη κάμαρα τοῦ ἄρρω-
στου εἶχε σχεδὸν σκοτεινιάσει.

Ἀπ' τὴς θάρειες κουρτίνες τοῦ παρά-
θυρου μόνο ξεγλυστρουσε — στερνὸς
τῆς μέρας χαιρετισμὸς — μιὰ ἀχτίδα.
Μιὰ ἀχτίδα κίτρινη, ἀρρωστιάριχη, ποὺ
περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ χνουδὶ τῆς κόκ-
κινῆς κουβέρτας γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ
μικρὸ τραπεζάκι μὲ τὰ φάρμακα, λές
καὶ γύρευε κανένα δυναμωτικό.

Στοὺς τοίχους τεράστιες σκιές κ' ἔ-
να - δυὸ κάντρα μὲ αὐστηρὲς φυσιογνω-
μίες.

Ἐνα κρεβάτι στὴ γωνία τοῦ ἀρρώ-
στου καὶ ἀκριβῶς δίπλα, ἓνα μικρὸ τρα-
πεζάκι μὲ εἰδῶν - εἰδῶν ἀντιπαθητικὰ
μπουκαλάκια.

Τὰ μάτια τοῦ λάμπανε ἀπ' τὸν πυρε-
τό, καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκ-
κινο, σχεδὸν σὰν τὴν χνουδάτη κουβέρ-
τα ποὺ τὸν σκεπάζε.

Στὴν ἄκρη τοῦ κρεβάτιοῦ ὁ φίλος
του, ὁ Τάκης, κρατοῦσε στὶς χούφτες
τοῦ τοῦ ἄσφαρκο χέρι τοῦ ἀρρώστου τοῦ
ἔκαιγε.

—Ὡστε ἔτσι... Σοῦ εἶπε πὼς θάρθη
αὐριο τ' ἀπόγεμα νὰ μὲ δῇ;

—Ναί, ναί. Βαρέθηκα νὰ στὸ λέω...
Ἐλα τώρα, σκεπάσου, θὰ κρυώσης...

Πῆρε τὴν κόκκινη χνουδωτὴ κουβέρ-
τα ποὺ στριφογυρίζοντας στὸ κρεβάτι
τοῦ ὁ ἀρρώστος, τὴν εἶχε φτάσει ἄκρη -
ἄκρη, καὶ τοῦ τύλιξε προσεκτικὰ τὶς
πλάτες.

—Εἶσαι καλὰ τώρα, Μένιο;

—Ναί. Ἀναποδογύρισέ μου μονάχα τὸ
μαξιλάρι νὰ δροσισθῶ λιγάκι. Ἐτσι
μπράβο... Τώρα εἶμαι καλὰ... Πές μου
πότε τὴν εἶδες;

—Τ' ἀπόγεμα πέρασε ἀπ' τὴν τράπε-
ζα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ
πὼς εἶσαι.

—Τὴν καυμενούλα μου τὴν Λίζα... Πὼς
εἶμαι... Καὶ δὲν μοῦ λές, πὼς σὲ ρώτη-
σε, ψυχρά ἢ μ' ἐνδιαφέρον;

—Μ' ἐνδιαφέρον, φυσικά.

—Κι' ἐσύ; Ἐσύ τί τῆς εἶπες;

—Τι ἤθελες νὰ τῆς πῶ; Τὴν ἀλήθεια.

—Ὅτι εἶσαι ἀκόμα λιγάκι ἀρρώστος...

—Λιγάκι; Ἐτσι τῆς εἶπες; Μὰ τότε
δὲν εἶπες τὴν ἀλήθεια. Ναί, μὴ γελᾷς...

Ξέρω καλλίτερα ἀπὸ σένα πόσο ἀρρω-
στος, εἶμαι.

—Δὲν ξέρεις τί λές.

—Ἀδίκᾳ προσπαθεῖς νὰ μοῦ δώσης
ἐλπίδα. Ἐγὼ θεβαιώθη πιά. Τὸ διαβά-
ει κάθε τόσο στὰ θουρνωμένα μάτια
τῆς μάννας μου. Σήμερα εἶσαι καλλί-
τερα μού λείει... καὶ τὴν πιάνουν τὰ

κλάμματα.

—Ὑστερὰ τὸ καταλαβαίνω
ἀπ' τὸ στηθοσκόπιο τοῦ για-
τροῦ. Νά, σταματᾷτε πάντα
ἐδῶ — θλέπει; — ἐδῶ, κά-
τω-κάτω στὴ δεξιὰ μεριά.

—Ἄλλοτε τὸ στηθοσκόπιο
περπατοῦσε ἀδιάφορα στὴν
πλάτη καὶ στὸ στήθος μου...
Πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ... Τώρα,
εἶναι πέντε - δέκα μέρες ποὺ
σταματᾷ ἐδῶ καὶ δὲν ξε-
κολλάει.

Ἀκούς; Δὲν εἶναι πιά ἀδιάφορο. Ἐρ-
χεται καὶ στέκεται κατ' εὐθείαν ἐδῶ...
Κάτω-κάτω δεξιὰ.

Ναί, μὴ μὲ κυτᾷς ἔτσι, θάρρεις πὼς
δὲν καταλαβαίνω τὴν ἀπαίσια πληγὴ
κρύβεται μέσα μου... Ἐδῶ... κάτω-κάτω
δεξιὰ;

Ποῖος ξέρεῖ τί φοβεροῦ, τί παράξε-
νους ἡχούς ἀκούει ὁ γιατρός μὲ τὸ στη-
θοσκόπιο... Ποῖος ξέρεῖ.

Τὸν θλέπω νὰ μὲν σιωπηλὸς, συλλο-
γισμένος. Καὶ τὸ βλέμμα του σὰν μὲ
κυτᾷται παίρνει μιὰ παράξενη ἐκφρα-
ση, μιὰ ἐκφραση ποὺ δὲν τὴν εἶχα ἀντι-
κρῦσει ὡς τώρα... Μὴν κάνεις πὼς ἀπο-
ρεῖς καὶ πὼς δὲν πιστεύεις. Τὰ θλέπω
καὶ τὰ καταλαβαίνω ὅλα πολὺ καλὰ.

—Ἐλα σῶπα, ὅλο κουταμάρες λές.
Τίποτα δὲν ἔχεις, νὰ δῆς ποὺ σὲ μιὰ
δομάδα τὸ πολὺ θάσαι πάλι στὸ πόδι
ὅπως πρῖν...

—Λές;

—Ὁ, εἶμαι σίγουρος. Σώπασε τώρα.
Μὴ μιλᾷς πολὺ γιατί κουράζεσαι. Καὶ
δὲν κάνεις.

—Καλὰ, δὲν θὰ ξαναμιλήσω. Μίλα
μου λοιπὸν ἐσύ. Κι' ἐγὼ θ' ἀκούω μόνο.
Πές μου τί ὥρα ἦρθε;

—Μι... θάταν ὀχτώμιση πάνω - κάτω,
ἴσως κι' ὀχτὼ.

—Φοροῦσε τὴν πράσινη ζακετίτσα
τῆς;

—Ὅχι, θάρρῶ μιὰ μπλέ.

—Ἄ ναί, τὴν μπλέ. Μὲ τὴν φουστίτσα
τὴν καρρὼ καὶ τὸ μικρούτσικο κατεβα-
στὸ καπελάκι. Θάταν ὁμορφὴ ἔ; Πάρα-
πολὺ ὁμορφὴ. Ἐλα, ἔλα... Πές μου ὅλα
ὅσα εἶπατε. Ὅλα, ἀκούς; Μὴ παραλεί-
ψῃς οὔτε μιὰ λέξουλα τῆς.

Τὸ σκοτάδι μῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ
τὶς θάρειες κουρτίνες κι' ἡ κάμαρα τοῦ
ἀρρώστου γέμισε νύχτα.

Στὸ χῶλλ ἀκούστηκε τὸ σούρσιμο
ποῦκαναν δυὸ ξεχειλωμένες παντοῦ-
φλες.

Τὸ σκοτάδι μῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ
τὶς θάρειες κουρτίνες κι' ἡ κάμαρα τοῦ
ἀρρώστου γέμισε νύχτα.

Στὸ χῶλλ ἀκούστηκε τὸ σούρσιμο
ποῦκαναν δυὸ ξεχειλωμένες παντοῦ-
φλες.

Τὸ σκοτάδι μῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ
τὶς θάρειες κουρτίνες κι' ἡ κάμαρα τοῦ
ἀρρώστου γέμισε νύχτα.

Στὸ χῶλλ ἀκούστηκε τὸ σούρσιμο
ποῦκαναν δυὸ ξεχειλωμένες παντοῦ-
φλες.

Τὸ σκοτάδι μῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ
τὶς θάρειες κουρτίνες κι' ἡ κάμαρα τοῦ
ἀρρώστου γέμισε νύχτα.

Στὸ χῶλλ ἀκούστηκε τὸ σούρσιμο
ποῦκαναν δυὸ ξεχειλωμένες παντοῦ-
φλες.

Τὸ σκοτάδι μῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ
τὶς θάρειες κουρτίνες κι' ἡ κάμαρα τοῦ
ἀρρώστου γέμισε νύχτα.

Στὸ χῶλλ ἀκούστηκε τὸ σούρσιμο
ποῦκαναν δυὸ ξεχειλωμένες παντοῦ-
φλες.

Τὸ σκοτάδι μῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ
τὶς θάρειες κουρτίνες κι' ἡ κάμαρα τοῦ
ἀρρώστου γέμισε νύχτα.

Στὸ χῶλλ ἀκούστηκε τὸ σούρσιμο
ποῦκαναν δυὸ ξεχειλωμένες παντοῦ-
φλες.

Κάτω ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα ξεγλύ-
στρῆσε τὸ ὀχρόκόκκινο φῶς μιᾶς λάμ-
πας πετρελαίου.

Ἐτρίξε τὸ πόμολο.

—Ποῖος;

—Ἐγὼ γυιόκα μου... Ἐφυγε ὁ φι-
λος σου;

—Ναί.

—Θέλεις τίποτα;

—Ὅχι...

—Ἐπειδὴ σκοτείνιασε εἶπα μὴ θέλῃς
φῶς...

Οἱ παντοῦφλες σούρθηκαν μέχρι
τὸ κρεβάτι. Τὸ σκελετωμένο χέρι τῆς
γρηουλάς πασπάτεψε τὸ μέτωπο τοῦ
ἀρρώστου.

—Ἐ δὲν εἶσαι καὶ πολὺ ζεστός. Ἐλα
τώρα, εἶναι ὥρα νὰ πάρῃς τὸ φάρμα-
κό σου.

Ὁ Μένιος μισοσηκώθηκε κι' ἡ γρηά
μάννα του μὲ χέρι ποῦτρεμε ἔφερε τὸ
κουτάλι μὲ τὸ φάρμακο στὸ πικρὸ τοῦ
στόμα.

Τὸ πῆρε μὲ ἐγκαρτέρηση κι' ὕστερα
κύτταξε τὴν μάννα του μ' ἓνα χαμόγε-
λο. Τὰ μάτια τοῦ φωτίζονταν ἀπὸ μιὰ
χαρούμενη λάμψη;

—Μάννα...

—Τι θέλεις γιόκα μου.

—Τὴν θυμάσαι τὴν Λίζα;

—Ποιά Λίζα;

—Αὐτὸ τὸ ὁμορφο κορίτσι, ποὺ εἶχε
ἔρθει ἓνα ἀπόγεμα. Δὲν γίνεται νὰ
μὴν τὴν θυμάσαι... Τὴν Λίζα, λέω, μὲ τὰ
ὠραία μάτια, μὲ τὴν χωρίστρα στὴν
μέση. Ἐ, λοιπόν, μάννα ἡ Λίζα θάρθη
αὐριο. Ἀνησύχησε, λέει, ποὺ εἶμαι ἄρ-
ρώστος. Κάθε μέρα — ἀκούς, μάννα; —
κάθε μέρα ρωτᾷ γιὰ μένα.

Αὐριο θάρθη. Μοῦ τόπε ὁ Τάκης.

—Καλῶς νὰ κοιπάσῃ, ἀγόρι μου.

—Ἐχουμε γλυκὸ στὸ θάζο; Ἄν δὲν
ἔχουμε νὰ στελεῖς ν' ἀγοράσῃς καὶ, ἄ-
κου νὰ δῆς, αὐριο ἀπ' τὸ πρῶτ νὰ συ-

γυρίσῃς τὸ σπῆτι. Νὰ μὴ μᾶς θρῇ ἔτσι
ἡ Λίζα.

□ □

Μεσημέρι, ὁ Τάκης — μετὰ ἀπ' τὴν
Τράπεζα — πῆγε στὸ σπῆτι τῆς Λίζας.
Τὸν δέχτηκε μὲ τὴν ρόμπα τῆς στὸ μι-
κρὸ σαλονάκι.

—Πὼς αὐτὴ ἡ ὠραία ἐκπληξῇ;

—Ἦρθα γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸν...

Καὶ τῆς ἐξήγησε: Ὁ Μένιος ἦταν θά-
ρειά ἀρρώστος. Μέρα μὲ τὴν μέρα τὸν
«περίμεναν». Ἐπρεπε νὰ πᾶν νὰ τὸν δῇ.

Ἀδιάφορο ἂν εἶχαν τσακωθῇ.

Τὸ γεγονός ἦταν πὼς ὁ Μένιος, παρ'
ὅλα αὐτὰ, τὴν ἀγαποῦσε πάντα.

Ἡ μὴν λέξη ποὺ πρόφερε στὸν πυρε-
τό του ἦταν τ' ὄνομά τῆς.

Ἡ Λίζα ὅμως εἶχε σοβαρὲς ἀντιρρή-
σεις.

—Μὰ πὼς... Δὲν ἦταν σωστὸ ἓνα τέ-
τοιο πράγμα, πὼς θὰ πῆγαινε στὸ ξέ-
νο σπῆτι... Τὶ θάλεγε ὁ κόσμος...

Ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ὁμολογήσῃ τὰ
ψέμματα ποῦλεγε κάθε μέρα στὸν ἄρ-
ρώστο φίλο του, γιὰ νὰ τὸν παρηγορή-
σῃ λίγο.

—Ὅτι, τάχα, κάθε μέρα περνοῦσε ἀπ'
τὴν Τράπεζα καὶ τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὸν
Μένιο. Ὅτι, τάχα, ἐνδιαφερόταν ἀκόμα
γι' αὐτόν... Ὅτι, τάχα, τὸν ἀγαποῦσε...

—Ὅτι... ἐτι... κι' ἀκόμα ὅτι, τάχα σήμε-
ρα τ' ἀπόγεμα θὰ πῆγαινε νὰ τὸν δῇ.

—Ὅχι, δὲν ἔπρεπε ν' ἀρνηθῇ. Δὲν ἔ-
πρεπε νὰ γκρεμίσῃ τὸ μοναδικὸ ὄνειρο
ἐνός ἀρρώστου, τὴν μοναδικὴ ἐλπίδα
τοῦ... Δὲν ἔπρεπε νὰ στερῇ τὴν μονα-
δικὴ χαρὰ ἐνός ἐτοιμοθάνατου.

Ἡ Λίζα ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. Οὐφ!..
πολὺ τραγικὰ τῆς τάλεγε... Κανένα συ-
ναχάκι θάχε τὸ πολὺ-πολὺ... Πάντως
δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση. Θὰ πῆγαι-
νε κανένα ἄλλο ἀπόγεμα... Σήμερα
ὅμως τῆς ἦταν ἀδύνατο, ἐντελὼς ἀδύ-
νατο.

—Ὅσο ἀρρώστος κι' ἂν ἦταν δὲν θὰ
μποροῦσε σήμερα νὰ τοῦ κάνῃ τὴν χάρι
ποῦ τῆς ζητοῦσε.

Εἶχε ἓνα σωρὸ δουλειές... Πρῶτα -
πρῶτα ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ πᾶν στὰ
ἐμπορικὰ ν' ἀγοράσῃ φορεματάκι κρέπ-
ντ-σιν. Εἶχε καλοκαιριάσει κι' αὐτὴ
δὲν εἶχε ἀκόμα φτείσσει τὸ καινούργιο
τῆς φουστάνι. Τόσες μέρες τώρα ἔλεγε
νὰ πᾶν νὰ ψωνίσῃ καὶ μὲ κάτι σουρ-
πράτζ - πάρτυ, κάτι σοῦπα κάτι μοῦπες,
τὸ παραμελοῦσε.

Κι' ὕστερα, τὸ σπουδαιότερο, ἔπρεπε
νὰ πᾶν νὰ δῇ τὸ φιλμ τοῦ Μπουαγιέ, —
τελευταία μέρα ποὺ παιζότανε. Ἀλή-
θεια, δὲν ἦταν χαριτωμένος ὁ Μπουα-
γιέ;

Τι λέγανε; Ἄ, ναί. Θὰ ἐφτείαχνε ἔ-
να κομψὸ, μὰ πάρα πολὺ κομψὸ, φορε-
ματάκι κρέπντ-σιν... Ὅσο γιὰ τὸ ἄλ-
λο; Ναί. Καμμιὰ ἄλλη φορὰ εὐχαρί-
στως, σήμερα ὅμως τῆς ἦταν ἐντελὼς
ἀδύνατο.

Εἶχε τόσες σκοτούρες! Τόσες δου-
λειές!...

□ □

Ὅλα περίμεναν τὴν Λίζα.

Ἡ κάμαρα τοῦ ἀρρώστου εἶχε στολί-
στῃ. Τὰ θάζα ἦταν γιομάτα ζουμπούλια
— τῆς ἀρέζαν τόσο τὰ ζουμπούλια τῆς
Λίζας — τὰ κάντρα εἶχαν ξεσκονισθῇ
καὶ οἱ αὐστηρὲς φυσιογνωμίες τους δὲν
ἦταν πιά τόσο αὐστηρὲς.

Ὁ Μένιος εἶχε ξυρισθῇ ἀπ' τὸ μεση-
μέρι καὶ, παρ' ὅλες τὶς φωνὲς τοῦ για-
τροῦ καὶ τῆς μάννας του, εἶχε ντυθῇ

μὲ τὰ «καλά» του. Καὶ καθόταν σὲ μιὰ
ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα κοντὰ στὸ παρά-
θυρο.

Ναί... Ἦταν ἀδύνατος πολὺ, ἀλλὰ τὰ
μάτια τοῦ λάμπανε — θάρχονταν ἡ Λίζα
— καὶ τὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινίσει
παράξενα.

Ὅλα περίμεναν τὴν Λίζα. Ὅλα...

Ἀπ' τὸ μικρὸ τραπεζάκι εἶχαν φύγει
τὰ μπουκαλάκια μὲ τὰ διάφορα φάρ-
μακα.

Στὴ θέση τους ἦταν ἓνα θάζο μὲ ζουμ-
πούλια καὶ ἡ μικρούτσικη ἀχιδαδοῦλα
ποὺ τοῦχε χαρίζεῖ πέρσιν ἡ Λίζα στὸ
Παλὸ φάληρο.

Ἐπίτηδες τὴν εἶχε θάλει ἐκεῖ, ὁ κα-
τεργάρης, γιὰ νὰ φαίνεται.

Δυὸ ὥρες τώρα — ἀπ' τὸ μεσημέρι —
σκεπτόταν τι ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὅταν θὰ
βλεπε τὴν Λίζα. Μόλις χτυποῦσε τὸ κου-
δοῦνι τῆς ξωπορτας, θάπαιρνε ἓνα βι-
θλίο στὰ χέρια τοῦ καὶ θάκανε, τάχα,
πὼς διαβάσει.

Γιατί; Γιὰ νάχῃ κάτι νὰ πετάξῃ μό-
λις θάτριζε τὸ πόμολο τῆς κἀμαράς
τοῦ.

Νὰ πετάξῃ τὸ βιθλίο καὶ νὰ τρέξῃ...
Ἦταν θεότατος πὼς αὐτὴ τὴν στιγμὴ
θάβρισκε τὴν δύναμη νὰ τρέξῃ.

Ἡ μᾶλλον ὄχι. Δὲν θάτρεχε. Ἡ Λί-
ζα θὰ μισάνοιγε πρῶτα τὴν πόρτα τοῦ.
Θὰ τοῦ χαμογελοῦσαν τὰ ὀλοφωτὰ ἀ-
γαπημένα τῆς ματάκια.

Αὐτὸς τότε θὰ πέταγε τὸ βιθλίο καὶ
θὰ τὴν πλῆσιζε ἀργά - ἀργά.

Θὰ περνοῦσαν ἓνα - δυὸ δευτερόλεπτα
χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα.

Ἐπὶ τὴν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ αὐτὸς
πρῶτος. —Λίζα μου — τι ἄλλο νὰ πῇ; —
καὶ θὰ τῆς ἔπιανε τὸ χέρι.

Θὰ καθόντουσαν κοντὰ-κοντὰ... Θὰ
λέγαν τόσα πράγματα. Θὰ κρατοῦσε τὸ
μικρὸ δροσερὸ χεράκι τῆς... Θὰ τὸ χαι-
δεύε ἀπαλά. Θὰ παίζαν μὲ τὰ δάχτυ-
λα. Θὰ... Θὰ... Θὰ... πολλὰ «θὰ»... πάρα
πολλά. Καὶ θὰ περνοῦσε τὸ ἀπόγεμα
τόσο εὐχάριστα ὅσο καὶ
γρηγορά.

Κάθε μιὰ ὥρα καὶ δευ-
τερόλεπτο...

Λές καὶ τὸ ρολόι θὰ θι-
αζόταν ν' ἀναπληρώσῃ
τὸν χαμένο καιρὸ τῆς ἀ-
νομιῆς ποὺ τὰ δευτερό-
λεπτα περνοῦν σὰν ὥρες.

Ξάφνου νά... Τὸ κου-
δοῦνι τῆς ξωπορτας. Ἡ
Λίζα.

Παίρνει τὸ βιθλίο. Πε-
ριμένει. Στὴν ἀπόλυτη
ἡσυχία τῆς κἀμαράς ἀ-
κούει τοὺς κτύπους τῆς
καρδιάς τοῦ.

Περνοῦν μερικά ἐφιαλ-
τικὰ δευτερόλεπτα. Ἀκό-
μα νὰ τριεῖ τὸ πόμολο.
Χάσει τὴν ὑπομονή του.

—Μητέρα...

—Τι εἶναι γυιόκα μου;

—Ποῖος ἦταν στὴν πόρ-
τα;

—Ὁ γαλατᾶς...

... ..

—Ὁρα πέντε... Ἐξή...

Ἐπτά... Ὁχτώ...

Τὰ ζουμπούλια γύραν
νὰ κοιμηθοῦν στ' ἀνθο-
γυάλια τους.

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ἡ Λίζα θὰ μισάνοιγε τὴν πόρτα τοῦ...

Ίπποκράτης

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Το διεθνές συνέδριο της συγκριτικής Παθολογίας που συνήλθε τις ημέρες αυτές στας Αθήνας και τα εγκαίνια του ανδριάντος του Ίπποκράτους που στήθηκε μπροστά στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου, στο Γουδί, έφεραν στην πρώτη γραμμή της δημοσιογραφικής έπικαιρότητας τον μεγάλο αυτό... προπάτο των γιατρών, τον «Πατέρα της Ιατρικής» όπως έχει επονομασθεί.

Όλοι μας, βέβαια, έχουμε μια γενική ιδέα περί Ίπποκράτους το όνομα μάλιστα του οποίου έχει δοθεί σε έναν από τους μεγαλύτερους, μα και... τους πιο νοσοδύνατες και ταλαιπωρημένους οδοστορωτικούς, κυκλοφοριακούς κ.τ.λ. δρόμους της πρωτεύουσής, λεπτομέρειες όμως της ζωής του, της δράσεώς του λίγοι θα κατέχουμε.

Και πρώτα-πρώτα υπενθυμίζουμε ότι ο μέγας Ίπποκράτης δεν υπήρξε αθηναίος, αλλά ήταν από την Κω των Δωδεκανήσων.

Την εποχή εκείνη—5ος αιώνας π. Χ.—που οι Αθηναίοι βρίσκονταν σ' όλη τους την λάμψη, υπήρχαν στην Πελοπόννησο στην Ρόδο και στην Κω, μια κοινή φιλοσοφία που τους έλεγαν «Ασκληπιάδες» που κατεγίνοντο ιδιαίτερος με την μελέτη της Ιατρικής. Η έπιστήμη αυτή, ήταν την εποχή εκείνη άγνωστη στο πολύ κοινό, απόκοψη μάλιστα και μεταδιδόταν από πατέρα σε παιδί.

Ένας από τους «Ασκληπιάδες» αυτούς ήταν και ο Ίπποκράτης. Γεννήθηκε στην Κω στα 468 π.Χ. από πατέρα «Ασκληπιάδη» επίσης.

Από μικρός ήταν πολύ σοβαρός και εκλινε στις μελέτες. Τη ιερατική του ηλικία την πέρασε στα ιερά του Ασκληπιού και στις Κλινικές, όπως έλεγαν και τότε τα μέρη όπου περιποιούνταν τους αρρώστους.

Όταν τέλειωσε τις σπουδές του ο Ίπποκράτης έφυγε από την Κω και άρχισε το στάδιο κι' εκείνος του περιοδεύοντος θεραπευτού, που ήταν τότε της... μόδας. Έπισκέφθηκε την Ελλάδα, την οποία διέτρεξε απ' άκρη σ' άκρη, σταματώντας ιδιαίτερος στην Θεσσαλία και την Φωκίδα, όπου ίδρυσε σχολές για εκείνους που επιθυμούσαν να σπουδάσουν την θεραπευτική τέχνη.

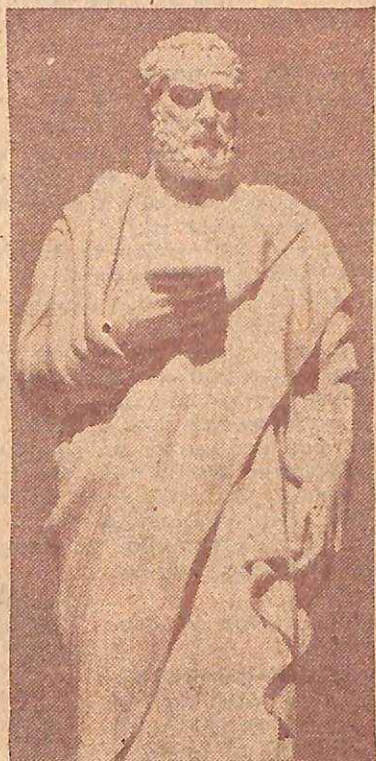
Η πρώτη του μεγάλη επιτυχία ήταν η θεραπεία του πατέρα του Αλεξάνδρου, που έπαυσε από... ερωτομανία. Πώς κατόρθωσε ο Ίπποκράτης να κάνει καλά από το τρομερό αυτό κακό τον βασιλικό του άρρωστο είναι ακόμα μυστήριο.

Άλλη κολοσσιαία του επιτυχία ήταν η απαλλαγή των Αθηνών από την πανώλη. Την εποχή εκείνη η επιδημία έκανε θάλαση στην Ήλιδα (σημερινή Άλβανία) χώρα σε ήμιαγία κατάσταση. Ο βασιλεύς της Ήλιδας έστειλε τότε και φώναξε τον Ίπποκράτη, εκλιπαρώντας τον να τρέξει και να τους σώσει από το θανατικό. Ο Ίπποκράτης όμως δεν βιά-

στηκε διόλου να τρέξει. Άρχισε πρώτα-πρώτα να ζητά πληροφορίες για τους κλιματικούς όρους του τόπου, μελέτησε έπειτα την κατεύθυνση των ανέμων και τέλος, άφηνησε ότι δεν θα πάη στην Ήλιδα, γιατί σε λίγο το κακό θα ενέσκηπτε και στας Αθήνας. Και φυσικά, το καθήκον του του έπέβαλλε να φροντίσει πρώτα για την πατρίδα του και κατόπιν για τους άλλους. Έτσι και έγινε.

Η πανούκλα εύρισκε τους Αθηναίους. Οι άρχοντες έβαλλοι έτρεξαν στον Ίπποκράτη:

—Τι πρέπει να κάνουμε για να σώσουμε

Ο άνθρωπος του Ίπποκράτους που στήθηκε στο Γουδί.

την πόλη; τον ρώτησαν. Διάταξε και οι διαταγές σου θα εκτελεσθούν αμέσως. Ο Ίπποκράτης, είχε παρατηρήσει ότι οι σιδηρουργοί, οι πεταλωτές και γενικά οι εργαζόμενοι κοντά σε δυνατή φωτιά, δεν προσβαλλόνταν απ' την επιδημία.

Παράγγειλε λοιπόν, να φέρουν στην πόλη άφθονα ξύλα και να ανάψουν μεγάλες φωτιές στα σημεία που έκαμε θραύση ή επιδημία. Κατόπι διάταξε να κρεμάσουν σ' όλα τα σπίτια γιρλάντες από άνθη και φυτά με δυνατό άρωμα. Και... θαύμα θαυμάτων! Το κακό περιεσάλη σημαντικά και σε λίγον καιρό έπαυε ολόκληρα!

Οι νεότεροι σοφοί κινούν με δυσπιστία το κεφάλι όταν τους λένε για τον τρόπο αυτό με τον οποίο ο Ίπποκράτης έσωσε τότε τας Αθήνας, εν τούτοις, διηγούνται ότι ο Παστέρ, στον οποίο ανάφεραν το

περιστατικό αυτό, το παραδέχθηκε ως πολύ πιθανό και ανέφερε κι' αυτός την περίπτωση της Μασσαλίας, όπου σε επιδημία χολέρας, διαπίστωσε ότι οι συνεικίες στις οποίες είχαν ανάψει μεγάλες φωτιές, έμειναν άθικτες.

Όπως και νάχη όμως το πράγμα, οι Αθηναίοι θεώρησαν τον Ίπποκράτη για σωτήρα τους και το έκαναν μεγάλη πράγματα όταν δε αργότερα σε μια έκστρατεία τους θα κατελάμβαναν την Ιδαιτέρα πατρίδα του, την Κω, ο Ίπποκράτης τους ζήτησε να την φεισθούν και να την αφήσουν ελεύθερη. Και οι Αθηναίοι τον άκουσαν, λέγοντας ότι δεν μπορούσαν τίποτε ν' άρνηθούν σ' εκείνον που τους είχε σώσει.

Ο Ίπποκράτης ήταν πια διάσημος την εποχή εκείνη. Παγκοσμίως φήμης, όπως θα λέγαμε σήμερα. Οι προτάσεις του ήρχοντο βροχή από παντού. Ιδιαίτερος προσπάθησε να τον πάρη κοντά του, στην Περσία, ο Αρταξέρξης.

Τού έστειλε ανθρώπους του φορτωμένους δώρα, μα ο Ίπποκράτης τους έστειλε πίσω, διαμηνώνοντας του Πέρση βασιλιά, ότι δεν το είχε σκοπό να το κάνει από την Ελλάδα.

Ο Πλάτων και ο Σωκράτης τον θεωρούσαν σαν διδάσκαλο και υπεδείκνυν την σχολή του σ' εκείνους που ήθελαν να γίνουν γιατροί.

□ □

Τα τελευταία χρόνια του Ίπποκράτη μένουν ακόμη πολύ σκοτεινά. Οι σύγχρονοι του τόσο τον εκτιμούσαν, που τον θεωρούσαν σαν ήμιο. Έτσι, διάφοροι θρύλοι πλέχθηκαν γύρω στην ζωή του και τα τελευταία πρό πάντων χρόνια του. Δεν ξέρομε πότε ακριβώς πέθανε. Οι ιστορικοί λένε π.χ. ότι έζησε 90 χρόνια, οι χρονογράφοι, οι βιογράφοι σαν να λένε της εποχής, λένε ότι πέθανε 104 ετών. Προσθέτουν δε ότι έταφη εις την Λάρισα, που από τότε έγινε τόπος προσκυνήματος για πολλά χρόνια και συγκεντρώσεως όλων των αρρώστων της Ελλάδος, που πίστευαν στον Ίπποκράτη σαν σε θαυματουργό άγιο.

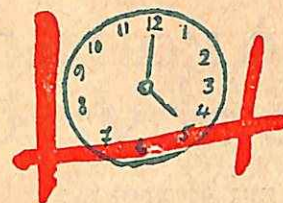
Πεθαίνοντας ο Ίπποκράτης, άφησε 60 τόμους, που αποτελούν τα πρώτα Ιατρικά βιβλία και που αφήνουν ακόμη κατ'άπληκτους τους μεγάλους σοφούς της εποχής μας, για την ακρίβεια και το βάθος των παρατηρήσεων και την μαντική, κυριολεκτικά, δύναμη τους. Έπίσης εκπλήσσουν για το θάρρος της γνώμης που βρίσκει κανείς σ' αυτά.

Σ' ένα έργο του «Περί δειγνών νόσων» ο Ίπποκράτης επιτίθεται δριμύτητα κατά των τσαρλατάνων, των ψυτογιατρών.

Στο έργο του «Επιδημίας» βρίσκεται το εξής αθάνατο: «Ο γιατρός πρέπει με κάθε τρόπο να άνακουφίξη και πρό παντός να φροντίζη να μη βλάπτει». Επίσης άλλοι λένε: «Οι γιατροί πρέπει όταν παραστή ανάγκη, να θυσιάζουν το άτομικό τους συμφέρον για να σώσουν τον άρρωστο που οι Θεοί το ανέθεσαν». Ά-διάφορο αν μετά την θεραπεία, πληρωθούν με την πιο μαύρη αχαριστία.

Πόσοι από τους σημερινούς γιατρούς μπορούν να καυχήθουν ότι εφαρμόζουν την ανθρωπιστική αυτή αρχή του θεμελιωτού της έπιστήμης των;

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΦΟΒΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΥΣΙΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ — ΥΠΟ ΜΙΜ. ΨΑΘ. ΣΚΙΤΣΑ ΒΑΡΔΑΚΩΣΙΑ

Καθήστε κ. Κολιτσιδά! —Παρακαλώ, παρακαλώ μην ένοχλήσετε! Ένα λεπτό μονάχα θα μείνω!

—Μα δεν μπορείτε κ. Κολιτσιδά. Μια φορά που ήλθατε χροναίως μέρα...

—Παρακαλώ, παρακαλώ μην ένοχλήσετε. Είμαι διασπασμένος, τρομερά διασπασμένος! Δυό λεπτά ήλθα να σας δω, και θα φύγω αμέσως γιατί με περιμένουν!

—Α, τον άθλιον! Έκάθισε. Και πού να ξανασηκωθεί! Ήταν η ώρα πέντε ακριβώς που άρχισε το δράμα της έπισκέψεώς του στο σπίτι της οικογενείας Νευροσπάστου. Στις έξι έχώθηκε στην πολυθρόνα αναπαυτικότερα. Στις έφτα άπλωνε τις άριδες. Στις όκτω έδυαλε τα τσιγάρα του. Στις έννέα έρώτησε:

—Τι ώρα είναι;

Έστένανε η κυρία Νευροσπάστου.

—Έννέα κ. Κολιτσιδά.

—Α ευτυχώς. Είναι νωρίς!

Εκύτταξε η κυρία Νευροσπάστου τον κ. Νευροσπάστον και έκασοφύσαν άμφοτεροί. Ο κ. Κολιτσιδάς όχι μόνον δεν έβιαζόταν πλέον άλλα και δεν έδειχνε καν διάθεση άναχωρήσεως. Τι έπρεπε να γίνει; Ο φοβερός έπισκέπτης μετεκίνηθη έλαφρώς στην πολυθρόνα του, έκανε δεξιά, έκανε άριστερά και ύστερα έχώθηκε παρὰ μέσα, έρρουφίξε το σιγαρέττο του, άφισε πυκνά σύννεφα καπνού στον άέρα και έσυνέχισε την κουβέντα του.

—Λοιπόν πού λέτε θα σας πω μιά ιστορία να σπάσετε στα γέλια...

Το έχουν μερικοί άνθρωποι αυτό. Όταν πηγαινούν έπισκέψεις χάνουν το αίσθημα του χρόνου. Άλλα δυσφορούν οι άλλοι. Τίποτε. Πρώματα να τους δουν κάτω δεν τους καίγεται καρφί. Η έπίσκεψη γίνεται τραγωδία. Τον χαβά τους έκείνοι... Εύτυχεις ταξιδεύουν στο πέλαγος της άτελεύτητης κουβεντολογίας και το τέλος δεν φθάνει. Ήταν κάτι χειρότερος απ'αυτούς ο κ. Κολιτσιδάς. Έλεγε, έλεγε, έλεγε. Για τον καιρό, για την πολιτική, για την κοινωνία, για την διεθνή κατάσταση, για τον μέλλοντα πόλεμον, για την γυναίκα του, για τα

παιδιά του, για το έμποριο, για τις δουλειές, για τα θέατρα, για τα ήθη, για την πρόοδο, για τα γούστα του, για τις ιδιοτροπίες του, για τα φαγητά, για τους πάντας έλεγε, για τα πάντα μιλούσε. Πού και πού έρριχνε μιά ματιά στο ρολόι του.

—Μωρέ δέκα είναι ακόμα;

—Έστένανε πάλιν, οι άλλοι.

—Δέκα κ. Κολιτσιδά!

—Τι διάβολο δεν περνά η ώρα!...

Κι' ύστερα από νέα άπεραντολογία, ξανακούτταξε το ρολόι του.

—Μωρέ έντεκα είναι ακόμα;

—Έξυπνούσαν οι άλλοι:

—Έντεκα, κ. Κολιτσιδά!

—Μωρέ τι διάβολο, πώς δεν περνά άπόψε η ώρα!

Και πάλιν μετά άρκετην ώραν έκανε ένα μικρό διάλειμμα και έβγαλε το ρολόι του:

—Μωρέ δώδεκα είναι ακόμα;

—Μεσάνυχτα, κ. Κολιτσιδά.

—Περίεργο πράγμα να μη περνά η ώρα!

Έδρα τα πράγματα έχουν τα όρια των. Έχει τα όρια της και η ύπομονή. Η κ. Νευροσπάστου έτρεμε από το κακό της και έδάγκωνε τα χείλη. Η δισ Νευροσπάστου έκινδύνευε να λιποθυμήσει. Ο κ. Νευροσπάστος έκάρφωνε έπάνω στον έπισκέπτη του άγριον βέμμα και του έρχόταν να τον σφάξη σαν πασχαλιτικό άρνάκι. Άλλα από όλα αυτά δεν έχαμπάριζεν ούδεν ο κ. Κολιτσιδάς. Ακλόνητος και ήσυχος έσυνέχιζε την κουβέντα του. Έπινε πού και πού λιγάκι νερό γιατί έξηραίνόταν η γλώσσα του από την πολυλογία και έσυνέχιζε. Ήταν μεσάνυχτα περασμένα όταν έτράβηξε το πακέττο των τσιγάρων του.

—Βρέ να πάρη ο διάβολος. Σωθήκαν τα τσιγάρα μου! Με όλον το θάρρος κ. Νευρόσπαστε, δηλαδή, παρακαλώ, την υπηρέτριά σας να μου αγοράση τσιγάρα;

—Τιού!

Έγινε παντζάριον από την όργην του ο κ. Νευροσπάστος. Η κυρία Νευροσπάστου δεν ήμπορεσε να συγκρατήσει μνηστήμον:

—Όχι, σύμφορά μας!

—Άλλά τι να γίνει; Έπληγε η ύπηρετρία και τα τσιγάρα ήλθαν, φεύ!... σε λιγάκι...

Η κατάσταση ήταν σοβαρά. Το οικογενειακόν συμβούλιον, συνήλθε έκτακτως στις δώδεκα και μισή στην κουβέντα. Ο οικοδεσπότης άρρώτος, και ήθελε να φονεύση τον φοβερόν έπισκέπτην. Η

οικοδέσποινα δεν μπορούσε να πιάσει. Είχε πιαστή η καρδιά της. Η δεσποινίς είχε πέσει κάτω στο πάτωμα από εξάντληση:

—Τι θα γίνει;

—Ξέρω γώ;

Τέλος έφθασε και η ύπηρετρία που είχε μιάν φωτεινήν έμπνευσιν. Με την οικειότητα που άποκαθίσταται στις τραγικές στιγμές έπληρε τον λόγον:

—Κύριε, έγω λέγω να μην κάνετε φωνικό, καθότι θα έρρητε τον μπελά σας.

—Και σαν πως δεν τον έχομε βρή;

—Να του ρίξουμε αλάτι, κύριε. Μόνον έτσι θα φύγη!

Η ιδέα έγινε δεκτή με άναλαμπές έλπίδος. Η άπόφαση έλήφθη εν πάση μυστικότητι. Την έκτέλεσή της ανέλα-

βε το δουλικόν. Άνεθάρρυνε η κ. Νευροσπάστου. Ήλθε στας αίσθήσεις της και η δνις Νευροσπάστου.

—Αλάτι, αλάτι τον άφιλότημο!

—Αλάτι στον παληάνθρωπο.

—Αλάτι να σωθώμει!

Και όταν ξαναμπήκαν στο σαλόνι έβρην τον κ. Κολιτσιδαν να μετακινείται δεξιά, άριστερά και να ξαναχώνεται στην πολυθρόνα.

Φαίδρα ύπόβρεσις στην έπιφάνεια άρμα στο θάθος της. Τραγωδία στην συνέχειάν της. Θα πιστεύετε ότι κατέληξε να φθάση εις την έπ' άκροστηρίω διαδικασίαν; Και όμως ίδου πρό της προεδρικής έδρας μετεφέρθησαν τα πρόσωπα του δράματος. Πώς; Θα μάς το εκθέσουν τα ίδια. Έγέλασε και το πελεκούδι σ' αυτήν την δίκην. Όχι άδικα. Γιατί οι Έλληνες άρπαζόμαστε και φθάνομε στα μαχαίρια από τις πλέον άπροσδόκητες αίτίες. Άλλά η αίτία της δίκης αυτής ήταν από τις σπανιώτερες. Ο ήρωας της ιστορίας έκλήθη πρώτος:

—Ονομάζεσθε;

—Αλεξάνδρος Κολιτσιδάς.

—Ετών;

—Πενήντα δύο.

Κατηγορήθηκε ότι έδημιουργήσαστε έπεισόδιον εις την οικίαν του κ. Νευροσπάστου. Έδείρατε την ύπηρετρίαν, ύβρίσατε τον οικοδεσπότην και διασαλεύσατε την νυκτερινήν γαλήνην.

—Με προσέβαλαν, κ.πρόεδρε.

—Πώς σας προσέβαλαν;

—Έπληγα έπίσκεψη την Κυριακή του

Θωμά, στο σπίτι του κυρίου από δω.
"Εκατσα ολίγα λεπτά και ξαφνικά αν-
τιλαμβάνομαι κ. πρόεδρε την θρασύτα-
την αυτήν υπέρβριαν να ριχνη μία
φούχτα χονδρό αλάτι στην τσέπη του
σακκακιού μου.

"Ο πρόεδρος έκπλησσεται. Το κοινόν
γελά. Η οικογένεια Νευροσπάστου μό-
λις συγκρατείται.

—Αλάτι; Γιατί;

—Ξέρω γώ κ. πρόεδρε; Δεν καταλα-
βαίνετε; Δεν ήμουν παλαμίδα, υποθέτω
για αλάτισμα. Το έκαναν για να με
διώξουν. Ήμπορδσαν να μου το πουν.
"Οχι να μου ρίξουν αλάτι και να θίξουν
έτσι καίριώς την φιλοτιμίαν μου. "Ο-
μολογώ ότι είμαι νευρικός άνθρωπος
και μόλις αντελήφθην την προσβολήν
δεν ήμπορεσα να συγκρατήσω τον έαυ-
τόν μου. Έδωσα ένα χαστούκι στο θρα-
σύ δουλικόν.

"Εκλήθη ο κ. Νευροσπάστος:

—Γιατί τον αλάτισατε τον επισκέπτη
σας;

—Γιατί μάς επέθανε κ. πρόεδρε. "Οχι
αλάτι, ασφυξιογόνα έπρεπε να του ρί-
ξουμε! Από τις πέντε το απόγευμα ήλ-
θε και στην μία το πρωί εξέητησε το πέμ-
πτο καφεδάκι!

"Εκλήθη ή κ. Νευροσπάστου.

—Σας έπεταξε, λοιπόν, κυρία μου;

—Σάν τρελλός κ. πρόεδρε. Φοβηθή-
καμε. Είμαστε δυστυχείς άνθρωποι. Έ-
αν εκαθόταν ολίγα λεπτά θα είχαμε
σκάσει! Χωρίς υπερβολή.

"Ηλθε και το δουλικόν.

—Είναι λιμαδόρος κ. πρόεδρε. Πά, πά,
πά, πά, ο θεός να σε φυλάει να μη πα-
τήση το ποδάρι του στο σπίτι σου.
"Εξετέθη εν πλάτει ή υπόθεσις. "Ο
καυγας. "Εκινδύνευε στα σοβαρά πλέον
δ κ. Κολιτσιδης να τά πληρώση μαζε-
μένα. Αλλά έσηκώθηκε μαινόμενος ο
συνήγορός του:

—Κύριοι, εν όνόματι του άνδρισμού,
της δικαιοσύνης, εν όνόματι των πα-
τροπαράδωτων αίσθημάτων της φιλοξε-
νίας και της ευγενείας του τόπου τού-
του, εν όνόματι του Ξενίου Διός που έ-
λατρεύθη εις την Έλλάδα, διαμαρτύ-
ρομαι. Μας πρόσβαλαν και μαζί με ή-
μας προσέβαλαν και τας ιεράς ελληνι-
κάς παραδόσεις. Μας έρριψαν αλάτι!
"Ακούσατε κ. πρόεδρε; Επήγαμεν επί-
σκεψιν και μάς έρριψαν αλάτι! Τι θα
πη αυτό; Πώς θα χαρακτήρισθι αυτό;

"Εν εξάλλω καταστάσει τον διέκοψε
ή κ. Νευροσπάστου:

—Μας ελύσσαζε στην λίμα κ. συνή-
γορε! Μας επέθανε.

"Απόητος ο συνήγορος.

—Από της θέσεως αυτής καυτηρίαζω
την οικτράν αυτήν πράξιν, την οποίαν
μετ' αποτροπιασμού, θα στηλιτεύσουν
όλοι οι πολιτισμένοι άνθρωποι. Αλάτι
μάς έρριψαν κ. πρόεδρε. Το έσκέφθηκε;
Δι' αλίπαστα μάς επέρασαν;

■ ■

"Εβγήκε τέλος ή απόφασις. Δέκα ή-
μέρες κράτησε του κ. Κολιτσιδα, δι' α-
δικον επέθεσιν. Η οικογένεια Νευρο-
σπάστου άνιπνευσε:

—Δόξα σοι ο θεός!

"Αλλά ο κ. Κολιτσιδης δεν έχασε την
ψυχραιμία του.

—Πού θα μου πάτε! Θα ξανάρθω
από το σπίτι σας. Κι' όχι με αλάτι, με
μπόμπες δεν θα φύγω, αφού το θέλετε
έτσι.

MIM. ΨΑΘ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

"Ενας από τους μεγαλειότερους γλεντζέδες
του περασμένου αιώνος υπήρξε και ο δούξ ντε
Καστή.

"Ενα βράδυ, ο Καστή διασκεδάσε με μια
τρελλοπαρέα στο Καφέ 'Αγγιλάι.

Στο κέντρο αυτό υπηρετούσε ως εκνη-
γός ένας καμπουράκιος, που τον έλεγαν
Μπόσκο, και που τον ήξερε όλο το Παρίσι.
Ήταν τρομερός άνθρωπος ο Μπόσκο, ήξερε
τά πάντα, και ήταν σπουδαίος καταφερτζής.
Μπορούσε κανείς να του ανάθεση, διτιδήποτε,
ο Μπόσκο θα την τελειώνα περιφημα.

"Εκείνο λοιπόν το βράδυ, ο Καστή, είδε
ότι είχε μείνει χωρίς λεφτά. Φωνάζει τότε
τον Μπόσκο και του λέγει.

—Να το κλειδί του αταρτιάν μου, να και
το κλειδί του γραφείου μου, θα πάς σπίτι
μου, θ' ανοίξεις, και θα μου φέρεις μέσα ά-
πό το γραφείο μου δέκα λουδοβίκια. Πρό-
σεχε όμως να μην κάνεις θόρυβο, και ξυπνή-
σης την γυναίκα μου.

Μετά μια ώρα ο Μπόσκο γύρισε νικητής.

—"Ολα πήγαν καλά, είπε του νεαρού δου-
κός. "Η κυρία κοιμότανε, μόνο που μου φά-
νηκε ο ύπνος της κάπως ταραγμένος...

Την άλλη μέρα ή δούκισσα έστειλε την
καμαριέρα της να της βρή ένα δνειροκρίτη.

—Τί τον θέλεις, της ρώτησε ο άνδρας.

—Χθές το βράδυ, είδα ένα τρομερό δνει-
ρο! Πώς μίλησε στο δωμάτιό μου ένας φρι-
χτός καμπούρης και παρεβίβασε το γραφείο
σου...Θέλω να ιδώ τί σημαίνει το δνειρο.

—"Ω! Τίποτε το σπουδαίο, απήντησε ά-
παθészατα ο δούξ. Αυτό σημαίνει «μικρή
οικονομική στενωχόρια!».

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

"Όταν περάσης άνοιξη και τους χυμούς
της γής κι' οι κάμποι ανθίσουνε στο
φως και στη γαλήνη,
μην έρθης πάλι στην φτωχή καρδιά μου
και προστάξεις
για να σου δώση τον ανθό που σου χρω-
στάει κι' εκείνη.

Χελιδονάκι μην έρθη ποτέ να ξαναγύρη
τον έρχομό σου να μου ειπή τρελλά στο
κρατώντας κάποιο φρύγανο και τον
ψαλμό στο στόμα.
Ξερό κι' άχάριστο κρατώ το κήπου μου
το χόμα.

Ξέρω τι λόγια στην ψυχή μιλείς και
των άψύχων.
Κρυφοί παλμοί, κρυφοί καύμοι φύλλο
κι' άνθος θα γένουν,
θα λουλουδίσουν οι πληγές σκακατεμέ-
νων τοίχων,
θα ζούνε τα χαλάσματα κι' οι πέτρες
θ' ανασαίνουν

Ξέρω που θα μεθα ή ζωή και τουτό τον
— Απρίλη
— Πλάσμα κανένα την τοελλή χαρά του
δε θα κρύψη —
Μά μη ζητήσης της θορείας καρδιάς
μου να σου στείλη
το τραγουδάκι που ήθελες και της τς
πήρε ή θλίψη...

ZAX. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ.

Παληά και νέα από παντού

ΑΛΥΤΑ ΕΠΙ 98 ΧΡΟΝΙΑ!

Η εταιρεία των Γάλλων Συγγραφέων,
που είναι ένα παλιό σωματείο, εξέλεξε αυ-
τές τις μέρες τον νέο πρόεδρό της, τον συγ-
γραφέα κ. Ζάν Βινιό. Ένας άπ' τους ιδρυ-
τάς της εταιρείας υπήρξε ο Μπαλζάκ. Αν και
πέρασαν όμως από τότε χρόνια, και χρόνια
έξακολουθούν εν τούτοις να παραμένουν στην
ήμερσία διάταξη της εταιρείας ζητήματα
που τα είχε ύποκινήσει τότε ο Μπαλζάκ. Χα-
ριτολογώντας τότε έλεγε αυτός:

—Θα χρειασθούν εκατό χρόνια για να τε-
λειώσει ή εταιρεία με τα ζητήματα αυτά.

Πέρασαν από τότε 98 χρόνια, ώστε μένουν
ακόμη δυό χρόνια. Θα κατορθώσει, τώρα, να
κάμει ή εταιρεία μέσα σ' αυτά τα δυό χρό-
νια, εκείνο που δεν έκαμε μέσα σε 98; Μυ-
στήριον.

■ ■

ΣΤ' ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΟΒΑΡΑ

"Ενας διάσημος, και πνευματώδης φυσικά,
συγγραφέας—όνομα και μη χωριό— προσκά-
λεσε μια μέρα στην βίλλα του τους φίλους
του για να περάσουν 1—2 μέρες μαζί του.

Προτού όμως φρόντισε να τοποθετήσει
σε διάφορα μέρη του σπιτιού επιγραφές που
έλεγαν:

«Όσοι καλέσθηκαν για το Σάββατο και την
Κυριακή, παρακαλούνται να... του δίνουν ως
την Τετάρτη». Και άλλοι «Όποιος θέλει να
καλοσεβηριωθεί, σεβδίζεται μόνος του...». Οι
καλεσμένοι του χιομολογίστα συγγραφέως γέ-
λασαν... αλλά έσπευσαν συγχρόνως, και να
συμμορφωθούν με τις οδηγίες του...

■ ■

ΠΩΣ...ΔΕΝ ΜΠΗΚΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Στο γραφείο προσλήψεως εργατών ενός έρ-
γοστασίου, παρουσιάζοντανε μια μέρα ένας
νέος και ζητούσε εργασία. Τον προσέλαβαν.
Μετά μερικές μέρες παρακάλεσε τον άρχιεργ-
γάτη να προσλάβη και τον αδελφό του. "Ε-
γινε κι' αυτό.

"Υστερα από όντο μέρες, θέλησε να δά-
λη και τον πατέρα του στο εργοστάσιο... "Ο
άρχιεργάτης, όμως αυτή την φορά αρνήθηκε.

—"Οχι δά, είπε στον νέο. "Ο πατέρας σου
είναι πολύ γέρος για να, μπορείς να έργα-
σθι εδώ μέσα.

—Και όμως, επέμεινε αυτός, σās δεβαιώ-
δι παρ' όλη την ηλικία του εργάζεται τόσο
δσο εγώ και ο αδελφός μου μαζί.

—Αν είναι έτσι στείλτε τον μου, αλλά θα
φροντίσετε, έτσι και ο αδελφός σου να φύ-
γετε την άλλη μέρα άπ' το εργοστάσιο.

■ ■

ΠΩΣ ΕΣΒΥΝΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

ΤΙΣ ΠΥΡΚΑΙΕΣ

Ξέρετε πώς έσβυναν άλλοτε, προτού γί-
νουν οι πυροσβεστικές άντλίες, τις πυρ-
καίες; Με συγγίγες! Κοντά σε κάθε μεγάλο
μνημείο ή δημόσιο κτίριο, υπήρχαν μεγάλες
δεξαμενές, που ή καθεμία τους ήταν έφω-
διασμένη και με μια συγγίγα μακρους 72
εκατοστών. Με το πρωτόγονο αυτό μέσο
καταπολεμούσαν τις πυρκαϊές...

Οι πυροσβεστικές άντλίες έφευρέθηκαν
μόλις το 1718.

Με την ενκαιρία αυτή σημειώνουμε ότι ή
πρώτη ασφαλιστική εταιρεία για πυρκαϊές,
ιδρύθηκε το 1770.

Μιά μοιραία γυναίκα

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

Πάμε να πιούμε ένα ούισκυ στην
...μάδα; πρότεινε ο Σερμαίξ.

"Ο Ματενκούρ με τον φίλο του
επιβίβαστηκαν σ' ένα βαπόρι που
έκτελούσε την συγκοινωνία μεταξύ των
δυό όχθων του Τάγη. Το φθινοπωρινό
σούρουπο άπλωνε γύρω ένα ρόζ και μώβ
χρώμα...

Το βαποράκι προχωρούσε γοργά ξε-
σχιζοντας τα νερά του πορτογαλικού
πόταμου κι' αφήνοντας πίσω του ένα αυ-
λάκι άφρισμένο. Οι επιβάτες μαζεμένοι
στο κατάστρωμα, απέλαμβαναν τις τε-
λευταίες άχτίδες του ήλιου που χανόταν
σιγά-σιγά στον ορίζοντα.

—Σταματήσαμε, είπε ο Ματενκούρ.

"Ο Σερμαίξ έσκυψε άπάνω άπ' την
κουραστή.

—Δεν είναι τίποτα, είπε. "Ενα άλλο
βαπόρι μάς έμποδίζει να περάσουμε. 'Α-
λήθεια όμως, κυττάξτε την όμορφη Φέα,
πρόσθεσε με θαυμασμό.

"Ο Ματενκούρ γύρισε αδιάφορα και εί-
δε έναν όμιλο νέων, που καθισμένοι ά-
πάνω σε δέματα έμπορευμάτων στην
πρόμνη τριγύριζαν μια γυναίκα που φα-
ινόταν μεγαλύτερη τους και που ξεχώρι-
ζε όμως με την πρώτη ματιά που θα της
έρριχνε ένας άνδρας, μέσα σε όλες τις
γυναίκες. Ήταν ξεσκουφωτη και φορού-
σε ένα άπλο άσπρο φόρεμα με χτυπητή,
κόκκινη ζώνη. Τα μαλλιά της ήσαν κα-
τάξανθα.

—Ποιά είναι; ρώτησε ο Ματενκούρ
τον φίλο του.

—Αν μπορούσατε να μου το πητε έ-
σεις, ψιθύρισε ο Σερμαίξ ενώ χαιρετού-
σε. Μια μυστηριώδης γυναίκα.

—Είναι όμορφη, είπε με έκσταση ο
Ματενκούρ.

—Δεν είσθε ο πρώτος που την βόσκε
τε έτσι.

—Ξένη, ασφαλώς...

—Λίγο Γαλλίδα και περισσότερο Ρωσί-
δα. Δεν ξέρω τίποτα παραπάνω.

"Εκείνη απάντησε στον χαιρετισμό του
άκολουθου κουνώντας το χέρι της.

—Φλε μου, είπε σε λίγο ο Ματενκούρ
αφού κάθισαν στο μπάρ και παράγγει-
λαν δυό ούισκυ, δεν θα με κάνετε να πι-
στέψω πώς δεν ξέρετε τίποτα παραπάνω

νι' αυτή τη γυναίκα.

—Ξέρω ότι ξέρει όλος ο κόσμος.

—Πητε μου το.

—Είναι τυχοδιώκτρια μεγάλης όлкής.
"Αλήθεια, πόσων χρονών την κάνετε;

—Τριάντα, τριανταδύο το πολύ.

—Μπορείτε να προσθέσετε έφτά-όχτώ
άκόμα...

—"Οχι-δά.

—Μην ξεχνάτε πώς βρισκόμαστε στο
1930: Ε λοιπόν, το 1914 ή Φέα Μαντρα-
σύ ήταν ήδη γυναίκα είκοσι δυό χρονών.

—Πώς το συμπεραίνετε αυτό;

—Από μιάν ιστορία που ψιθυρίζετα

παντού για το «Χωρίς Έλπίδα».

—Το «Χωρίς Έλπίδα»;

—Ναί, είναι, ή μάλλον ήταν ένα τρι-
στιο που άνηκε, το 1914, σ' έναν άλλο
εκατομμυριοδχο, τον σέρ Τζέραλντ Νόρ-

τον και που βυθίστηκε στον βόρειο 'Ατ-
λαντικό τις παραμονές του πολέμου. 'Η
Φέα Μαντρασύ να ήταν άραγε έρωμένη
αυτού του Νόρτον; Αυτό συζητείται. Το
βέβαιον είναι ότι βρισκόταν άπάνω στο
«Χωρίς Έλπίδα» κι' όμως σώθηκε. Στον

πόλεμο, λένε πώς είχε μπλεχτή σε κάτι
υπόθεσις κατασκοπείας. Πάντως, είναι
άνεξαρκίβωτες φήμες γιατί ή Φέα δεν
είναι καθόλου φλύαρη. Στην Πορτογα-
λία έχει έγκατασταθι άπ' το 1928.

—Μόνη;

—"Ολομόναχη. 'Αγόρασε
ένα κτήμα μέσα στο δάσος
του Μπουσακό και ζή με δυό
υπηρέτες, ένα κητούρο, δυό
άλογα ράτσας και μια
«Μπουγκάτι».

—Σωστό ρωμάντισο, ψιθύρι-
σε όνειροπόλα ο Ματενκούρ.
'Αλήθεια, δεν θα μπορούσατε
να με συστήσετε;

—Αυτό δεν είναι ακατόρ-
θωτο. Κι' έμένα μου την σύ-
στησαν. Είναι εύκολο να την
πλησιάσει κανείς—στην άρχή,
να έξηγουμεθα... Και μια λε-
πτομέρεια άκόμα: 'Αφ' ότου
ήρθε στην Πορτογαλία δεν
έπιασε έραστή.

■ ■

—Νά μην την δυσανεκτήσει
αυτή ή επίσκεψη; ανησύχησε
ο Ματενκούρ ενώ το αυτοκί-
νητο προχωρούσε στις πλα-
γιές της βουνοσειράς.

—'Υποθέστε πώς σας πήγα
να έπισκεφθίτε την Κοϊμπρα
και λοξοδρόμησα κάπως—έ-
ναι πολύ φυσικό—για να ο-
ποβάλλω τα σέβη μου—και
τά δικά σας—σε μια λαμπρή
ήλη. 'Αλήθεια, όμως, δεν
προσέχετε καθόλου τα τοπία

του ποταμού.

—"Οχι-δά! Μήπως φαντά-
ζεστε πώς έρωτεύθηκα κιό-
λας αυτήν την γυναίκα, Σερ-
μαίξ.

—Με μια φορά που την είδατε; "Οχι,
δσο έξημένη κι' αν είναι ή φαντασία
σας.

Τον δρόμο του δάσους που διέσχιζαν
τον παισιώσαν πυκνοί θάμνοι. Σε λίγο
το αυτοκίνητο μπήκε σ' ένα μονοπάτι κι'
έπειτα σταμάτησε μπρος από ένα σπίτι.

—Τέρμα, είπε ο Σερμαίξ.

"Ήταν μεσημέρι. Οι δυό άνδρες χτύ-
πησαν την πόρτα και μια καμαριέρα τους
άνοιξε.

—'Αναγγέλατε, παρακαλώ, τον κ. Σερ-
μαίξ, είπε ο νεαρός ακόλουθος.

Τους έμπασαν σ' ένα μοντέρνο σαλο-
νάκι επιπλωμένο με άρκετο γούστο. Πε-
ρίμεναν ως είκοσι λεπτά. 'Η οικοδέσποι-
να ήταν στον προώνο της περίπατο. Τέ-
λος φάνηκε. Ήταν τυμένη άμαζόνα, άλ-
λά χωρίς καπέλο μ' ένα μαστίγιο στο χέ-
ρι κι' ένα σβυσμένο χαμόγελο στα χείλη.

—Φανταστήτε την κατάπληξή μου. Δεν
πρόσμενα να σας δω σήμερα στο δάσος
του Μπουσακό.

—Τι σας έλεω χρωστώ αυτή την εδ-
χασία μου. 'Επιτρέψτε μου να σας τον
παρουσιάσω: "Ο Ματενκούρ, συγγραφέας
και περιηγητής.

—Φέα, σās αγαπώ. Δεν το νοιώθετε;

—Σας γνωρίζω ήδη, κύριε, είπε η Φέα Μαντρασού δίνοντάς του το χέρι. Δεν βρισκόσασταν μαζί με τον κ. Σερμαίζ, μέσα στο βαποράκι της 'Αλμάδας, πριν από μια βδομάδα;

—Πράγματι.

—Ο Ματενκούρ δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητος, είπε γελώντας ο Σερμαίζ.

—Μην είσθε ανυπόφορος, μικρέ μου, είπε η Φέα. Θα φάμε τώρα μαζί, δεν είναι έτσι; Άφιστε τις κουταμάρες, δεν μ' ενοχλείτε καθόλου.

Ο Σερμαίζ έκρινε πώς έπρεπε να σερβίρη το πρόσχημα της εκδρομής τους: ο Ματενκούρ ήθελε—δύσκολη—να επισκεφθεί το φημισμένο Πανεπιστήμιο της Κιόμπρι κι' έπωφελήθηκε για να γνωρίσει την ερμητίδα του Μπουσακό.

—Γιατί, άραγε, φαίνεται σαν να ζητάτε να δικαιολογηθείτε, μικρέ μου; είπε η Φέα. Δεν λέτε μια καλή πώς επιθυμούσατε να με ήγθε...

Κι' η Φέα, παραμελώντας τον Σερμαίζ, ενδιαφέρθηκε για τον Ματενκούρ και τον ρώτησε για τις ασχολίες του, για την ζωή του, Δημιουργούσε μεταξύ αυτής και των συνομιλητών της μιαν έγκάρδια ατμόσφαιρα εμπιστοσύνης που προκάλλυψε τις εκμυστηρεύσεις. Το πιο περίεργο είναι ότι δεν μιλούσε ποτέ για τον εαυτό της, δεν αποκαλυπτόταν.

—Είμαι μπλεγμένος, μέσα σ' ένα φαύλο κύκλο, της ωμολόγησε ο Ματενκούρ. Ταξιδεύω για να βρω την έμπνευση: πλάσια και θέματα και γράφοι για να κερδίσω τα απαιτούμενα χρήματα και να ταξιδέψω και πάλι.

—Κι' αυτή η νομαδική ζωή που ζήτε σ'ας φέρνει ποτέ την πλήξη;

—Ναί, φοβερά.

—Υστερα απ' το γεύμα, η Φέα Μαντρασού τους πήγε στο δάσος. Ακολουθούσαν ένα μονοπάτι που τους ώδηγησε σ' ένα ύψωμα. Από εκεί, η θέα ήταν υπέροχη απάνω απ' το δάσος, ως το ρ'ο Μονδέγο. Ένιωθε ο Σερμαίζ ηγαινοερχόταν σιγά σιγά σφυρίζοντας απάνω στο ύψωμα, η Φέα είχε πει στον Ματενκούρ:

—Δεν σ'ας καλεί τίποτα το έπείγον στην Λισσαβώνα, δεν είναι έτσι;

—Εμένα, όχι, Σερμαίζ όμως δεν μπορεί να λείψη παραπάνω από μια μέρα.

—Άφιστε τον να γυρίσει μόνος και μείνετε. Σε απόσταση τριών τετάρτων απ' το σπίτι μου βρίσκεται ένα καλό ξενοδοχείο όπου θα βρήτε όλα τα κονφόρ. Θα μού κρατήσετε απόψε συντροφιά.

—Θα ήταν πολύ μεγάλη ευχαρίστηση για μένα, φοβάμαι όμως μην φανώ αδιάκριτος.

—Ομολογώ πως τίποτα δεν με υποχρεώνει να σας κάνω αυτή την πρόταση. Είναι τόσο καιρός που δεν έχω ευκαιρία να συναναστραφώ με κανέναν...

—Με κανέναν;... Έκανε ο Ματενκούρ.

—Ναί, που να μού θυμίζει ωρισμένα πράγματα που άλλοτε αγάπησα.

—Δεν θα έπρεπε να τα μάθω.

—Θα ήταν ακόμα πολύ νωρίς.

Η Φέα κάλεσε τον Σερμαίζ.

—Ακούστε, φίλε μου, κρατώ τον Ματενκούρ απόψε κι' εσάς ακόμα αν έχετε διάθεση. Θα μπορούσατε να μείνετε στο ξενοδοχείο του Μπουσακό που δεν είναι γεμάτο αυτή την εποχή...

—Ευχαριστώ, κατάλαβα, είπε ο Σερμαίζ. Λίγο παραξενεμένος. Έγώ βιάζο-

μαι να επιστρέψω στην γκαρσονιέρα μου της οδού 'Αούρεα. Ο Ματενκούρ όμως δεν είναι βιαστικός.

—Θα είχατε την καλωσύνη να τον οδηγήσετε στο ξενοδοχείο; Θα κάνετε ει-κοσι λεπτά με το αυτοκίνητο.

—Στις διαταγές σας.

Στη διαδρομή, ο Σερμαίζ στραβομου-τούσινε.

—Τα συγχαρητήριά μου. Ποτέ δεν φανταζόμουν πώς θάταν τόσο κεραυνοβόλα τα πράγματα... Σας ευχόμην να περάσετε μιαν ευχάριστη βραδιά.

—Τι περνά απ' το μυαλό σας; είπε α-φελώς ο Ματενκούρ. Άφου με στέλνει να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο.

—Μην ξεχνάτε πως δεν έχει έραστή απ' ότου εγκατεστάθηκε στην Πορτογαλία και πώς κινδυνεύετε, αν επιμένει στον ασκητισμό της, να κοιμηθήτε σ' α-λήθεια στο ξενοδοχείο.

—Δεν έχω την άπαιτηση ν' αλλάξω τις συνήθειές της.

—Άσφαλώς. Κι' αυτή δεν άχρη καμ-μιά κακή προέδρε, είπε ειρωνικά ο Σερμαίζ. Να σας πω την αλήθεια, φίλε μου, λυποῦμαι που σ'ας αφήνω μόνο μαζί της γιατί το κάτω-κάτω ούτε σεις ούτε εγώ ξέρουμε καλά αυτή τη γυναίκα. Έξ' αλ-λου, έχουμε σήμερα Παρασκευή 13 του μηνός.

■ ■

—Έχω άδικο, είπε η Φέα.

Είχε αποτραβηχτεί απ' την αγκαλιά του Ματενκούρ. Ήσαν καθισμένοι σ' ένα ξύλινο παγκάκι της ευρύχωρης βεράν-τας, μπροστά στο υπέροχο πανόραμα των δασών, των λειβαδιών και των πο-ταμών που άρχιζε ήδη να σκεπάζει το σούρουπο. Μια ώρα τώρα, άφ'του ο Σερμαίζ τους είχαν εγκαταλείψει, η συνομι-λία τους είχε περιστραφεί σε χίλια θέμα-τα. Και τα πιο άσημαντα ακόμα, είχαν την γλύκα τους. Σιγά-σιγά όμως άτύνι-σε η συνομιλία και κατέληξε σ' ένα φιλι που η πρωτοβουλία του όφειλόταν στον άνδρα.

—Γιατί ήρθατε εδώ; του είπε η Φέα.

—Δεν θα σας το κρύψω πιά. Για να σας είδα. 'Η έπ'σπευξε στο Πανεπιστήμιο ήταν απλώς πρόσχημα.

—Το σκέφτηκα απ' την στιγμή που σας είδα. 'Ωστε, απάνω στο βαποράκι, με προσέξατε τόσο πολύ;

—Ναί.

—Κι' εγώ σας προσέξα.

—Είναι πιο καταπληκτικό. 'Εσεις είσθε όμορφη, ενώ εγώ...

—Όχι. 'Εγώ είμαι γρή.

—'Οχι-δύ!... Δεν φαίνεται ούτε τριάν-τα χρονών.

—Μην πιστεύετε στα φαινόμενα... Τι λέτε τώρα να κάνουμε;

—Μά, στην περίπτωση μας, κατά γενι-κόν κανόνα, αποφασιζέι η γυναίκα.

—Άφου είναι έτσι, είπε η Φέα, θα δει-πνήσουμε φρόνιμα-φρόνιμα μαζί και θα επιστρέψετε νωρίς στο Μπουσακό.

Ο Ματενκούρ άναψε ένα σιγαρέττο.

—Θα μού επιτρέψετε να σας πω πώς το παρακάνετε! είπε τραβώντας την πρώ-τη ρουφηξιά.

—Αυτό είναι αλήθεια.

—Λαμβάνω υπό σημείωση την όμολο-γία. 'Ωστε για να με στείλετε να κοιμη-θώ μετά το φαγητό μ' έμποδισατε να ε-πιστρέψω στην Λισσαβώνα με τον Σερ-μαίζ και με φιλήσατε τόσο γενναίω-

ρα στο στόμα πρό όλίγου;

—Ναί, σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό. Θα με παίρνετε, βέβαια, για καμμιάν α-συνάρτητη που την μιάν στιγμή σας επι-τρέπω να μ' αγκαλιάσετε και την άλλη... Περιττόν να διαμαρτυρηθήτε, πρόσθεσε με θυμό, ετοιμάζεστε να πτήτε πώς είμαι σαν όλες τις γυναίκες, πώς ερεθίζω τους άνδρες για να τους εγκαταλείψω κατό-πιν ήσυχα και χίλιες δυό άλλες κοινο-τοπίες. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν πώς αν θέλω να σας διώξω απόψε νωρίς, εί-ναι για το καλό σας κι' όχι για δική μου ευχαρίστηση που θα ήταν να ξευ-χτήσω στην αγκαλιά σας; Βλέπετε πώς δεν μασώ τα λόγια μου. 'Απ' την στιγ-μή που σ'ας είδα, πριν από μια βδομάδα, ένοιωσα για σας το πιο ζωηρό ενδιαφέ-ρον. Δεν έπεζήτησα εν τούτοις να σας παρακολουθώ, να μάθω ποιός είσθε. Σεις όμως ήρθατε.

—Δεν καταλαβαίνω λέξη από όλα αυ-τά.

—Φυσικά. Θάπρεπε να σας τα διηγη-θώ όλα απ' την αρχή κι' αυτό το πράγ-μα δεν μ' άρέσει καθόλου. Τόσο το χει-ρότερο όμως. 'Ακούστε με φρόνιμα, φί-λε μου, και νάχετε λίγη υπομονή. 'Ορκι-στήτε μου μονάχα πώς δτιδήποτε κι' αν συμβή, όλα αυτά θα μείνουν μεταξύ μας;

—Σας τ' όρκίζομαι!

—Σας μιλήσε ο Σερμαίζ για το «Χω-ρίς 'Ελπίδα»;

—Ναί, πολύ άοριστα. Για το τριτίσιο που ναύαγισε κι' απ' το όποιο γλυτώσα-τε ως εκ θαύματος;

—'Απάνω στο πλοίο βρισκόταν κι' ε-νας συμπατριώτης σας που σώθηκε μα-ζί μου; ο Πιέρ Ζαρατιέ που αγάπησα δ-πως δεν αγάπησα κανένα σ' αυτόν τον κόσμο. Μου χάρισε λίγες μέρες ευτυχίας. Λέγω «λίγες μέρες» γιατί ήταν σ' τα τέλη 'Ιουλίου 1914 κι' επιστρατεύθηκε σχεδόν άμέσως. Δεν επέστρεψε απ' τον πόλεμο.

»Πριν από αυτόν, συνέχισε η Φέα, α-γαπούσα κάποιον που τουμοιάζε. Αυτός, μετά μια βδομάδα άφου έγινε έραστής μου, πέθανε από κεραυνοβόλο μηνιγιγί-τιδα.

»Στο άναματάξυ ύπηρεα, όχι ή έρωμέ-νη, αλλά ή σκλάβια του σέρ Τζέραλντ Νόρτον, υπό δραματικές συνθήκες.

»'Εκλαψα την απώλεια του Πιέρ Ζα-ρατιέ ένα χρόνο, ύστερα χωρίς όμως να τον ξεχάσω, ξανάρχισα την ζωή μου. 'Η θέση μου ήταν δύσκολη. Βρέθηκα στην 'Ισπανία, προσκολλημένη στην ύπηρεσία κατασκοπείας ενόος κράτους που προτι-μώ να μη σας κατονομάσω. Βρέθηκα στην επαγγελματική ανάγκη να σαγη-νεύσω έναν άνδρα που είχε πιασθή στην παγίδα μου. Κατέληξα όμως να τον συμπαθήσω τόσο πολύ ώστε να επιθυμώ να τον σώσω απ' το βάραθρο στο χείλος του οποίου τον είχα φέρει. Ήταν όμως πολύ άργά.

»Με συγχωρείτε αν συντομεύω την α-φήγησή μου. Ποτέ ένας άνδρας στον ό-ποιο παραδόθηκα δεν μπόρεσε να μεί-νη κοντά μου παραπάνω από δεκαπέντε μέρες. Κι' όλοι πέθαναν απάνω στον χρό-νο. Σ' έναν απ' αυτούς χρωστώ την πε-ριουσία μου... και το ό,τι με υποπτεύη-καν άλλοτε.

Σώπασε. Ο Ματενκούρ ένοιωσε μιαν άνατριχίλα.

—Υπάρχουν συμπτώσεις, είπε.

—Φυσικά. Ζητήστε όμως πως είμαι 39 χρονών. Χωρίς να είμαι μια τυχο-διώκτρια με την κοινή σημασία της λέ-ξεως, όπως μπορεί να πιστεύουν πολλοί, γνώρισα μερικούς άνδρες. Ποτέ μου δεν έκανα άπιστίες σε κανέναν.

—Δεν είναι καταπληκτικό να σκοτώθη-κε ο Πιέρ Ζαρατιέ στον πόλεμο. Στο 1914, σκοτώθηκαν τόσο πολλοί.

—Οί άλλοι όμως;

—Στ' αλήθεια δεν γλύτωσε κανείς; Εί-σθε βέβαιη γι' αυτό;

—'Απολύτως. Έχω θετικές πληροφο-ρίες.

—Και θαρρείτε πως αυτό με φοβίζει; φώναξε ο Ματενκούρ, έπηρεασμένος πάν-τως χωρίς να το θέλη. Δεν είμαι προλη-πτικός.

Την στιγμή που μιλούσε έτσι, θυμή-θηκε τον ύπαινομο του Σερμαίζ για την χρονολογία: Παρασκευή 13. Στόν όρι-ζόντα φανόταν ένα πυκνό, κόκκινο σύν-νεφο που δεν είχαν δει να πλησιάζει και που του φάνηκε σαν κακός οίονός.

«Θεέ μου! Είμαι έντελώς ήλιθιος!» μουρμούρισε μέσα του.

—Σας τα είπα όλα αυτά, συνέχισε σο-βαρά η Φέα, γιατί φοβάμαι για σας. Βέ-βαια, μού είσθε πολύ συμπαθητικός κι' ανήκετε σ' έναν τύπο άνδρος που άνέκα-θεν μού άρεσε. Μοιάζετε με τον Ζαρατιέ και με μερικούς άλλους που αγάπησα ή έκανα πως αγάπησα. Μην πειράζεστε με την ειλικρίνεια μου. Συνήθισα να μην κρύβωμαι πίσω απ' το δάχτυλό μου. 'Εφ' όσον μάλιστα έλπιζω...

Δίστασε για μια στιγμή.

—...πως όλα θα σταματήσουν ως εδώ.

—Αυτό σημαίνει πως δεν με γνωρίζετε, είπε ο Ματενκούρ, αν νομίζετε πως θα τρομάξω από κάτι ήλιθιες προλήψεις.

—Πρέπει να φύγετε.

—Φέα, σας αγαπώ. Δεν το νοιώθετε;

—Τι κουταμάρα. Μόλις γνωρισθήκαμε...

*Επειτα δεν είμαστε το ίδιο και οι δυο μας. Για μένα, δεν είσθε ο Πώλ Ματεν-κούρ. Είσθε ο έραστής εκείνος που έσφι-ξα πολλές φορές στην αγκαλιά μου σε έφήμερους έρωτες, εκείνος που πάντα άναζητούσα και που σπάνια έρχόταν, ό-μόνος που μ' έκανε να νοιώσω μιαν ευ-χαρίστηση. Τον είχα άπαρηνηθί γιατί τον αγαπώ πολύ και δεν θέλω την δυστυχία και τον θάνατό του κι' ήδη τον είχα σκο-τώσει πολλές φορές. Ζούσα χωρίς αγά-πη και χωρίς περιπέτεια ακόμα. Οί δρό-μοι μας όμως άντάμωσαν. 'Ισως ή Μοί-ρα να το θέλησε.

—'Αφου είναι έτσι, είπε σιγανά ο Μα-τενκούρ, άς υποταχτούμε.

Είχε νυχτώσει. Την τράβηξε στην άγ-καλιά του.

—Σας ίκετεύω, είπε και πάλι η Φέα, μην υποκύψετε στον έγωισμό του άν-δρος.

—Υποκύπτω στον έρωτα που μού έμ-πνέετε.

—Δεν αγαπάτε πιά τη ζωή;

—Δεν πιστεύω να πεθάνω γρήγορα.

—Σωπάστε, του είπε με άνατριχίλα. Είχα άδικο, Πώλ, να σας μιλήσω όπως σας μιλήσα, Δεν έπρεπε να σας κρατή-σω κοντά μου. Φάνηκα άνανδρη. 'Αφ' ότου βρίσκαθε εδώ, δεν ξέρω τι κάνω. Λέω όσα δεν πρέπει να πώ... 'Ισως να-χέτε δικήν κι' όλα αυτά να μην είναι πα-ρά μια σειρά συμπτώσεων. Θεέ μου, πό-σο θάθελα να είμαι σαν κι' εσάς και να μην πιστεύω στίς μαγανειές. Φοβάμαι όμως.

Ο Ματενκούρ σηκώθηκε και της ά-κούμπησε το χέρι στον ώμο.

—Δεν μπαίνουμε μέσα; της είπε.

■ ■

Όχτώ μέρες τώρα που ήταν έρασταί, ό Ματενκούρ μόνο μια φορά είχε έγκα-ταλείψει το κτήμα για να πάη στο Μπου-σακό μαζί της, με το αυτοκίνητο. Είχαν ζήσει μια βδομάδα μεγάλης, έξαντλητι-κής ευτυχίας. Γι' αυτό ένοιωθε την άναγ-κη να μείνη μόνος του, να ξεκουραστή δυό, τρείς μέρες.

Ο πανικός της Φέας είχε διαλυθή απ' την πρώτη βραδιά που δόθηκαν ό ένας στον άλλο.

Τώρα, δεν είχε πιά μέσα της παρά μό-νο μιαν έγνοια: να τον κρατήσει, να έ-παυρυνή σ' αυτόν.

Εκείνος έέμενε να λείψη μερικές μέ-ρες. 'Η Φέα δεν μπορούσε να έπιμείνη παραπάνω και δέχθηκε καρτερικά. Συμ-νήνησαν ό Ματενκούρ να πάρη στην Παμπελούνα την ταχεία του Πόρτο που στάθμευε στίς έννιά το βράδυ εκεί, σε απόσταση δεκαπέντε χιλιομέτρων απ' το Μπουσακό.

—Θαρθώ μαζί σου για να φέρω πίσω την «Μπουγκάτι» του εγώ η Φέα που δεν είχε εμπιστοσύνη στον σωφέρ εκείνο το βράδυ.

—Τουλάχιστον να οδηγώ εγώ, πη-γαίνοντας, είπε ο Ματενκούρ.

—'Η Φέα σήκωσε τους ώμους.

—'Οπως θέλεις.

Είχε νυχτώσει όταν ξεκίνησαν. Οί φα-ρόι του αυτοκινήτου έτραπαν σε φυγή την έντύπωση πως μια μυστηριώδης ζωή έ-σφυζε γύρω τους.

Η πλαγιά ήταν άπόκρημη. Στην άρ-

χή, ό Ματενκούρ οδηγούσε προσεχτικά, ύστερα πιό ξεγνοιαστά. Τέλος έφθασαν σε όμαλό έδαφος χωρίς να βγούν άκό-μα απ' το δάσος.

Ο Ματενκούρ πάτησε στην ταχύτητα 90... 100... 110 χιλιόμετρα...

—'Αγάπη μου! φώναξε η Φέα σαν να ξυπνούσε άπότομα. Δεν πρέπει να προ-καλής...

Δεν πρόλαβε να άποτελειώση. Ο δρό-μος, πολύ στενός, σχημάτιζε κάπου εκεί μια άπότομη καμπή, που δεν την θυμόταν ό Ματενκούρ, μολοντί είχε περάσει εκεί με τον Σερμαίζ. Κατάρθωσε να κάνει την στροφή του, τυφλώθηκε όμως από τους φάρους ένός αυτοκινήτου που έρχόταν όλοταχώς καταπάνω του.

Η «Μπουγκάτι» άνετράπη ό Ματεν-κούρ ένοιωσε κάτι να του πλάκωνη το στήθος. Σκέφθηκε: «'Η Φέα είχε δικήν». Ο Ματενκούρ, σόως και άβλαβής, όδε-τε και έχασε τις αισθήσεις του. Το άλλο αυτοκίνητο δεν είχε άνατράπη. Ένας άν-δρας κατέβηκε από αυτό και πλησίασε την καταστραμμένη «Μπουγκάτι». Ήταν ό Σερμαίζ.

—Ματενκούρ! φώναξε κατάπληκτος. Θά σας βγάλω από εκεί μέσα. Κουρά-γιο!

Ο Σερμαίζ σήκωσε την Φέα στην άγ-καλιά του και την άκούμπησε στην άκρη του δρόμου.

—Φέα! ψιθύρισε ό Ματενκούρ κι' άνα-σηκώθηκε.

—Καύμενε μου φίλε, είπε ό Σερμαίζ, ή καρδιά της έπαψε να χτυπά. Το βολάν της τρύπησε το στήθος.

—Ένα ούρλιασμα που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο του άποκρίθηκε.

—Κακοθύγε! Δολοφόνε! Τι ζητούσες εδώ στον δρόμο;

—Μά, τραύλισε ό Σερμαίζ παραλαλι-σμένος, έρχόμουν στο Μπουσακό για το Σαββατοκύριακο... 'Ηθελα να μάθω τι γίνεται καί...

—'Α ναί! είπε ό Ματενκούρ με κάποια ήρεμία σαν να τον άνακούφισαν αυτά τα λόγια. Το όργανον της μοίρας είσθε σεις! Μόνο που ή μοίρα γελάστηκε αυ-τή την φορά. Δεν σκοτώθηκα εγώ, αλλά εκείνη.

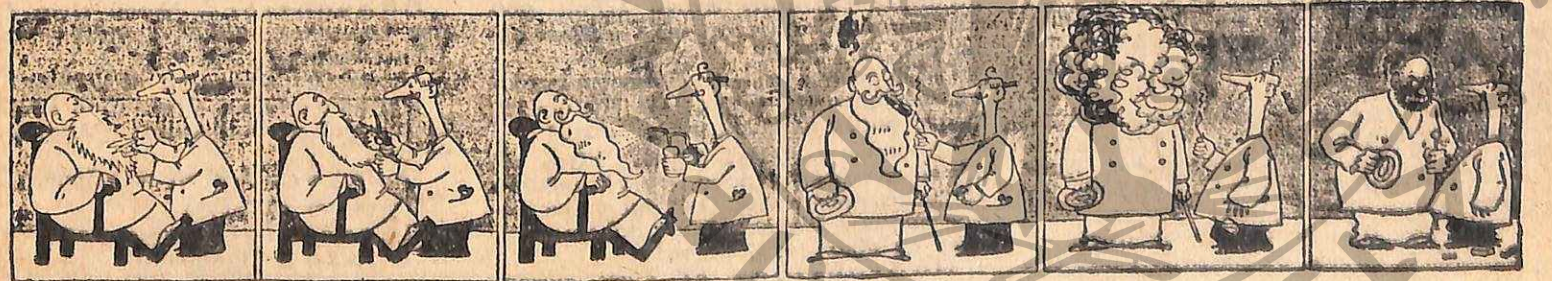
—Ματενκούρ, ψιθύρισε ό Σερμαίζ, φο-βούμενος ότι είχε τρελλαθή ό φίλος του.

Αυτός όμως είχε γονατίσει μπροστά στο πτώμα της Φέας που ήταν άπάνω στο νοοτάρι.

—Για να με σώση, επανειλάμβανε με λυγμούς, για να με σώση...

ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης περιποιείται ιδιαιτέρως την γενειάδα του πελάτου του, την φροντίζει, την διορθώνει, τη μυρώνει... Είναι, όμως, άτυχος ό καυμένος ό κ. Πειραχτήρης και ό πελάτης του ακόμα περισσότερο.

Η Συμφιλίωση

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ακακος Προδατίδης
Παφνούτιος Κεραμίδας

(Η σκηνή σ' ένα μπάρ όπου ο Ακακος μόλις ήπιε την μπύρα του).

Ακακος.— Γκαρσόν!... (Χτυπά το μάρμαρο του τραπέζιου) Γκαρσόν!...
Α, μὰ ὄχι! Μπᾶς καὶ δὲν δέχεται πληρωμή;... Τζάμπα φαίνεται θὰ δίνουν σήμερα τὴν μπύρα! Καλὸ μαγαζὶ!... Θὰ τὸ συστήσω στοὺς φίλους μου! Πᾶω νὰ φύγω.

(Στὸ ἀνάμεταξύ, ὁ Παφνούτιος πλησιάζει τὸν Ακακο).

Παφνούτιος.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, μήπως εἶναι ἐλεύθερο τὸ τραπέζι;

Ακακος.— Μάλιστα, κύριε, γιατί φεύγω... Μόνο πού θὰ εἰσθε πολὺ τυχερός ἂν ἔρθη τὸ γκαρσόν!... Εἶναι σὰν νὰ σὰς πῇ τὸ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου! Μὰ... πού νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

Παφνούτιος.—Μπᾶς κι' ὄνειρεύομαι ξύπνιος;

Ακακος.—Δὲν εἶσαι ὁ Παφνούτιος Κεραμίδας;

Παφνούτιος.—Ὁλόκληρος... Κι' ἐσὺ... δὲν εἶσαι ὁ Ακακος Προδατίδης;

Ακακος.—Ναί... (λίγο στενωχωρημένος). Βουὸν μὲ θουὸν δὲν σμίγει!

Παφνούτιος.—(Βεβιασμένο χαμόγελο).—Ἀλήθεια... Ὅλα τὰ περίμενα, ὄχι ὁμως καὶ νὰ σὲ συναντήσω ἐδῶ.

Ακακος.—Εμένα μου λές!... Πᾶνε τώρα δέκα χρόνια...

Παφνούτιος.—Ντρέπεσαι νὰ πῆς δεκαπέντε... (Κυττάζονται στενωχωρημένοι).

Ακακος.—(τοῦ δίνει τὸ χέρι).—Παφνούτιε, τόκα;

Παφνούτιος.—(μὲ συγκίνηση τοῦ τὸ σφίγγει).—Τόκα, Ακακε! (Ἀγκαλιάζονται). Παληόφιλε Ακακε!

Ακακος.— Παληὲ μακαντάση Παφνούτιε!

(Ἀλληλοσφίγγουν τὰ χέρια μὲ διάχυση καὶ κυττάζονται κατὰματα).

Παφνούτιος.—Ακοὺς ἐκεῖ, τὸν Ακακο!

Ακακος.—Κάθησε νὰ πιούμε ἕνα ποτήρι. (Μὲ συγκίνηση). Τὸ ποτήρι τῆς συμφιλώσεως!

Παφνούτιος.— Ἀκριβῶς... Ἀς πιῆσουμε αὐτὴ τὴν παληά, ἡλιθία φιλονικία στὸ κέρασμα τῆς φιλίας...

Ακακος.—(μὲ τρυφερότητα).—...τῆς παληᾶς μας φιλίας... Γκαρσόν!... (Χτυπά τὰ χέρια του). Γκαρσόν!... Δὲν ἔννοεῖ νάρθη. Ἐχει κάνει τάμα νὰ μὴ σερβίρῃ σήμερὰ!

Παφνούτιος.—(γελώντας).—Πάντα γεμάτος κέφι!

Ακακος.—Συλλογιέμαι πὼς ἤμασταν μαλωμένοι δεκαπέντε χρόνια... ἔμεις, δυὸ παιδικὸι φίλοι!

Παφνούτιος.—Καὶ πὼς αὐτὰ τὰ δεκαπέντε χρόνια σὲ ἀπέφευγα σὰν νάχης... πανούκλα!

Ακακος.—Κι' ἐγὼ σὰν νάχης χολέρα!... (Γελώντας). Ὡ, μὰ ὄχι. Εἶναι ἀφάνταστο σὲ τί κουταμάρες μᾶς σπρώχνει τὸ ψωροφιλότιμο!

Παφνούτιος.— Εἴχαμε πεισματωθῇ...

Ακακος.—Εἴχαμε μουλαροποιηθῇ... Παφνούτιος.—Κουταμάρα...

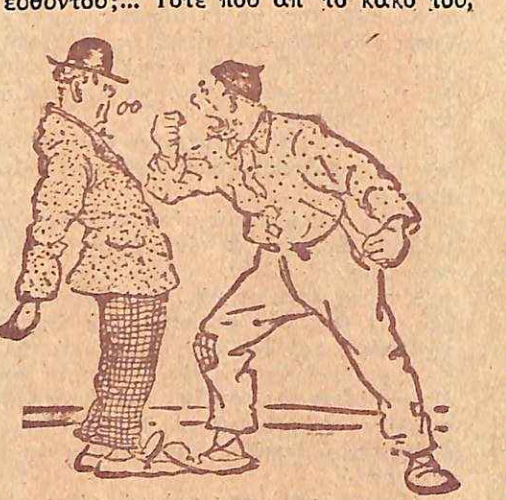
Ακακος.—Ντρέπεσαι νὰ πῆς θλακεία!

Παφνούτιος.—Γιατί, ἐπιτέλους, ὅταν σκεπτῇ κανεὶς πὼς γνωριστήκαμε μὲ τὶς ποδιές, ὅταν παίζαμε ἀμπάριζα...

Ἦσουν πάντα καλλίτερός μου στὸ παιχνίδι...

Ακακος.—Ὅχι! Ὅχι! Παφνούτιος.—Ναί σου λέω! Ἐν πρώτοις, ἔτρεχες πὶο γρήγορα...

Ακακος.— Θυμᾶσαι πού θάψαμε πράσινο στὸ σκολιὸ τὸν σκύλο τοῦ διευθυντοῦ;... Τότε πού ἀπ' τὸ κακὸ του,

—Δὲν θὰ μὲ ξαναῖδῃς ποτέ!

ὁ διευθυντῆς... σκύλισσε! Τὶ ὠραία ἔμπνευση!... Ἐσὺ τὴν εἶχες...

Παφνούτιος.—Μὴν κάνης λάθος; Ακακος.—Τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ...

Ἦσουν πρῶτης δυνάμεως στὶς φάρσες. Παφνούτιος.—Ἀμ' στὸν στρατό; Θυμᾶσαι πού γίναμε μαζί ὑποδεκανεῖς;

Ακακος.—Μᾶς εἶχαν μολιάσει μαζι...

Παφνούτιος.— Καὶ μαζί πάθαμε τύφο... Τὶ ἔξοχα χρόνια!

Ακακος.—(ἀναστενάζει).— Ἀλήθεια... Καὶ νὰ συλλογιέμαι πού μὲ τόσες ὠραίες ἀναμνήσεις μείναμε τσακωμένοι δεκαπέντε χρόνια! Καὶ γιατί παρκαλῶ; Γιά μιὰν ἀτυχῆ λέξη... πού δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὴν πῶ... σ' ἕναν φίλο σὰν κι' ἐμένα.

Παφνούτιος.—Ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ἐξωθήσω στὰ ἄκρα. Ὡ! Νὰ ἤξερες πόσες φορές μετάνιωσα γι' αὐτό!

Ακακος.—Ὅχι! Ὅχι!... Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου νὰ μου λές αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐγὼ ὁμως καὶ μόνος ἤμουνα ὁ ἐνοχος...

Ὅσο συλλογιέμαι πὼς σὲ εἶπα: «παληάτσο!»

Παφνούτιος.—Κι' ἐγὼ: «καρκαγκιόζη»!

Ακακος.—Ἐσὺ μὲ τὸ δίκιο σου; ἀπαντοῦσες. Ἐγὼ εἶχα κάνει τὴν ἀρχή.

Παφνούτιος.—(ἀποφασιστικά).— Ὅχι, σοῦ λέω, Ακακε... ὁ παληοχαρκτηρᾶς μου εἶναι ἀφορμὴ σὲ ὅλα αὐτὰ κι' ἂν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσης... θὰ δεχτῆς νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην...

Ακακος.—Ὅχι! Παφνούτιος.—(ἐκπληκτος).—Πῶς; Δὲν θέλεις νὰ δεχτῆς νὰ ζητήσω συγγνώμην... ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια;

Ακακος.—(ἀποφασιστικά).— Ὅχι, Παφνούτιε!

Παφνούτιος.—(μὲ θλίψη).—Ὡστε μου κρατᾶς κακία; (Μὲ ἐγκατέριση) Βέβαια... ἔχεις δίκιο.

Ακακος.— Ὅχι, δὲν ἔχω δίκιο!... Δὲν μπορῶ ὁμως νὰ δεχθῶ νὰ μου ζητήσης συγγνώμην, ἀφοῦ ἐσὺ πρέπει νὰ δεχθῇς νὰ σοῦ ζητήσω ἐγὼ συγγνώμην...

Παφνούτιος.—Ὅχι, Ακακε! Ακακος.—Ναί! Ἐκατὸ φορές ναί!

Παφνούτιος.— Ὅχι! Ἐνα ἑκατομύριο φορές ὄχι! Ἀφοῦ ἐγὼ εἶχα ἄδικο καὶ τὸ ἀναγνωρίζω καὶ τὸ συναισθάνομαι πὼς ἐγὼ εἶχα ἄδικο, τί κάθεται καὶ συζητᾶς; Τὸ καλλίτερο πού ἔχεις νὰ κάνης νὰ κάνης ἂν εἶσαι φίλος ἂν εἶσαι εὐγενικός, ἂν εἶσαι ἡπόπτης, εἶναι νὰ δεχτῆς νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην...

Ακακος.—Τὶ εἶναι αὐτὰ πού λές τώρα; Ἐγὼ χαλῶ τὸν κόσμον τὴν ὥρα νὰ σοῦ κατηγορῶ τὸν ἑαυτὸ μου, νὰ παραδέχωμαι τὸ φταίξιμό μου, τὸ ἀμάρτημά μου, τὸ ἐγκλημά μου... κι' ἐσὺ ἐπιμένεις μὲ τὴν κουταμάρα καὶ τὴν στενοκεφαλιά σου νὰ μὴν δέχεσαι νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην... Εἶναι ἄνω ποταμῶν...

Παφνούτιος.—(ἐκνευρισμένος).— Ὡστε δὲν ἔννοεῖς νὰ μου κάνης τὸ χατήρι;

Ακακος.—Γιατί δὲν μου τὸ κάνεις ἐσὺ;

Παφνούτιος.—Καλὰ! 15 χρόνια εἶχαμε νὰ ἰδωθοῦμε, τώρα σοῦ ζητῶ ἕνα χατήρι καὶ μου ἀρνεῖσαι!... Πάντα θὰ εἶσαι πεισματάρης, μουλάρη...

Ακακος.—Κι' ἐσὺ ἐξέστρωτο γαϊδοῦρι!

Παφνούτιος.—(μὲ ἀγανάκτηση).— Ἐξέστρωτο γαϊδοῦρι!... (Συγκρατεῖται)

Ὡστε εἶσαι; Δὲν ἔννοεῖς νὰ δεχτῆς νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην; Μετρῶ ὥς τὰ τρία: ἕνα... δύο...

Ακακος.—Τρία... Ὅχι καὶ πάντα ὄχι!

Παφνούτιος.— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναῖδῃς ποτέ! (Σηκώνεται).

Ακακος.—Τόσο τὸ καλλίτερο! Παφνούτιος.—Ναί, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ μένα... Ἀντίο! (Ἀπομακρύνεται).

Ακακος.—Ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο! (Σηκώνεται νὰ φύγῃ).

Παφνούτιος.—Καραγκιόζη! Ακακος.—Παληάτσο!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Έρρολ Φλύν—Λιλή Νταμιτά

ΔΥΟ "ΟΧΙ,, ΚΑΙ ΕΝΑ "ΝΑΙ,,

Ἡ ἱστορία πού θὰ σᾶς διηγηθῶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ παράξενες ἐρωτικές ἱστορίες τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶναι τὸ μυθιστόρημα δυὸ γνωπτῶν σὰς ἡθοποιῶν πού ἀλληλομισοῦνταν τόσο πολὺ ὥστε παντρεύτηκαν!

Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Ἐρρολ Φλύν καὶ τῆς Λιλῆς Νταμιτά. Καὶ θὰ μάθετε πὼς ὁ Ἐρρολ μίσησε τὴν Λιλή γιατί τοῦ ἀπήντησε «Ὅχι» σὲ μιὰ του παράκληση, καὶ πὼς ἡ Λιλή μίσησε τὸν Ἐρρολ γιατί τῆς ἀπήντησε κι' αὐτὸς «Ὅχι!» ὅταν τὸν παρεκάλεσε κατὶ καὶ πὼς τέλος εἶπαν κι' οἱ δυὸ «Ναί!» ὅταν πῆγαν ἀεροπορικῶς σὲν δῆμαρχο τῆς Γιούμας γιὰ νὰ τοὺς παντρεύῃ.

■ ■

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχισε στὸ Παρίσι. Τότε ἀκόμη ὁ Ἐρρολ Φλύν δὲν ἦταν ὁ διάσημος ἡθοποιὸς πού κέρδιζε τόσο γρήγορα τὴ δόξα μὲ τὸ φιλμ: «Καπετάνιος Μπλούντ».

Κάθε ἄλλο, ὁ Ἐρρολ Φλύν ἦταν ἕνας ξένοιαστος νέος πού εἶχε γυρίσει τὸν κόσμο ψαρεύοντας μαργαριτάρια, κυνηγώντας περιπέτειες καὶ γυναῖκες, καὶ τὰ τρία ἀρκετὰ εὐκολά. Κάποτε τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι νὰ γίνῃ καὶ ἡθοποιός. Ἐκανε δυὸ-τρεῖς δοκιμὲς στὸ θέατρο καὶ μιὰ ταινία στὸ Λονδίνο, τίποτα ὁμως σπουδαῖο.

Ὑστερα πῆγε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορά, ὁ Ἐρρολ Φλύν, ὁ ἀσήμαντος, μὲ τὴν Λιλή Νταμιτά, τὴν διάσημη ἡθοποιό. Ἡ πρώτη αὐτῆ συνάντησις ἔλαβε χώραν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμικώτερα μπάρ τοῦ Παρισιῶ.

Ἡ Λιλή Νταμιτά, ὁμορφὴ σὰν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, ἦταν περιτριγυρισμένη, ὅπως συνήθως, ἀπὸ πληθὸς θαυμαστών. Ἐνα βαρύντιμο διάδημα ἀπὸ μαργαριτάρια, δῶρον κάποιου βαθυπλούτου βιομηχάνου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀστραφτε ἐκθαμβωτικὰ ἐπάνω στὸ μετὰξί, τὸν φανταζομένης. Ἀστειεῦνταν μὲ τὴν παρέα τῆς καὶ τὸ γέλιο τῆς ξεχυνόταν κρυστάλλινο καὶ γοητευτικό.

Μόλις τὴν ἀντίκρουσε ὁ Ἐρρολ ἔμεινε θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς. «Νὰ ἡ γυναῖκα πού ὄνειρεύτηκα πάντοτε» σκέφθηκε.

Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν γνωρίσῃ μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους του δὲν ἦταν γνωστός τῆς. Καὶ μιὰ ὥραiah ἡμέρα ἡ Λιλή ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο. Ὁ Ἐρρολ μόλις τῷμαθε ἔσπευσε νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο βατόρι γιὰ τὸ Λονδίνο.

Ἐκεῖ, στὸ Λονδίνο, ὁ Ἐρρολ εἶχε σχέσεις μὲ τοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους καὶ ἡ τύχη τοῦ χαμογέλασε. Σὲ μιὰ συγκέντρωση βρέθηκαν ἀντιμέτωποι. Πρὶν ἀκόμη προσφθάσῃ νὰ συνέλθῃ ὁ Ἐρρολ, ὁ οἰκοδεσπότης τὸν συνέστησε στὴν Λιλή. Κι' ὁ πανύψηλος ἐκεῖνος ἄνδρας πού ἦταν τόσο συνηθισμένος ἀπὸ

γυναῖκες τάχασε σὰν μαθητᾶκος καὶ σκεκόταν σὰν χαλὸς ἐμπρὸς στὸ εἶδωλό του. Τοῦ φάνηκε πὼς ἡ γλώσσα του ἦταν δειμένη καὶ δὲν κατῴρθωσε ν' ἀρθρώσῃ λέξη.

Ἡ Λιλή, πεντάμορφη, κομψότατη, μοιραία, συνηθισμένη ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς ἀριστοκράτες τῆς παρέας τῆς κύτταξε ἀδιάφορα, τὸν χαλὸ αὐτὸ νεανία, κοῦνησε ἀνεπαίσθητα τὸ κεφάλι τῆς ὅταν τῆς τὸν συνέστησαν, τοῦ ἔρριξε ἕνα τελευταῖο περιφρονητικὸ βλέμμα καὶ τὸν παράτησε σὺζυλο.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ν' ἀπομακρύνε

Ὁ Ἐρρολ Φλύν κι' ἡ Λιλή Νταμιτά, ἰδεῶδες ζευγάρη τοῦ Χόλλυγουντ.

ταὶ σὰν χαμένος. Κατῴρθωσε τέλος νὰ συνέλθῃ:

—Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ περιφρονῇ ἔτσι! ψιθύρισε. Θὰ τῆς δείξω ἐγὼ!

Πῆγε στὸ σπίτι του, κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ προσπάθησε νὰ πείθῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ σκοτιζεῖται γιὰ μιὰ τέτοια γυναῖκα ἐγωῖστρια, ἀκαρδῆ, περήφανη ἀποκρουστική.

Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν βέβαια ἕνας γνωστός καὶ διάσημος ἄνδρας, ὡς τώρα ὁμως καμιά, ἀπολύτως καμιά γυναῖκα δὲν τὸν εἶχε περιφρονήσει. Καὶ ἀρνοῦνταν νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ καρδιά του ἦταν τόσο ἀνόητη ὥστε ν' ἀγαπήσῃ τόσο βαθειά, τόσο πραγματικὰ καὶ τόσο ἀπρόσπται τὴν μόνη γυναῖκα πού τὸν εἶχε περιφρονήσει.

Ἡ λογικὴ τοῦ ὑπαγόρευε ὅλες αὐτὲς

Πέρασαν ἀρκετὲς ἑβδομάδες χωρὶς νὰ τὴν συναντήσῃ. Κι' ἐξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἀναπάντεχη εἰδηση ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ πού τὸν γέμισε χαρὰ: Ἡ ἑταιρία Γουόρνερ εἶχε δῆ τὸ μικρὸ φιλμ πού εἶχε γυρίσει στὸ Λονδίνο, ἡ Λόντον-φιλμ καὶ τὸν ἄρρεσε. Τώρα τὸν προσκαλοῦσε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ σ' ἕνα μεγάλο φιλμ. Ἐνθουσιασμένος ὁ Φλύν, πῆρε τίς βαλίτσες του καὶ μαρκαρίσσε στὸ πρῶτο βατόρι γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Τὸ βατόρι αὐτὸ ἔτυχε νὰ εἶναι τὸ πολυτελέστατο ὑπερωκεάνειο «Ἴλ ντέ Φράνς».

Περιφερόταν πλήττοντας στὰ σαλόνια καὶ στὰ καπνιστήρια καὶ συλλογιζόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῇ καμμιὰ συντροφιά γιὰ νὰ περάσῃ εὐχάριστα ὅλες αὐτὲς τίς μέρες τοῦ ταξιδιοῦ.

Καὶ ἑξαφνικὰ μπαίνοντας στὴν ἀθουσα χοροῦ στάθηκε ἀπότομα: Ἀπέναντί του, ντυμένη μὲ μιὰ ἐξαισία τουαλέττα λαμὲ ἡ Λιλή Νταμιτά, φάνταζε σὰν ἕνα ἐξωτικό λουλουδί. Ἦταν πραγματικὰ ἡ Λιλή Νταμιτά. Ἡ Κυρία Τύχη ἔξυπνα παιχνίδια.

Τὴν φορὰ ὁμως αὐτὴ ὁ Ἐρρολ βρῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία του. Προχώρησε κατ' εὐθείαν στὴ Λιλή:

—Πῶς εἰσθε; τὴν ρώτησε.

Ἡ Λιλή ἔστρεψε ἐπάνω του τὰ ὑπέροχα μάτια τῆς. Γιά ἕνα δευτερόλεπτο διερωτήθηκε ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ὠραίος ἄνδρας πού ὑποκλινόταν μπροστά τῆς. Τὰ χεῖλη τῆς μισάνοιξαν σ' ἕνα χαμόγελο ὅταν ἑξαφνα θυμῆθηκε ὅτι ὁ ἀγνωστός ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἡλίθιος νέος πού τῆς συνέστησαν στὸ Παρίσι. Τὸ χαμόγελο κατέληξε σ' ἕναν περιφρονητικὸ μορφασμό.

—Μοῦ δίνετε σὰς παρακαλῶ τὸν προσεχὴ χορὸ; ἄκουσε νὰ τὴν ρωτᾷ ἐκεῖνος. Τὸ κύτταξε ψυχρότατα καὶ τοῦ ἀπήντησε παγερά:

—Λυποῦμαι. Ὅχι!

Ὑστερα εἶδε πόσο ὁμορφος ἦταν καὶ πόσο γλυκεῖά φωνὴ εἶχε. Καὶ πρόσθεσε:

Ῥωτῆστε με πάλι σὲ πέντε λεπτά.

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ὁ Φλύν δάγκανε τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὴν λύσσα του. Ἦταν ἑξὼ φρενῶν. Γιά πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ του μιὰ γυναῖκα τοῦ εἶχε ἀπαντήσῃ «Ὅχι!»

Χωρὶς νὰ πῇ λέξη, ἔκανε μεταβολὴ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀθουσα χοροῦ. Σὲ πέντε λεπτὰ δὲν ξαναγύρισε.

■ ■

Στὸ βατόρι ἀπέφευγε νὰ τὴν συναντᾷ. Ὅταν ἐκεῖνη ἦταν στὴν πρῶτη αὐτὸς πῆγαινε στὴν πρῶτα καὶ ἀντίθετα. Κι' ἐκεῖνη ἔκανε πού δὲν τὸν βλέπει.

Ἐτσι πέρασε τὸ ταξίδι κι' ὁ Φλύν πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ προσπαθώντας νὰ πείθῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι δὲν ἔδινε πεντάρια γιὰ τὴν Λιλή κι' ὅς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί τῆς.

■ ■

Ἡ Κυρία Τύχη ὁμως δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμα τὸ παιχνίδι τῆς. Μιὰ μέρα ὁ Ἐρρολ, μπαίνοντας βιαστικὸς στὸ καφε

νείο του στούντιο Γουάρνερ, Έπεσε επάνω σε μία γυναίκα που έβγαине έξω.

Ετοιμάστηκε να ζητήσει συγγνώμη και έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Η γυναίκα που είχε σπρώξει ήταν η Λιλή Νταμιτά! Την είχε προσκαλέσει η Ντολорές ντέλ Ρίο εκεί για να πάρουν μαζί το τσάι.

Η Λιλή δεν μπόρεσε να μη γελάσει. Κι' ο Έρρολ κατώρθωσε να ζητήσει συγγνώμη. Αισθάνθηκε ότι κι' εκείνος της χαμογελούσε.

Χάρηκα που σ'αξ ξαναβλέπω! άκουσε να του λέει εκείνη.

Και διερωτήθηκε πού ήταν το παληό αγέρωχο ύψος της. Η έκπληξη του έφθασε στο κατακόρυφο όταν η Λιλή του έδωσε τέν αριθμό του τηλεφώνου της και του είπε:

—Πάρτε με στο τηλέφωνο καμιά φορά. Έλθε και στο σπίτι μου καμιά μέρα. Θα μιλήσωμε για το Λονδίνο, για το βαπόρι...

Ο Έρρολ θυμήθηκε το βαπόρι κι' όλος του ο θυμός ξαναγύρισε. Υποκλήθηκε τυπικά κι' έφυγε. Ας περίμενε να την φωνάξει στο τηλέφωνο. Στις διαταγές της θα ήταν τώρα;

Μιά εβδομάδα αργότερα άκουσε το τηλέφωνό του να χτυπά. Πήρε το ακουστικό:

—Είμαι η Λιλή Νταμιτά, έλεγε η γοητευτική φωνή. Πήρα τον αριθμό του τηλεφώνου σας από την Γουάρνερ. Έλειπα στο Πάλμ Σπρίνγκ τρεις μέρες κι' ήθελα να σ'αξ ρωτήσω μήπως μου τηλεφωνήσατε εν τώ μεταξύ.

—Όχι, απάντησε εκείνος ξερά. Δεν τηλεφωνήσα.

Επιηκολούθησε σιωπή για ένα λεπτό.

Επειτα η φωνή είπε δειλά:

—Ξέρετε... δίνω μία γιορτή σπίτι μου μεθαύριο. Μπορείτε... θα μ' ευχαριστούσε... θέλετε να έλθετε;...

Ο διάβολος φαίνεται έσπευσε να θυμήσει την στιγμή εκείνη στον Φλόν την σκηνή του βαποριού, όταν την ρώτησε «Θέλετε;» κι' εκείνη του απάντησε «Όχι!».

Και τώρα τον ρωτούσε εκείνη... —Λυπούμαι, όχι! της είπε μεταχειριζόμενος τις ίδιες της λέξεις. Ρωτήστε όμως πάλι σε πέντε λεπτά!

Και κρέμασε το ακουστικό. Του έρχόταν να χτυπήσει το κεφάλι του στον τοίχο που φέρθηκε έτσι, χάνοντας την τελευταία ευκαιρία που τουδινε η μοναδική γυναίκα που αγάπησε στη ζωή του.

Κι' έξαφνα το τηλέφωνο ξαναχτύπησε.

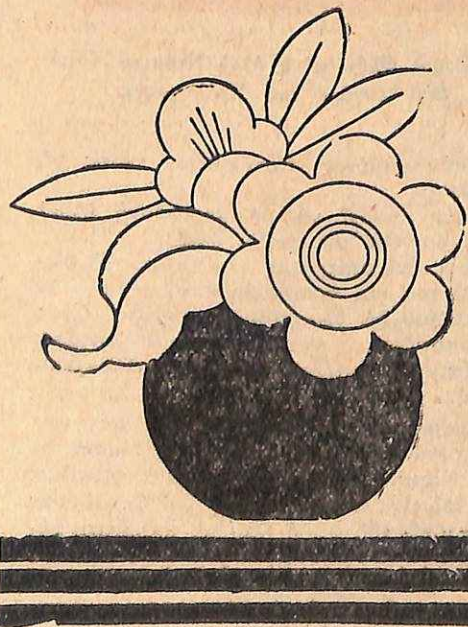
—Είμαι εγώ—η Λιλή—και πάλι, άκούστηκε μία χαρούμενη φωνή. Τά πέντε λεπτά πέρασαν. Τ' αξίζα στ' αλήθεια το μάθημα που μου δώσατε, δεν είν' έτσι;

Ο Φλόν ήταν τόσο συγκινημένος που δεν κατώρθωσε ν' απαντήσει. Κι' εκείνη συνέχισε:

—Λοιπόν, θάρθητε στη γιορτή μου; Τά χείλη του Έρρολ κατώρθωσαν με κόπο να προφέρουν ένα ναι.

Και πήγε στην γιορτή της Λιλής. Δεκαπέντε μέρες αργότερα ένα χαριτωμένο ζευγάρι έβγαине από το αεροπλάνο που πήγαινε στη Γιούμα και διευθυνόταν στο Δημαρχείο. Ήταν ο Έρρολ και η Λιλή, που θεωρούνται σήμερα το πιο αγαπημένο αιώριό του Χόλλυγουντ.

ΧΑΡΡΥ ΛΑΓΣ

Ανδρωποι - φαινόμενα

Ο ΠΙΟ ΨΗΛΟΣ, Ο ΠΙΟ ΚΟΝΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΟ ΧΟΝΔΡΟΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τις ημέρες αυτές έδωκαν ραντεβού στο Παρίσι τα πιο περίεργα ανθρωπιά οντα του κόσμου. Είναι τρία πραγματικά φαινόμενα που προκαλούν την κατάπληξη: ο ένας είναι ο Ρουμάνος γίγας πυγμάχος Μίτου Γκόνγκεα, ο άλλος ο νάνος Βέρναν Ρίττερ, και ο τρίτος η άρσενική... χονδροστά, η περίφημος Ντίλ Χάρροου, που ζυγίζει μονάχα 290 κιλά.

Ένας παρισινός συνάδελφος, που επισκέφθηκε διαδοχικά τα τρία αυτά κινούμενα... και δρώντα φαινόμενα, δίδει παραγραφές περιγραφές και για τους τρεις, απ' τις οποίες άποσούμε τα παρακάτω ενδιαφέροντα.

□ □

Και πρώτα πρώτα για τον τρομερό Ρουμάνο.

Είναι ύψος δυόμισι μέτρων και του χρεάζονται επτά μέτρα ύψος για να ντυθεί. Φοράει παπούτσια... 56, πάντα παραγγελιά φυσικά.

Επίσης παραγγελιά είναι και οι κάλτσες του, τα γάντια του, τα καπέλλα του, οι τράντες του, όλα τέλος πάντων όσα φορεί. Άδύνατο να βρεθεί τίποτε έτοιμο στα μέτρα του!

Όταν δεν είναι σπίτι του και θέλει να κοιμηθεί, φοβερό πρόβλημα προβάλλει: πού να βρεθεί κρεβάτι κατάλληλο να τον χωρέσει! Αν δεν προφθάσουν να του φτιάσουν ένα ανάλογο με το μέγεθος του, τότε κοιμάται διπλωμένος στα δυο, ή ξαπλώνεται φαρδύς-μακρύς στο πάτωμα, όπου βέβαια του στερούνται χαλιά. Έχει καταπληκτική φυσική—δρεξή και στην καθισία του θέλει 60 φράγκα (420 δραχμές!) για να χορτάσει και να μη φάγη και τα κονταλοτήρουνα!

Πράγματι όμως περίεργο, ο φαινομενώδης αυτός άνθρωπος—ήλικίας σήμερα μόλις 21 έτους—είναι το πιο ύψανος πλάσμα του κόσμου. Άκούει πάντα τον μάντζερ του και είναι έγκρατος, με όλο που οι γυναίκες τρελλαίνονται μαζί του και θα μπορούσε να είχε αναρίθμητες κατακτήσεις.

Ας έλθουμε τώρα στο άκρο αντίθετο του Μίτου, τον νάνο Βέρναν Ρίττερ. Επονομάζεται «πλοίαρχος» γιατί έχει την μανία να φορά στολή πλοίαρχου με το απαραίτητο ξίφος... Είναι και αυτός ηλικίας 21 ετών έχει ύψος το εν πέμπτον του Μίτου, δηλ. 55 εκατοστά, και ζυγίζει μόλις 8 κιλά, ενώ ο Μίτου ζυγίζει 150. Έχει κι' αυτός τον υπερσφιγμένο του, που τον περιφέρει σ' όλο τον κόσμο ως το πιο αξιοπερίεργο θέαμα. Και θησαυρίζουν και οι δυο. Τώρα, είναι στο Παρίσι και μαζεύει γαλλικά φράγκα. Τα μικροσκοπικά του δάχτυλα είναι γεμάτα από βαρύτιμα δαχτυλίδια. Όλοι οι νάνοι έχουν την μανία των κοσμημάτων.

Η ζωή του νάνου αυτού είναι ζωή μικρού παιδιού. Ο ίδιος δέ, στην μορφή και τις συνήθειες του δεν διαφέρει από έναν κάπως μεγαλοκαμωμένο μπάμπι.

Το γεύμα του αποτελείται από 50 γραμμάρια κρέας, μία φέττα ψωμί, λίγο βούτυρο και μία γουλιό κρασί. Φορεί κάλτσες και παπούτσια... μικρού, δεν καντίζει και δεν έχει καμιά φιλένδα.

Έχει μανία με τα γραμματόσημα και έχει μια συλλογή που αξίζει σήμερα μισό εκατομμύριο δραχμές. Όταν ήταν στο Σινγκά, στην έκθεση, όλος ο θηλυκόκοσμος τσαλίζονταν να του φέρνουν γραμματόσημα για την συλλογή του. Την ημέρα που δέχθηκε τον Γάλλο δημοσιογράφο, είχαν φθάσει τα γραμματόσημά του τον αριθμό 10.749, με ένα ελληνικό γραμματόσημο που του είχε προσφέρει ο θρωρός του ξενοδοχείου του. Ο λιλιπούτειος αυτός άνθρωπος αγαπά επίσης και τα βιβλία. Καταβροχθίζει κυριολεκτικά ιδίως ό,τι αναφέρεται στη ζωή των άγγλων θηρίων. Αγαπά πολύ τα ζώα. Απεχθάνεται τον κινηματογράφο γιατί δεν μπορεί να κάμει σε κλειστός και περιορισμένους χώρους. Αγαπά πολύ το ύπαιθρο και τα ταξίδια κι' η μεγαλύτερή του χαρά είνε να κάμνη τον περιπάτο του στην γέφυρα κανενός μεγάλου υπεριοκεανείου.

□ □

Όσον αφορά τον κ. Ντίλ Χάρροου, αυτός μπορεί να καυχήση ότι είναι ο πιο χονδρός άνθρωπος του κόσμου. Ζυγίζει όπως είπαμε 290 κιλά, και κοντά του, φαίνονται...νάνοι τα μέλη του παρισινού συλλόγου των 100 κιλών.

Στο ζήτημα της τροφής του έχει ξεπεράσει βέβαια τον Ρουμάνο γίγαντα Γκόνγκεα. Και είναι πολύ φυσικό αυτό, έφ' όσον ο ένας ζυγίζει 290 κιλά και ο άλλος «μονάχα» 150.

Λοιπόν ο Χάρροου τρώγει στην καθισία του ένα κοτόπουλο ψητό, μισή όκλα μακαρονία, ένα ψωμί, 1 όκλα ψάγιο, πίνει πέντε κιλά μύζα και τελειώνει με κίμα-δυό ή κάδες φρούτα και καμιά δεκαριά παγωτά!

Ο Ντίλ Χάρροου είναι παντρεμένος, αλλά όχι με καμιά χονδροστά όπως θα νομίζετε αλλά με μία μικρή μελαχροινούλα... Ο κ. Ντίλ είναι πολύ ευχαριστημένος απ' την τύχη του, και διαρκώς γελά. Αν δηλ. μόνος του κάμνει σε όγκο τρεις χονδρούς, σε διάθεση, σε κέφι κάνει για έξη.

Όσον αφορά την γυναίκα του αυτή εδήλωσε ότι είναι η πιο ευτυχισμένη σύζυγος του κόσμου. Άλλα και η πιο υπερήφανη! Και μπορεί να μην είναι.

Η φυλακή του πύργου

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΖΥΛΙΕΤ ΚΟΥΜΠΛΕ

Η κόρη του Έρρίκου 8ου Έλισσάβετ Τουορ κυβερνούσε τότε στην Άγγλία. Δεν ήταν δημοφιλής, κάθε άλλο. Την κατηγορούσαν για την σκληροτητά της έναντι των καθολικών, την δολοφονία της συγγενούς της, της τρυφερής Μαρίας Στούαρτ, που ανέβηκε στο θρόνο και την θανατική εκτέλεση των Ιρλανδών πατριωτών. Τέλος, κατηγορούσαν την έκλυση των ήθων της αυλής που είχε αρχίσει με τις κραιπάλες του πατέρα της.

Γι' αυτό τον λόγο, την 15 Ιουνίου 1570, ο σέρ Τζών Φέλτον, ένας απ' τους πιο πλούσιους άρχοντας της Άγγλιας, κρυβόταν στο βάθος ενός απ' τα δμορφα σπίτια που είναι χτισμένα ανάμεσα στην εκκλησία του Ουεστμίνστερ και το Μέγαρο των Κοινοτήτων.

Την στιγμή εκείνη ο σέρ Φέλτον με τρεις έμπιστους ιππότες περίμενε τον άγγελιαφόρο που θα φερε ένα έγγραφο προσωρισμένο ή προκαλέση λαϊκή επανάσταση: ήταν ο κόμης Έσσεξ, που έπεστρεφε απ' την Ρώμη...

Σύμφωνα με τις τελευταίες ειδήσεις, η φρεγάδα του Σάουετ τον απέβιβασε στις ακτές μας, απίως. Μ' ένα γερό άλογο, θα βρίσκειται εδώ πριν απ' το μεσημέρι. Αν πάνε όλα κατ' εὐχην, θάχω την προγαμινή σε λίγο. Επί τέλους, θα μπορέσω να θυσιάσω την ζωή μου, αφού κολλήσω το έγγραφο στην πόρτα μου. Σ' όλο το βασίλειο θ' εξεσπάζει το σκάνδαλο...

Ποιά να ήταν άραγε το έγγραφο αυτό: μία επιστολή του ποντίφηκος, ο άφορισμός του Πάπα Πίου 5ου έναντι της σφετερίστρας και βεβήλου βασίλισσας.

Τέλος, ή μυστική πόρτα χτύπησε συνηματικά και σε λίγο έμπαινε ο άγγελιαφόρος, κατάκοπος.

—Η επιστολή; ρώτησε ζωηρά ο Φέλτον.

—Νάτην, μιλόρδε.

—Επιτέλους! —Θέλετε να κυκλοφορήσετε άμέσως την επιστολή; Δεν θα ήταν πιο σ'γουρο και λιγώτερο επικίνδυνο να την κυκλοφορήσετε μυστικά;

—Μυστικά; Και ποιός θα πιστέψη στην γνησιότητά της, Όχι, το αίμα μου θα πιστοποιήσει την γνησιότητά της!

Ο κόμης είχε αποδείξει την γενναϊότητά του. Παρ' όλα αυτά, το βλέμμα του σκοτεινιάσε απ' την θλίψη:

—Τόσο ωρίς, ή θυσία; ψιθύρισε. Ω! Μέγιστε Χόγουαρντ, βασίλισσα της καρδιάς μου. Νά μπορούσα να την ξαναδώ έστω και μόνο για μία φορά.

—Τό ξέρω. Η μίς Μέμηπελ Χόγουαρντ είναι στην αυλή της βέβηλης Έλισσάβετ. Έ λοιπόν, φίλε μου, δεν σ'αξ κατηγορώ που την αγαπάτε. Μόλις ξεκουραστήτε λίγο, φύγετε. Πηγαίνετε να την

ξαναδητή: εγώ δεν θα σ'αξ προδώσω. Μόνος θα κάνω ό,τι φοβάστε σεις. Κι' ας έλθε, θα διαλέξετε την ώρα σας για να πεθάινετε. Είναι δικαίωμά σας.

Την υπόλοιπη μέρα, ο ταξιδιώτης ξεκουράστηκε. Ύστερα, ο σέρ Φέλτον περίμενε να απομακρυνθή αρκετά απ' το σπίτι του. Κατόπιν φόρεσε το πιο καλό κοστούμι του, φίλησε την γρηά μητέρα του, ανέβηκε στο άλογο και κρατώντας τον άφορισμό στα χέρια πήγε στην εκκλησία του Ουεστμίνστερ.

Στον δρόμο όμως μετάνιωσε και κάτοντας μεταβολή προχώρησε προς το βα-

—Η επιστολή; ρώτησε ζωηρά ο Φέλτον

αυλικών ανάκτορο. Όταν έρθασε εκεί, ένα πλήθος ανήσυχο αυλικών και στρατιωτών περίμενε το γεγονός που έμελλε να συμβή. Η βασίλισσα είχε πληροφορηθεί την συνωμοσία και φρόντισε να λάβη τα μέτρα της.

Γι' αυτό, όλα εξετιλίχτηκαν με ταχύτητα αστραπής. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο σέρ Τζών Φέλτον είχε παρουσιάσει στην Ιστορία τις κατηγορίες του Πάπα Πίου 5ου έναντι της παράνομης και αιρετικής κόρης του Έρρίκου 8ου.

Οι μπράβοι της βασίλισσας είχαν όρμησει έναντιον του, τον φίωσαν και τον έδεσαν σάν κακοποιό κι' ύστερα από λίγα λεπτά της ώρας, ο ήρωας άκουγε την εις θάνατον καταδίκη του από μία παρωδία δικαστηρίου.

Αυτή όμως η καταδικαστική απόφαση δεν ικανοποίησε την Έλισσάβετ

—Αυτός ο άνθρωπος, είπε, δεν ενήργησε μόνος του. Θέλω να μάθω τα όνόματα των συνενόχων του.

Και τότε ο σέρ Φέλτον υποβλήθηκε στα πιο αφάνταστα βασανιστήρια για να προδώση τα όνόματα των συνενόχων του. Ούτε λέξη όμως δεν βγήκε απ' τα χείλη του.

—Κι' όμως έσεις δεν πήγατε στην Ρώμη για να πάρετε την επιστολή του ποντίφηκος. Ποιός σ'αξ την έφερε;

Πάντως, παρ' όλα τα βασανιστήρια, ο σέρ Φέλτον δεν μαρτύρησε τίποτα. Και σε λίγο, τον ανέβασαν στο θρόνο.

□ □

Αυτή η τελευταία θανατική εκτέλεση λύπησε δολόκληρη την Αυλή. Ο σέρ Φέλτον είχε άλλοτε φίλους στα ανάκτορα που δεν τολμούσαν όμως να εκδηλωθούν. Άλλοι από φόβο. Άλλοι, όπως ο κόμης Έσσεξ, από προφύλαξη.

Η μίς Μέμηπελ ήταν έμπιστη της βασίλισσας. Κι' η ίδια άγνοούσε πώς ο κόμης είχε ανακατευθεί στην τελευταία συνωμοσία.

Ο ήρωϊσμός του σέρ Φέλτον είναι αξιοθαύμαστος, έλεγε η Μέμηπελ στον κόμη, στους κήπους των ανάκτορων της βασίλισσας όπου βρίσκονταν. Νά υπομένεις τα πιο φριχτά βασανιστήρια χωρίς να μαρτυρήσης το όνομα των συνενόχων σου κι' ύστερα να συχωρέσης τους έχθρους σου, είναι πραγματικά μία ευγενική και θαυμάσια στάση, αντίθετα της ρωμαϊκής ιστορίας και του Πλουτάρχου...

Ο κόμης είχε πλησιάσει πολύ κοντά την μνηστή του και σάν να θελε να της μιλήσει με περισσότερη τρυφερότητα, της έσφιξε το χέρι, ψιθυρίζονάς της:

—Συπάστε, για το όνομα του Θεού, αλλιώς είμαι χαμένος!

Η νέα ανατρίχιασε σύκορμα. Συνήλθε όμως κι' υποκρινόμενη πως θαύμαζε τα άστέρα απάνω απ' το κεφάλι τους, είπε κι' αλλαγμένη φωνή:

—Ω! Φλώρις, κυττάτε τον ούραό τι καθαρός που είναι! Τι φωτεινός! Πιστεύω πως ή Α. Μ. θά'αχ καλό καιρό για το κυνήγι της.

Μία σκιά είχε κινηθή στα πόδια τους κι' έγινε άφαντη μονομιάς. Σε λίγο, τους χώρισαν οι αυλικόι κι' η μίς Μέμηπελ Χόγουαρντ κοιμήθηκε εκείνη το βράδυ χωρίς να επικοινωνήσει με τον μνηστήρα της.

Την επομένη καθώς ο κόμης φαιόταν στο προαύλιο, καλπάζοντας μπροστά στην πόρτα της καρότσας της βασίλισσας, τον είδε. Κοντά του ήταν η λαδη Νότινχαμ.

«Άραγε θα την αποκρούση ή θα απομακρυνθή;» αναρωτήθηκε η Μέμηπελ. Δεν πρόλαβε να βεβαιωθεί γιατί ή καρότσα της βασίλισσας ξεκίνησε προς το

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Βέρθα Τερλάν, κόρη ἐνὸς μεγαλοβιομηχάνου, εἶναι ἀρραβωνιασμένη μετὰ τὸν ὑπολοχαγὸν Ζάν ντ' Ὀρεμιόν. Ὁ Ζερβαὶ Φλοριζέ, γυῖος ἐνὸς πάλαιου συνεταίρου τοῦ Τερλάν, ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὴν Βέρθα, μὰ εἶναι φτωχός. Στὴν ἀπελπισία του, σκοτώνει τὸν ἀντίζηλό του, κατὰ τὴν διάκρισι μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομῆς, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός.

Ύστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ὅπου ἡ Βέρθα ἀποκαλύπτει στὸν πατέρα της ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα, φεύγουν καὶ οἱ δύο στὴν Ἑλβετία ὅπου ἡ Βέρθα ἀποκτᾷ μιὰ κόρη.

Ὁ Τερλάν παραδίδει τὸ μωρὸ σὲ μιὰ γυναικα, τὴν Λίνα Κίφφερ, ποὺ τὸ φέρνει στὴν πατρίδα της Πολωνία. Ὁ πατέρας της ἐξαναγκάζεται δυὸ φορές τὴν Βέρθα νὰ παντρευθῇ, ἀλλὰ καὶ τὶς δύο φορές ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ματαιώνει τὸν γάμο. Στὸ τέλος ἡ Βέρθα ζητᾷ ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κάμῃ ἕνα μεγάλο ταξίδι μαζί μετὰ τὴν θεὰ της Μαρτί-Ζάν. Τὸ ταξίδι διαστὰ δέκα χρόνια. Ἐν τῷ μεταξύ τὴν συναντᾷ, δίχως νὰ τὴς φανερωθῇ, ὁ Γκοντεφρουά ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Αὐστραλία.

Ὁ Γκοντεφρουά κατορθώνει ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ προσληφθῇ στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Τερλάν ταμίας. Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του ἐβλεπε κάθε μέρα τὴν ἀρραβωνιασμένην τὴν Βέρθα.

8. (Ἡ συνέχεια)

Κι' ἐκείνῃ τὸν εἶδε ἐπίσης στὸ παράθυρό του, ἐκεῖ κάτω. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἀπασχολήθηκε καθόλου μ' αὐτόν. Ἡ σκέψις της βρισκόταν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα!... Ὑστερα, σιγά-σιγά, ὁ ἄνδρας αὐτὸς τοῦ ὅπου τὸ βλέμμα ἦταν τόσο τρυφερό καὶ τόσο γλυκό, ὁ ταπεινὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ὅμως τόσο ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνιση, κατέληξε νὰ πάρῃ μιὰ θέση στὴ ζωὴ της. Κατέληξε λίγο-λίγο νὰ συνήθισῃ νὰ τὸν συναντᾷ κάθε μέρα. Κι' ὅταν περνοῦσαν μερικὲς μέρες χωρὶς νὰ τὸν δῇ, παρατηροῦσε τὴν ἀπουσία του.

Καὶ οὔτε μιὰ φορὰ ἀκόμα δὲν εἶχε μιλῶσι οἱ ἑνὸς στὸν ἄλλο.

Ἡ τύχη ἀνέλαβε νὰ τοὺς προσεγγίσῃ μιὰ μέρα.

Ὁ Τερλάν ἐπέστρεψε ἕνα βράδυ μετὰ ἀπὸ τὴν Γκλιοριέτ, ὅταν τὸ ἄλογο τρώμαξ ἀπότομα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὺν ἀφηνιασμένῳ. Ὁ Τερλάν ἀναγκάστηκε νὰ κατεβῇ, μὰ στὴ βία του γλύστρησε τὸ πόδι του, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλίστηκε καταγῆς ἐνῶ τὸ κεφάλι του χτυποῦσε στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου.

Λίγο αἷμα φάνηκε στὸ μέτωπό του καὶ ἀποθνήμισε.

Τὸ ἄλογο συνέχισε τὸν τρελλὸ καλπασμό του ὡς τὴν Γκλιοριέτ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ κόμης ντὲ Λαντεναὶ ἐρχόταν, πρὸς τὸ δάσος.

Εἶδε τὸν Τερλάν ἀναίσθητο, τὸν ἀνασήκωσε, τὸν στήριξε καθιστὸ στὴ ρίζα τοῦ

δέντρου καὶ τὸν περιποιήθηκε.

Στὴν Γκλιοριέτ εἶδαν τὸ ἀμάξι νάρχεται ἄδειο καὶ ἡ Βέρθα ἔτρεχε ἰδίᾳ ἀνίσχυρη.

Ὁ Γκοντεφρουά τὴν καθυσάχασε ἀμέσως.

Ὁ Τερλάν δὲν εἶχε πάθει ἄλλο ἀπὸ ἕνα γρατσουνισμα στὸ μέτωπο. Εἶχε λιποθυμῆσει περισσότερο ἀπὸ τὸ φόβο παρὰ ἀπὸ τὸν πόνο. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, κατάλαβε τί συνέβη κι' εὐχαρίστησε τὸν Γκοντεφρουά.

—Στηριχθῆτε στὸ μπράτσο μου, κύριε, εἶπε ὁ κόμης.

Ὁ Τερλάν δέχτηκε. Θὰ τοῦ ἦταν μεγάλος κόπος νὰ περπατήσῃ μόνος, χωρὶς βοήθεια. Στὸ μέγαρο, ἡ Βέρθα καὶ ὁ Γκοντεφρουά γνωρίστηκαν καλύτερα. Ὅταν ἐκεῖνος σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ Βέρθα τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι της. Τὸ εἰλικρινές της βλέμμα εἶχε καρφωθῇ στὰ μάτια τοῦ νέου. Τὰ μάτια της ὅμως χαμήλωσαν καὶ τὰ βλέφαρά της ἀνοιγόκλεισαν ἀτακτα ὅταν ἔνοιωσε νὰ τρέμουν μέσα στὰ χέρια της τὰ δάχτυλά του. Δὲν καταλάβαινε κι' ἡ ἴδια τί ἐνοιῶθε, δὲν ἀντιστεκόταν ὅμως στὸ νέο αὐτὸ συναίσθημα. Τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὶς περιποιήσεις ποὺ ἔκανε στὸν πατέρα της κι' ἐκεῖνος ἀπήντησε:

—Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ μπόρεσα νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

Εἶχε κρατήσῃ τὸ χέρι της τὴ φευγάλα ἐκείνῃ στιγμῇ ποὺ διήρκεσε ἴσως ἕνα δευτερόλεπτο. Καὶ τὸ ἔσφιξε ἀπαλά, τρυφερά, μετὰ ἔρμη.

Εἰκὴν τὸν κύτταξε τότε μετὰ περισσότερη προσοχή. Καὶ μέσα στὰ μάτια του, διάβασε τὸν ἔρωτά του. Ἐνοιῶσε ἕνα παγερὸ ρίγος νὰ τὴν διαπερνᾷ καὶ τὰ γόνατά της κλονίστηκαν. Φοβήθηκε καὶ λυπήθηκε συγχρόνως. Τὸ αἰῶνιο βασανιστήριό της ἀμφιβολίας ἐξανάρχιζε. Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν φτωχός καὶ ἤξερε ὅτι ἐκείνῃ ἦταν πλούσια!

Γιὰ τὸν ξεπεσμένο αὐτὸν ἀριστοκράτη ποὺ θάθελε νὰ ξαναχρυσώσῃ τὸ οἰκόσημό του, δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ καλύτερη ἐπιχείρησις ἀπὸ τὸ νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη τοῦ Τερλάν! Μιὰ προίκα περίφημη! Καὶ μιὰ κληρονομία ἀκόμη πλεονεκτήματα! Οἱ παλτοὶ μνηστῆρες ποὺ ἦταν πλούσιοι ἔγιναν ἔξω-φρενῶν ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὴν προίκα ὑπῆρχε κι' ἕνα παιδί! Καὶ ἔφυγον ἀμέσως. Μὰ αὐτὸς ἐδῶ, ἀσφαλῶς, θὰ παρέβλεπε εὐκολὰ τὸ πάλαιό λάθος. Θὰ ἦταν βέβαια διατεθειμένος νὰ τὰ δεχθῇ ὅλα μαζί: τὴν ἀτιμία καὶ τὴν περνούσα!

Γιὰ τὴν θανάσιμη αὐτὴ δυσπιστία, ἦταν τὸ αἰῶνιο καὶ ἀβάσταχτο μαρτύριο τῆς καρδιάς της.

Τὴν ἐπομένῃ ὁ Γκοντεφρουά προσεκλήθη ἀπὸ τὸν νηματοργὸ νὰ δειπνήσῃ στὸ μέγαρο.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ σὲ στενοχωρῇ αὐτό, Βέρθα, ρώτησε τὴν κόρη του γιὰ τοὺς τύπους.

—Ὅχι.

Τὸ κάτω-κάτω μπορεῖ καὶ νὰ εἶχε γελαστή. Θὰ τὸ μάθαινε ἀμέσως.

Τὴν ἐπόμενῃ, μετὰ τὸ δείπνο, πέρασαν τὴ βραδυὰ μαζί στὴν βεράντα ποὺ ἐβλεπε πρὸς τὸν κήπο, ὅπου ἔπεφτε μιὰ λεπτὴ βροχή. Ὁ Τερλάν μισοκοιμόταν στὴν πολυθρόνα του, ὅπως συνήθιζε μετὰ τὸ φαγητὸ γιὰτί εἶχε διατηρήσει πάντα μεγάλη ὄρεξι.

Ὁ Γκοντεφρουά διηγήθηκε εὐθυμὰ τὰ ταξίδια του, τὶς περιπέτειές του, τὶς ἀτυχίες του.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του εἶχαν γίνῃ πλούσιοι καὶ ἐπέστρεψαν στὴν Ἰταλία μετὰ ἐκατομμύρια. Εἶχαν ἀνακαλύψει μιὰ σπουδαία χρυσοφόρο φλέβα καὶ τὴν εἶχαν μοιραστῇ ἀναμεταξύ των.

Γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅμως, σχετικὰ μετὰ τὶς δουλειές αὐτές, ὁ Γκοντεφρουά δὲν ἀνέφερε τίποτα.

Ἡ Βέρθα ἔλεγε ὅτι κι' ἐκείνῃ ἐπίσης εἶχε ταξιδέψῃ, κι' εἶχε ζήσει στὴν Εὐρώπῃ.

—Γνωρίζετε τὴν Ἑλβετία; τὶς Ἰταλικὲς λίμνες; ρώτησε ὁ Γκοντεφρουά ἀδιάφορα.

Εἰκὴν ἀναρρίγησε. Μήπως μπορούσε ὅμως νὰ φαντασθῇ τίποτα; Μήπως τὰ δυὸ ἐκείνα φιλιά, τὰ τόσο γλυκά, δὲν ἦταν ἕνα ὄνειρο μόνον;

Ἡ νύχτα εἶχε φθάσει ἀργὰ—ἦταν καλοκαίρι—καὶ δὲν εἶχαν ἀνάψει κανένα φῶς στὸ σαλόνι. Οἱ κουβέντες τοὺς ἔγιναν πρὸ ἀραιῆς σὺν νὰ εἶχαν συγκινηθῇ ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις. Ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ σαλόνι. Καὶ μέσα στὴ σιωπὴ αὐτὴ δὲν ἀκούονταν πιά τίποτα ἐκτός ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ ροχαλητὸ τοῦ νηματοργοῦ καὶ ὁ γλυκὸς καὶ μονότονος ὁρμηδὸς τῆς βροχῆς ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ πέφτῃ στὰ φύλλα, στὰ φυτὰ, στὰ λουλούδια.

Ὁ Γκοντεφρουά τὴν κύτταξε παρατεταμένα. Τὰ μάτια του ἦταν δακρυομένα. Κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε, χτυποῦσε... Τὸ λευκὸ καὶ ἀγνὸν μέτωπό τὸν τραβοῦσε σὺν μαγνήτης... Αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ σκύβῃ ἐπάνω της καὶ νὰ τῆς πῇ:

«Θυμήσου λοιπόν! Θυμήσου τὴν κοιλὰδα τοῦ Τρέζα! Θυμήσου τὸ ὄνειρό μου!» Σηκώθηκε μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶναι ἀργὰ, θέλοντας νὰ ἐφεύγῃ τὴν συγκίνησιν ποὺ τὸν πλημμύριζε.

Καὶ ὅμως τὴν προηγούμενῃ μέρα, ἡ Βέρθα ἔνοιωσε τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του θερμὸ, τρυφερό, παρατεταμένο, νὰ τῆς φέρνῃ ἕνα παράξενο συναίσθημα.

Δὲν κατάρθωσε ν' ἀποκοιμηθῇ τὴν νύχτα ἐκείνῃ, παρὰ μόνον κατὰ τὰ ἐξημερῶματα.

Ἡ βραδυὰ παρατεταμένη ἔκρινε αἶμα

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

ρτόταν. Ἡ παίξει τὴν κωμωδίαν τοῦ ἔρωτος;

Ἦώρα, ὅταν συναντιόνταν, συνωμιλοῦσαν. Μιὰ οἰκειότης ἀναπτυσσόταν μεταξύ των.

Κι' ἡ Βέρθα, κάθε βράδυ, ἔγραφε τὸ ἡμερολόγιό της, ἀνοίγοντας τὴν ψυχὴ της στὸ παιδί της, στὸ παιδί ποὺ τῆς εἶχαν πῇ ὅτι πέθανε καὶ στὸ ὅποιο ἔλπιζε παρ' ὅλ' αὐτὰ.

«Εἶσαι νεκρὴ, κορούλα μου; Εἶσαι ζωντανή; Γιατί θέλει ἡ μοῖρα νὰ ζῆς μακριὰ μου;... Ἄν σὲ εἶχα στὸ πλευρό μου, τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τραβήξῃ τὴ σκέψιν μου. Ἐσὺ θὰ γέμιζες ὅλη τὴ ζωὴ μου... Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἕνας ἄνδρας παρουσιάστηκε καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτοῦ μου ταραγμένο... Εἶναι ἄραγε δυνατόν νάρθῃ μιὰ μέρα ποὺ δὲν θὰ εἶσαι πιά μόνῃ ἐσὺ μέσα στὴν καρδιά μου; Μὴ φοβάσαι, ὅμως! Ὅποιοδήποτε καὶ νὰ εἴναι τὸ μέλλον, θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα καὶ πάντα θὰ με ἐξαναρρίψῃς τὸ βράδυ νὰ συνωμιλῶ μαζί σου νὰ σοῦ χαμογελῶ, γιὰτί δὲν θέλω νὰ εἶσαι δυστυχισμένη, καὶ θάθελα νὰ σὲ δῶ νὰ χαμογελάς...»

Ὁ καλὸς Ζερβαὶ δὲν ἀργεψε νὰ παρατηρήσῃ τὴν οἰκειότητα ποὺ ἀναπτύσσονταν μεταξύ τους. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασία. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε νὰ διψῇ περισσότερη προσοχή. Τότε ἀντελήφθη ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὶς ὥρες τῆς ἐργασίας ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ ἐργοστάσιο, τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ τοῦ ὁ κόμης ντὲ Λαντεναὶ δὲν ζοῦσε παρὰ γιὰ τὴν Βέρθα.

Ὁ Ζερβαὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ κρυφά. Εἶδε τὶς συχνές, σχεδὸν καθημερινές, συναντήσεις. Καὶ τὴν συγκίνησιν τοὺς ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν, ἐκεῖνος, ὁ Ζερβαὶ, τὴν ἀντελήφθη πολὺ εὐκολά. Πόσες φορές ὁ Γκοντεφρουά δὲν σταματοῦσε ὅταν ἐκείνῃ ἀπομακρυνόταν γιὰ νὰ τὴν δῇ ἀκόμη; Καὶ τὶς στιγμὲς αὐτές δὲν εἶχε τὰ μάτια ὕγρα; Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπόδειξις... Ἡ Βέρθα ἔφευγε μετὰ βήματα ἀργά, σὺν ταραγμένη ἀπὸ τὴν συνάντησιν αὐτὴ, σὺν νὰ ἦταν λυπημένη ποὺ ἔφευγε, καὶ πολλὰς φορές ὁ Ζερβαὶ τὴν εἶχε τσακώσῃ νὰ κυττάξῃ πίσω πρὸς τὸν Γκοντεφρουά ἐνῶ ἡ καρδιά της φούσκωνε ἀπὸ ἕνα στεναγμό!

—Ἀγαπιούνται! Ἡ μάλλον θ' ἀγαπήθοῦν! ψιθύριζε ὁ Ζερβαὶ σφίγγοντας μετὰ λύσσα τὰ δόντια του.

Ὁ Ζερβαὶ ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῶν γρήγορων ἀποφάσεων. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ στὸν ἔρωτα αὐτὸν καιρὸ νὰ ἀναπτυχθῇ. Ἀρκετὰ εἶχε περιμείνει. Δὲν θὰ περίμενε πιά.

Ἦρθε στὴν Βέρθα, μιὰ μέρα, κατὰ χλωμός καὶ τρέμοντας χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἐκείνῃ εἶδε τὴν συγκίνησιν τοῦ καὶ σηκώθηκε ἀφήνοντας τὸ ἐργόχειρό της.

—Ἐρχεστε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλετε κανένα δυστύχημα; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε, χαμηλώνοντας τὰ μάτια του ὅπως συνήθιζε

—Ὅχι... Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρετε, εἶναι πῶς σὰς ἀγαπῶ... Σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαποῦσα ἀνέκαθεν μετὰ ἔρωτα, Βέρθα.

Ἐκείνῃ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτόν, πολὺ συγκινημένη:

—Ζερβαί, φτωχέ μου Ζερβαί!

—Εἰστε καλὴ ἀφοῦ δὲν θυμάνετε γι' αὐτὸ ποὺ σὰς λέω... Πῶς, ἄλλοτε, δὲν μαντεύσατε τίποτε; Δὲν ξέρω. Ἐκρυβα τὸν ἔρωτά μου... Ὑπέφερα ὅσο καὶ σεῖς, περισσότερο κι' ἀπὸ σὰς, γιὰ ὅλα ὅσα ὑποφέρατε. Μιὰ μέρα, λίγο ἔλειψε νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς μου, ὅταν σὰς εἶπα, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς σας: «Ἡ ἀδελφικὴ μου στοργὴ θὰ σὰς παρακολουθῇ παντοῦ, ὅπου κι' ἂν πᾶτε...»

—Ἀδελφική...

—Ναί, γιὰτί οὔτε κείνῃ τὴν ἡμέρα, δὲν τόλμησα... Ἐσεῖς φύγατε... Καὶ εἶπα στὸν ἑαυτοῦ μου: «Ὅσο καιρὸ κι' ἂν μείνῃ μακριὰ μου, ὅταν ἐξανάρθῃ, θὰ με βρῇ καὶ τὴν ἀγαπῶ πάντα... Τότε θὰ τῆς πᾶ πῶ ὅλα καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀμφιβάλῃ»

Μιὰ οἰκειότης ἀναπτύσσεται μεταξύ των...

η για μένα... Βέρθα, αμφιβάλλετε για μένα και δεν τ'ο πιστεύετε ότι οσας αγαπώ;

—Τό πιστεύω, Ζερβαί.

—Άλλοτε, ήμουν τόσο φτωχός που δεν μπορούσα να σηκώσω τα μάτια μου σε οσας. Θά οσας περνούσε ίσως ή υποψία ότι ή αγάπη μου δεν ήταν παρά ένας συμφορολογικός υπολογισμός... Ήμουν φτωχός...

—Εκείνη δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κάποια κίνηση. Σκεφτόταν τον Γκοντεφρουά.

—Σήμερα, όπως ξέρετε, ή θέση μου άλλαξε... Είμαι σχεδόν ο κύριος του εργοστασίου αυτού που προώδευσε τόσο, κι' αύριο θά είμαι συντάξιμος του κ. Τερλάν... Συνεκέντρωσα λοιπόν όλο το θάρρος μου και ήρθα σε οσας για να οσας πω: Βέρθα οσας αγαπώ. Το παρελθόν είναι πολύ μακριά. Το ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον, το παρελθόν αυτό... Ποτέ, δεν θ' ακούσετε από μένα κανένα παράπονο. Ποτέ, κανένα υπαινιγμό. Θά είστε πάντα για μένα ή γυναίκα που θά αγαπώ και θά σεβώμαι, θέλετε;

Περίμενε την απάντησή της με αγωνία. "Όλη του ή ζωή κρεμόταν απ' αυτήν... Εκείνη του πήρε τα χέρια του και τ'αφίσε μέσα στα δικά της με τρυφερότητα. Ήταν λυπημένη γιατί θά έκανε να υποφέρει ο φίλος αυτός των παλιών ήμερών, ο φίλος αυτός της παιδικής της ηλικίας.

—Καλέ μου Ζερβαί...

—Εκείνος διαισθάνθηκε, μάντευσε την απάντησή κι' έκανε μια κίνηση σαν να θέλε να την έμποδισή να μιλήσει.

—Ήμουν πάντοτε και θά είμαι πάντοτε ή αδελφή σου, ή αφρωσιωμένη και στοργική αδελφή σου...

—Εσκυψε το κεφάλι του περισσότερο. Ή Βέρθα δεν διέκρινε την άστραπή των γαλάζιων του ματιών. Τραύλιζε:

—Όστε Βέρθα, ποτέ; Ποτέ δεν θά μ' αγαπήσετε;

—Εκείνη μένει σιωπηλή. Μά μια φωνή πιγμένη, υπόκωφη, εκείνος προσθέτει:

—Αγαπάτε έναν άλλο, δεν είναι έτσι; —Ναι...

Τό είπε; Τό ώμολόγησε; Δεν ξέρει καν κι' ή ίδια. Αυτό ήταν σαν ένας ψιθυρός, σαν ένας στεναγμός. Κι' εκείνος άκόμη διερωτάται αν άκουσε καλά.

—Καλέ μου Ζερβαί, θά με μισήσης, βέβαια, τώρα...

—Νά οσας μισώ, Βέρθα;...

—Εκλαψε με μεγάλη τέχνη, ύστερα συγκρατήθηκε, κατά βάθος πολύ κύριος του έαυτού του. Και προσέθεσε σοβαρά:

—Ξεχάστε όσα οσας είπα, Βέρθα, κι' ξεακολουθήστε να βλέπετε σε μένα εκείνον που γνωρίζατε ως τώρα, εκείνον ο οποίος είχε την έμπιστοσύνη σας...

—Και πού θά την έχη πάντοτε, Ζερβαί. Βγήκε έξω, στάθηκε ένα λεπτό στο κατώφλι με ύφος συντριβής και τέλος άπομακρύνθηκε. Τόν είδε από το παράθυρο να διασχίζει τον κήπο. "Ενοιωθε οίκτο γι' αυτόν, τόσο δυστυχισμένος φαινόταν. Μά όταν δεν ήταν πιά δυνατόν να τον βλέπει, προχώρησε βιαστικός. Τό κεφάλι του άνυσώθηκε κι' άφησε να φανούν τα μάτια του πλημμυρισμένα από μίσος. Και ψιθύριζε:

—Όχι, όχι, δεν θ' άνήκη ποτέ σ' αυτόν τον άνθρωπο. Σε μένα ή σε κανέναν...

—Επέστρεψε στο σπίτι του, ξαναδιάβασε την έπιστολή του πατέρα του, την τρομερή κληρονομία που είχε δεχθή, την υπόσχεση στην όποια έμενε πιστός.

—Όχι, πατέρα μου, μη φοβάσαι τίποτα. Δεν καταθέτω τα όπλα.

Και πέρασε ώρα πολλή κάνοντας σχέδια πώς θά κατέστρεφε τον έρωτα που άρχισε να γεννιέται ανάμεσα στον Γκοντεφρουά και στη Βέρθα. Για μια στιγμή σκέφθηκε να δώσει τον Γκοντεφρουά.

Τίποτα δεν ήταν πιά απλό. Ο Ζερβαί ήταν ο κύριος. Θά τον απέλυε από τό εργοστάσιο και όλα θά τελείωναν...

—Όλα θά τελείωναν; "Όχι. Ή άναχώρησις του Γκοντεφρουά θά κατέστρεφε αυτόν τον έρωτα; Θά τον δυνάμωνε. Θά τον εξέηπε περισσότερο, άπεναντίας. Έξ άλλου, ένεργώντας έτσι φανερά, ο Ζερβαί άποκαλυπτόταν, φάνερωνε την μοχηθρία του, άφαιρούσε από την καρδιά της Βέρθας κάθε έμπιστοσύνη σ' αυτόν, καταστρεφόταν μόνος του σχεδόν...

—Έπρεπε να βρή κάτι καλύτερο απ' αυτό. "Επί πολλήν ώρα έμενε σκεπτικός. Και όταν τέλος βρήκε αυτό που ζητούσε ένα σκληρό χαμόγελο χάραξε στα χλωμά του χείλη...

—Θάταν πολύ καλό, σκέφθηκε, μά θά χρειασθή μεγάλη προσοχή...

—Από την ήμέρα εκείνη, έπαυσε να έπιτηρή τον Γκοντεφρουά και την Βέρθα.

Πρώς τί; Δεν ήταν τώρα βέβαιος για τον έρωτά τους; Πίστευε ότι ο κόμης προσποιόταν τον έρωτευμένο, άποβλέποντας στην προίκα της Βέρθας. Ο Ζερβαί ήταν άνικανός να καταλάβη ώριμένα άνώτερα αίσθήματα που τό ήταν άγνωστα. Μά έβλεπε ότι αυτό που ένοιωθε ή Βέρθα ήταν πραγματικός έρωτας. "Αντιστεκόταν ίσως άκόμη στο αίσθημα που φούντωνε μέσα της... Μά ή γυναίκα που άντιστέκεται δεν είναι μήπως νικημένη ήδη;

Πολύ συχνά, ύπήρχαν στο εργοστάσιο μεγάλα χρηματικά ποσά την παραμονή της πληρωμής μεγάλων συναλλαγμάτων ή όταν έπρόκειτο να πληρωθούν οι υπάλληλοι του εργοστασίου κάθε δεκαπενθημερία.

Ο Ζερβαί παρακολουθούσε πάντα τα έμπορικά βιβλία. Ήταν ένημέρος σε όλα τα ζητήματα.

Για βιβλία του ταμείου τα κρατούσε ο Γκοντεφρουά με εξααιρετική ευσυνειδησία. Τα γραφεία άποτελοούσαν την άριστήρη πλευρά των κτιρίων των κατοικιών του νηματουργείου και έβλεπαν προς την αβλή. Ή αβλή είχε έλεύθερη είσοδο. "Όσο για τό ταμειόν, ήταν ένα χρηματοκιβώτιο παλαιού συστήματος χτισμένο στον τοίχο, στο γραφείο άκριβώς του ταμιά. Ο κόμης ντε Λαντεναί, μόνος είχε τα κλειδιά του χρηματοκιβωτίου. Μόνος, αυτός, ήταν υπεύθυνος. "Όσο για τον συνδυασμό των αριθμών, έπιτυχανόταν όταν γύριζε κανείς τρία κουμπιά που βρίσκονταν τό ένα επάνω από τό άλλο. Τό πρώτο κουμπι έφερνε τό αριθμό με ένα έλατήριο που προκαλούσε ένα έλαφρό τρίζιμο, τό δεύτερο κουμπι τον δεύτερο αριθμό, τό τρίτο κουμπι τον τρίτον αριθμό. "Αλλοτε, ο Ζερβαί είχε επανειλημμένα χειρισθή τό χρηματοκιβώτιο. Γνώριζε καλά τό σύστημά της και άντελήφθη άμέσως ότι τό έλατήριο των αριθμών, καθώς έτριζε με θόρυβο μπορούσε ν' άκουστή εύκολα από τό γραφείο του ταμιά, άκόμη και σε άπόσταση δυο τριών μέτρων από τό χρηματοκιβώτιο.

Κράκ... στο πρώτο κουμπι... Αυτό έσήμαινε τον αριθμό 1.

Κράκ, κράκ, κράκ, στο δεύτερο κουμπι έφερνε τον αριθμό 3.

Κράκ, κράκ, στο τρίτο κουμπι, έφερνε τον αριθμό 2.

Ο μυστηριώδης συνδυασμός έδινε έτσι ως σύνολον, τον αριθμό 132.

Ο Γκοντεφρουά άλλαζε τον αριθμό πολύ συχνά—κάθε φορά που είχε χρηματά στο χρηματοκιβώτιο—και για να μην τον ξεχάσει, τον έγραφε σ' ένα μικρό σημειωματάριο—που τό είχε πάντα επάνω του.

—Άλλά ο συνδυασμός, και αν γινόταν γνωστός, δεν έφθανε. Χρειαζόταν και τό κλειδί.

Κάποτε, ύπήρχαν δυο κλειδιά. Τό ένα τό είχε ο ταμίας, τό άλλο ο Τερλάν. Ήταν τόσο άπίθανο ότι μπορούσε να τό βρή κανείς και να τό χρησιμοποίη ή που ο νηματουργός δεν θέλησε καν ν' αλλάξει την κλειδαριά. Τό κλειδί όμως αυτό δεν είχε χαθεί για όλον τον κόσμο: ο Ζερβαί τό είχε βρή και τό φύλαξε σαν κάτι πολύτιμο.

Για ποιά λόγο; Χωρίς ιδιαίτερο σκοπό σαν ένας άνθρωπος που δεν άφήνει να του ξεφύγη καμιά από τις εύκαιρίες που στέλνει ή τύχη.

Με τούς θρους αυτούς, δεν ήταν δύσκολο στον Ζερβαί να γίνει κύριος του περιεχομένου του χρηματοκιβωτίου. Ο διευθυντής έμπαινε στα γραφεία όποια ώρα της ήμέρας ή της νύχτας ήθελε. Δεν του έμενε πιά παρά να βρή τό μυστικό του συνδυασμού των τριών αριθμών, την ώρα που ο κόμης ντε Λαντεναί, θάκλεινε τό χρηματοκιβώτιο. Και όπως είδαμε, τό πράγμα αυτό δεν ήταν καθόλου δύσκολο.

Μιά παραμονή πληρωμών εργατών και συναλλαγμάτων, τό χρηματοκιβώτιο περιείχε, όπως υπέλόγησε βιαστικά ο Ζερβαί, καμιά έκασοστή χιλιάδες φράγκα σε χρυσό και σε χαρτονομίσματα.

Ο Ζερβαί σκέφθηκε ότι δεν θάβρισκε ποτέ καλύτερη εύκαιρία για να εφαρμόση τό σχέδιό του.

(Ή συνέχεια στο προσεχές)

Αὐτός ὁ ἡλίθιος ὁ Ντίκ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΛΜΑ ΕΛΛΙΣ

Τι δυνατά που χτυπούσε ή καρδιά μέσα στα στήθη της Μαρίας, ενώ καθόταν άπάνω στο ντιβάνι, στο πλευρό του Μπάρι Μάξουελ!... Μέσα στο ιδιαίτερο σαλονάκι της, καθιόμενοι μπροστά στο τζάκι που οι κοκκινωμένες αναλαμπές του φωτίζαν τα πρόσωπά τους, συνωμιλούσαν ζωηρά. Ή υπόλοιπη αίθουσα ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι.

—Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε κατ' αυτόν τον τρόπο, αγάπη μου, ψιθύρισε ο Μπάρι με ζεστή φωνή, τραβώντας την στην άγκαλιά του. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε την θέση μας με τον Ντίκ... να του πούμε πώς αγαπιόμαστε. Είμαι βέβαιος πώς θά δεχθής τό διαζύγιο. "Ετσι που σου φέρεται, θάλεγε κανείς πώς μάλλον παντρεύτηκε την φιλολογία παρά έσένα!

—Κι' όμως, θά ήταν βαρύ χτύπημα για τον καυμένο Ντίκ! είπε ή Μαρία άργά, άκουμπώντας τό κεφάλι της στον ώμο του.

—Τού άξίζει, έτσι που σε βασανίζει!

Ο Μπάρι την κυττάζει κατάματα: τί άρμονικές γραμμές που είχε! Κι' αυτός ο Ντίκ Ράντκλιφ θάφινε να του ξεφύγη ένα τέτοιο διαμάντι! Τού άξιζε στα άλήθεια του ήλίθιου Ντίκ να του την κλέψουν!

Ή Μαρία έστρεψε τό κεφάλι προς την πόρτα. "Ενοιωσε τον έαυτό της κυριευμένο από τολμηρά, από έπικινδύνα συναισθήματα. "Εξάφνα, ο Μπάρι την έσφίξε και την φίλησε με πάθος.

—Αγάπη μου... λατρεία μου... της ψιθύρισε. Θά...

—Ενα δυνατό χτύπημα στην πόρτα του σαλονιού τούς έκανε άπότομα να συνέλθουν. Ή Μαρία θυμήθηκε πώς έξακολουθούσε να είναι σύζυγος του Ντίκ Ράντκλιφ. Σηκώθηκε και τραβήχτηκε από τον Μπάρι.

—Τι είναι; ρώτησε με φωνή που δεν έτρεμε.

—Κυρία, άκουσε τον ύπνρήτη να λέη, ο κ. Ράντκλιφ οσας ζητεί να πάτε στο γραφείο του, άφου φύγη ο κ. Μάξουελ.

Ή γοητεία είχε διακοπή. Ή Μαρία ήταν πολύ στενωχωρημένη. Όταν βρισκόταν μαζί με τον Μπάρι, έπρεπε να φαίνεται τελεία. Αυτό την κούραζε πολύ. Ο Μπάρι αγαπούσε την καλλονή την περποιημένη από άπόψεως του αλέττας, μακιγιούρ, κ.τ.λ. Ή νέα όμως καμιά φορά βαρυόταν τόσο πολύ αυτή την συνεχή έπίδειξη, την σκηνοθεσία. Τι θά συνέβαινε, μετά από τόσον καιρό με τον Μάξουελ...

—Θά την αγαπούσε με ίδια φλόγα βλέποντας την να κατεβαίνει στον κήπο με τα παλιά της ρούχα;

—Φεύγω, Μαρία, είπε ο Μπάρι, διακόπτοντας τις σκέψεις της. Μίλησε όμως με τον Ντίκ, άπόψε μάλιστα... σε παρακαλώ, αγάπη μου.

—Θά δώ, άποκρίθηκε ή Μαρία. Κι' άποχαίρετσε τον Μπάρι.

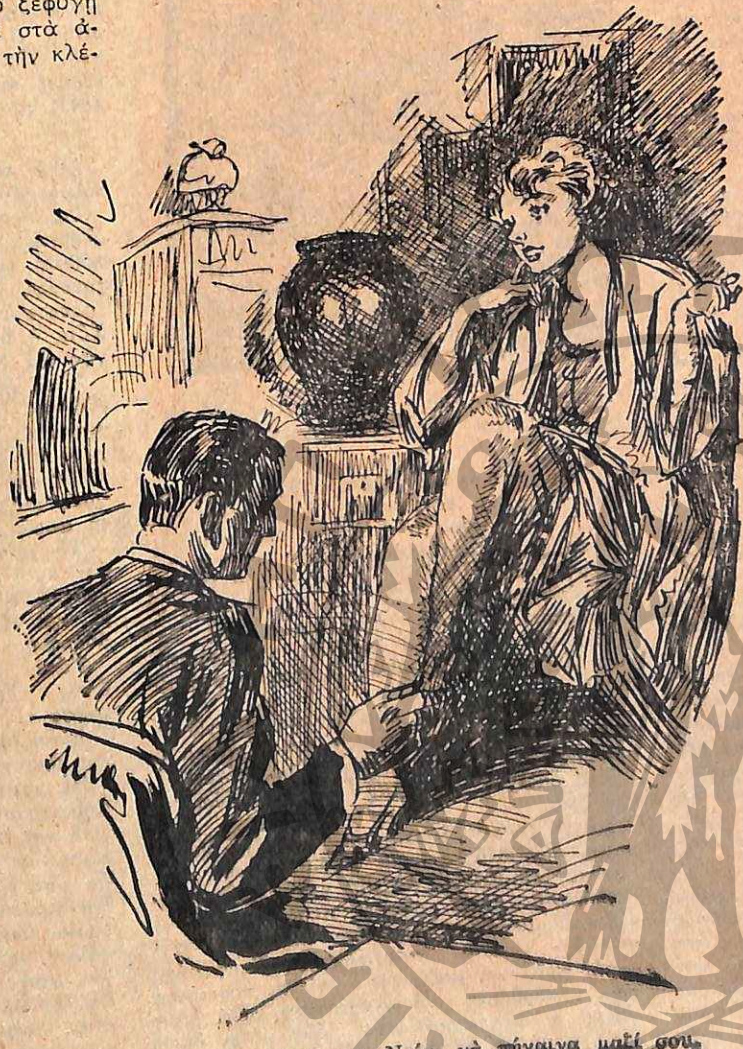
■ ■

Τό γραφείο του συζύγου βρισκόταν στο άπάνω πάτωμα. Ή Μαρία, μπαίνοντας μέσα λίγο άργότερα, βρήκε τον Ντίκ χωμένο μέσα σε μιά αναπαυτική πέτινη πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι.

—Κάτσε, αγάπη μου, κάτσε, είπε ο Ντίκ με την ζεστή του φωνή. Πέρασε όμορφη βραδυά στην συναυλία μαζί με τον Μάξουελ;

—Ω, ναι. Ή μουσική ήταν θεία κι' έσοχα έκτελεσμένη. Θά προτιμούσα όμως, Ντίκ, να πήγαινα μαζί σου. Ποτέ δεν με πηγαίνεις πουθενά!

—Σοο είχα ήδη πη, αγάπη μου, πώς έπρεπε να τελειώσω τό βιβλίο μου τό ταχύτερο. Ήξερες πολύ καλά πώς έπρεπε να τό παραδώσω μέσα σ' ένα μήνα

—Θά προτιμούσα όμως, Ντίκ, να πήγαινα μαζί σου.

στον εκδότη! Μπορώ να σοο πω άπόψε την εύχάριστη είδηση: τελείωσα τό τελευταίο κεφάλαιο.

—Συγχαρητήρια, είπε ή Μαρία. —Σ' εύχαριστώ, αγάπη μου.

Πλησίασε την γυναίκα του και της έπίασε τό άπαλό τρυφερό χεράκι της μέσα στα δικά του.

—Λυπούμαι πολύ που ο Μάξουελ με άνεπλήρωσε σε ώριαμένες υποχρεώσεις μου, όταν ήμουν τόσο άπασχολημένος. "Από δώ και πέρα όμως δεν χρειάζομαι άντικαταστάτη στο πλευρό σου. Καταλαβαίνω, Μαρία, πώς σε βασάνισα με τό παραπάνω, παραμελώντας σε κι' ίσως να πίστεψες πώς δεν σ' αγαπώ όσο πρέπει...

Ή Μαρία γύρισε άλλοι τό βλέμμα για να μη διαβάση ο Ντίκ τις άπόκρυφες σκέψεις της. Τής φαινόταν σαν να ήξερε τι είχε λεχθί μεταξύ αυτής και του Μπάρι.

—Τώρα, θά κυττάξω να έπανορθώσω τό άδίκημά μου, συνέχισε ο σύζυγος χαϊδεύοντάς της τό χέρι. Τι θάλεγες για μία θαλασσία έκδρομή; "Ενα δεύτερο μήνα του μέλιτος, αϊ; Κέρδισα αρκετά τούς τελευταίους μήνες και μπορώ να ξεκουραστώ λιγάκι, νομίζω...

Παράξενο πράγμα, ο Ντίκ να της κάνει τέτοια πρόταση, άκριβώς την στιγμή που ήταν άποφασισμένη να ζητήσει το διαζύγιο! "Εννιά χρόνια ήσαν παντρεμένοι με τον Ντίκ. Κι' ο σύζυγος ύπήρξε πάντα καλός μαζί της! Ή Μαρία ένοιωσε τύψεις.

Ο Ντίκ την πλησίασε κυττάζοντάς την κατάματα με άπειρη τρυφερότητα. "Υστερα, την φίλησε.

Ζεστά δάκρυα άνέβλυσαν απ' τα μάτια της Μαρίας. Με τό μάγουλο του Ντίκ άπάνω στο δικό της, τώρα καταλάβαινε πολύ καλά τί έπιθυμούσε.

—Ντίκ, τό σχέδιό σου είναι υπέροχο και θά λάβω μέρος με μεγάλη μου χαρά στον δεύτερο μήνα του μέλιτος. "Αγάπη μου, ποτέ δεν θά φανταστής πώς ένοιωσα την έλευση σου τον τελευταίο καιρό!

Ή Μαρία στην άγκαλιά του συζύγου της, ένοιωσε τις τύψεις της να χάνονται στο κύμα της τρυφερότητας που της θύμιζε την εποχή των άρραβώνων τους.

■ ■

—Αργότερα, όταν ή γυναίκα του άποτραβήχθηκε στο δωμάτιό της, ο Ντίκ κατέβηκε στο σαλόνι. Πίσω απ' τό τζάκι, έβγαλε κάτι σύρματα που ήσαν κρυμμένα. "Υστερα πήρε από εκεί, τό μικρόφωνο που είχε βάσει και πού έπικοινωνούσε άπευθείας με τό γραφείο του. Τό μηχανήμα τον είχε έξυπηρετήσει λαμπρά και τώρα πιά του ήταν άχρηστο.

ΘΕΛΜΑ ΕΛΛΙΣ

Τὸ μέγαρο τῶν ἐνδόξων

ΠΩΣ ΜΠΗΚΑΝΕ ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ ἐρχόμενο ἔτος, γίνεται στὸ Παρίσι ἡ μεγάλη διεθνὴς ἐκθεση. Οἱ σχετικὲς προετοιμασίαι ἄρχισαν καὶ συνεχίζονται δραστήρια. Τὸ Παρίσι μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ξαναφρεσκαρίζεται, κάμνει τὴν τουαλέττα του. Μέσα στ' ἄλλα, ἔχει αποφασισθῇ φέτος νὰ χρυσωθῇ καὶ ὁ θόλος τοῦ Μεγάρου τῶν Ἀπομάχων. Εἶναι ὁ θόλος κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀναπαύεται ὁ Μέγας Ναπολέων. Καὶ ἄλλοτε εἶχε χρυσωθῇ ὁ θόλος αὐτός, ἀλλὰ πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια καὶ ἔχει φθαρεῖ τὸ χρυσάφι. Τώρα ὁ μὲν θά λάμψῃ πάλι ὁ θόλος, γιὰ νὰ συμβολίσῃ ἄλλη μιὰ μὲ τὴν λάμψη του αὐτὴ τὴν δόξα πὺν κρύβει καὶ πὺν ὑπῆρξε ἡ μεγαλειότης δόξα τῆς νεωτέρας Γαλλίας.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ξαναχρυσώματος τοῦ θόλου τῶν Ἀπομάχων, θὰ δώσουμε στοὺς ἀναγνώστες μας τὸ ιστορικὸν τῆς ιδρύσεως τοῦ περιήμου αὐτοῦ μεγάρου τῶν δοξαμένων, πὺν εἶναι σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιθλητικώτερα τὰ πὺν μνημειώδη κτίρια τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας.

□ □

Παλιό, πολὺ παλιό τὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων, ἔχει πρωτοϊδρυθῇ ἀπὸ τὸν Λουδοβίκο 14ο, εἶχε ληφθῇ παρόμοια μέριμνα γιὰ τοὺς ἐνδόξους ἀπομάχους.

Ὁ Καρλομάγνος αἰφνης, ὑποχρεώοντα τὰ μοναστήρια νὰ δέχονται ὡς βοηθητικούς μοναχοὺς (ἐκκλησιαστές, κανδηλανάδες, θυρωροὺς, κωδωνοκρούστες), τοὺς ἀναπήρους ἢ γέροντας πολεμιστὰς πὺν ἀλλήτευσαν, ἀποστάτευτοι ἔξω. Φυσικά, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἀπέτυχε, γιὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ στρατιωτικοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν ψυχολογίαν τοῦ καλογήρου, καὶ ἔτσι φιλοξενούντες καὶ φιλοξενοῦμενοι δὲν τὰ περνοῦσαν διόλου καλά, συχνὰ δὲ οἱ δεῦτεροι τώσαναν ἀπὸ τὰ μοναστήρια, μεταβαλλόμενοι ἄλλοι σὲ ἐργάτες, ἄλλοι σὲ ζητιάνους, καὶ ἄλλοι σὲ ἀγιοῦδες ἀκόμη!

Ἦρθε κατόπι ἡ προσπάθεια τοῦ Ἐρρίκου 4ου, καὶ τοῦ Λουδοβίκου 13ου καὶ τέλος ὁ Λουδοβίκος 14ος μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος Μανσάρ ἔχτισε τὸ σημερινὸ ἐπιθλητικὸν συγκροτήμα πὺν κάμνει τὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων.

Τὸ μέγαρο ὅμως, δὲν εἶχε διόλου τὴν ὄψη ἡσυχαστηρίου μοναστηριακοῦ, νοσοκομείου ἢ ἄλλου φιλανθρωπικοῦ ιδρύματος, ἀλλὰ μάλλον στρατώνος, ἀλλὰ στρατώνος πὺν ἀνετα, πὺν κοσμικὰ ἄς ποῦμε, διαρρυθμισμένου. Ἔτσι οἱ τρόφιμοι του, δὲν ἔχαναν τὰ νερά τους, δὲν ἔφευγαν δηλ. ἀπὸ τὸ πλῆθυσιο ἐκεῖνο μέσα στὸ ὁποῖο ἔζησαν καὶ δοξολογήσαν.

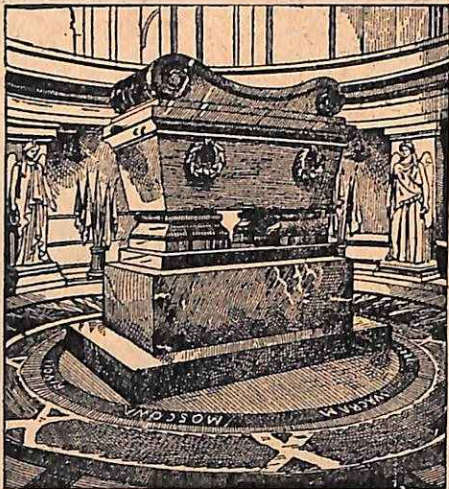
Ὅπως ὅμως συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ καλά σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ἔπος δὲν συμβαίνει μόνον στὴν Ἑλλάδα, ὅπως θέλουμε πάντα νὰ πιστεύουμε, καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ νοθεύθηκε, ρουσφετολογήθηκε. Ἔτσι, εἶδε τὸ μέγαρο καὶ τροφίμους πὺν δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὸν στρατὸ, εἶχαν ὅμως σχέ-

ση μὲ σπουδαία πρόσωπα.

ΚΑΙ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΑΠΗΡΟΙ

Ἀλλὰ τὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων εἶδε καὶ κατ' ἀκόμην κατωπληρικώτερον, ἐκ πρώτης ὄψεως τουλάχιστον: καὶ γυναῖκες. Δὲν ἐπρόκειτο ὅλως διόλου, ὡς πρὸς αὐτές, περὶ ρουσφετιῶν ἢ δόλου. Οἱ δυο-τρεῖς θηλυκοὶ τρόφιμοι τοῦ Ἰδρύματος ἦσαν πραγματικὸν στρατιῶται καὶ αὐτοὶ πὺν ἔδρασαν στὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ δόξασαν ἐπίσης τὴν Γαλλίαν.

Μία ἀπ' αὐτές τις γυναῖκες ἦταν ἡ Ἀγγελικὴ Ντυσεμέν, χήρα Μαρυλόν, πὺν ἐπωνομάζετο Ἐλευθερία. Ἦταν κόρη, γυναικα καὶ ἀδελφὴ στρατιωτικῶν. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς εἶχαν ὑπηρετήσει ὑπὸ τις σημαίες. Ὁ ἀνδρας τῆς ἦταν λοχίας τοῦ 42ου τῆς γραμμῆς, πὺν ἔδρευε στὸ Αἰάκιο τῆς Κορσικῆς, ὅταν μιὰ μέρα δολοφονήθηκε μυστηριωδῶς. Ἔτσι ἡ Ἀγγελικὴ ἔμενε χήρα μὲ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Δὲν δέλιασε οὔτε ἄρχισε νὰ χτυπιέται γιὰ τὸ τί θὰ γενῇ.

Ὁ τάφος τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων.

Ξυλώνει ἀμέσως τὰ γαλόνια τῆς στολῆς τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τὴν φορεῖ. Κατόπι πήγε καὶ ἔβρισε τὸν στρατηγὸν Καζαμπλάνκα καὶ τοῦ ξήτησε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀνδρα τῆς στὸ σύνταγμα τῆς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πὺν ἡ Γαλλία εἶχε ἀνάγκη ἀκόμην καὶ τῶν παιδιῶν γιὰ ν' ἀντιμετώπισῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς τῆς ἐχθρούς. Ὁ στρατηγὸς δέχθηκε τὴν προσφορὰ τῆς Ἀγγελικῆς, ἀλλὰ μὲ ἀρκετὸ σκεπτικισμό.

—Σὰς δέχομαι τῆς εἶπε, ἂν καὶ φρονῶ ὅτι πρόκειται περὶ «φαντασίας» πὺν γρήγορα θὰ σὰς περάσῃ. Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μείνετε.

Καὶ ὅμως ἡ Ἀγγελικὴ ἔμενε γιὰ ὅλη τὴν τῆς ζωὴν.

Μόλις κατετάγη, πήρε μέρος στὴν ὑπεράσπιση τῶν Αἰάκων κατὰ τῶν Ἀγγλων καὶ κατόπι τοῦ Κάλβι. Σὲ μιὰ μάχη, τμήμα πυροβολικοῦ μένει γοργὴν πυροβολητριά. Ἡ «Ἐλευθερία» ὅπως εἶχε ἐπωνομασθῇ ἡ Ἀγγελικὴ— γίνεται πυροβολητρία. Στὴν μάχη αὐτῇ, πὺν ἔχει μαζὶ τῆς καὶ τὸ κοριτσάκι τῆς, κατορθώνει νὰ ἀναχατίσῃ τοὺς Ἀγγλους ἀλλὰ τραυματίζεται. Δὲν μένει ὅμως μόνον μὲ τὸ τραῦμα αὐτό. Πληγώνεται ἀ-

πὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα σ' ἄλλες μάχες πέντε φορές. Τέλος, ἀποστρατεύεται καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς, εἰσάγεται στὸ Πρωταεῖο τῶν ἐνδόξων, στοὺς Ἀπομάχους. Στὰ 1822 ὁ Λουδοβίκος 18ος τὴν κάμνει ὑπολοχαγὸν, τιμητικῶς, τὸ 1851 δὲ ὁ Ναπολέων 3ος τὴν ἀπονέμει τὸ παράσημο τοῦ ἱππότη τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς.

Ἀλλ' ἡ γυναῖκα πὺν μῆκε στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων ἦταν ἡ Ρόζα Ἀλεξανδρίνη Μπαρρά, σύζυγος Λαιράκ. Στὰ 1792 εἶχε καταταχθῇ μαζὶ μὲ τὸν σύζυγόν τῆς.

Σὲ μιὰ μάχη ἡ Ρόζα πέφτει στὸ πλευρὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, πὺν εἶχε σκοτωθῇ καὶ τοῦ συζύγου τῆς βαρεῖα τραυματισμένη. Ἐξηκολούθησε ἐν τούτοις νὰ μάχεται καὶ ἐκουδάλησε ἡ ἴδια τὸν ἀνδρα τῆς ὡς τὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ πολεμιοστρία ξανάγινε γυναῖκα καὶ ἄρχισε νὰ περιποιῇται τὴν πληγὴν τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ νὰ τὸν παρηγορεῖ. Ἐμεινε δέκα τρία χρόνια στὸ στρατὸ ἡ Ρόζα. Τὸ 1805 ὁ Ναπολέων ἄκουσε γιὰ τὰ κατορθώματά τῆς καὶ διὰ διατάγματος, τῆς ἔδωκε τὴν σύνταξιν τῆς. Οἱ δυο σύζυγοι ξαναγύρισαν στὴν πατρίδα τους ὅπου ἔζησαν ἐπὶ εἰκοσι χρόνια ἀχώριστοι.

Τὸ 1825 πεθαίνει ὁ ἀνδρας τῆς. Μόνη τώρα πιά ἡ ἡρώϊκὴ γυναῖκα, κουρασμένη ἀπὸ τοὺς τόσους ἀγῶνες, ὑποφέροντας ἀπὸ τὰ πολὺ τῆς τραύματα, ζήτησε νὰ ἐισαχθῇ στοὺς Ἀπομάχους. Ἡ αἴτησή τῆς ἐγίνε δεκτὴ. Ἐκεῖ περιτοχιζομένη ἀπὸ μερικὸν γέροντα πᾶν, συμμαχητῆς τῆς, πέθανε στὰ 1843, γρηγὰ, ἐρείπιον, ἀλλὰ ἐνδοξῇ.

□ □

Ἄλλ' ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ χρῶμα τοῦ θόλου τῶν Ἀπομάχων.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ θόλος χρυσώθηκε, μὲ ἀληθινὸν βέβαιον, χρυσάφι, στὰ 1765. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ στοίχισε 50.000 σκούδα. Τὸ χρυσάφι ἦταν τότε καλῆς ποιότητος καὶ κράτησε ἐπὶ ἕνα περίπου αἶωνα, ὡς τὰ 1813. Τότε ὁ θόλος ξαναχρυσώθηκε, κατὰ διαταγὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ χρῶμα στοίχισε 243.000 φρ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὸ τὸ χρυσάφι. Τώρα πιά ἐγίνε ἀνάγκη νὰ ξαναχρυσωθῇ ὁ θόλος τρεῖς φορές ἀπὸ τότε στὰ 1853, στὰ 1867 καὶ στὰ 1900, γιὰ τὴν μεγάλη παγκόσμια ἐκθεση στὴν τελευταία αὐτὴ φορὰ.

Τὸ χρῶμα γίνεται μὲ φύλλα χρυσοῦ, σὰν αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα φτιάνουν τὶς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων ἐπάνω τὸν τῆς, καὶ εἶναι μιὰ δουλειὰ πολὺ λεπτὴ καὶ δύσκολη.

Κάτω ἀπὸ τὸν περίημον αὐτὸν θόλον, ὅπως εἶπαμε καὶ στὴν ἀρχή, εἶναι ὁ τάφος τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

Εἶναι μιὰ μεγάλῃ μονοκόματη σαρκοφάγος ἀπὸ πορφύρεν.

Ἡ μεταφορὰ τῶν λειψάνων τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων ἐγίνε στὰ 1840. Ἡ σαρκοφάγος, ἡ ὁποία συγκεντρώνει κάθε χρόνον κατὰ χιλιάδες τὰ πλῆθη τῶν ἐπισκεπτῶν, βρίσκεται ἐπάνω σ' ἕνα κυλινδρὸν δάπεδον ἀπὸ μωσαϊκὰ ἐπάνω στὸ ὁποῖο εἶναι χαραγμένα τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων νικῶν τοῦ Αὐτοκράτορος. Γύρω-γύρω, στοὺς τοίχους τῆς κρύψης εἶναι δώδεκα ἀγάλματα Νικῶν, ἀνάμεσα τους σὲ δέσμες, μερικὲς σημαίες τῶν ἐχθρικών συνταγμάτων πὺν κατετρόπωνται ὁ Μ. Ναπολέων σὲς ἐκστρατεῖες του.

Κ. Κ.

Ἡ παιδοῦλα πὺν ἀγάπησες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΕΟΡΓΚ ΝΤΟΡΒΑΚ

Καθισμένοι ἀναπαυτικά στὴν βεράντα τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου «Πούπ» ἐμπρὸς σ' ἕνα ἐκλεκτὸ πρόγευμα, παρακολουθοῦσαμε τὴν παρέλαση τοῦ πὺν κομποῦ κοσμοπολιτικοῦ κοινοῦ τοῦ Κάρλσμπατ πὺν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸν πρωῒνον τοῦ περιπάτου.

—Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, μοῦ ἔλεγε ὁ φίλος μου Κόλαντ, τὴ συγκίνηση πὺν νοιώθω ξαναβλέποντας τὸ περιβάλλον αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια!

—Ναί, μοῦ ἔχεις διηγηθῇ κάποτε...

—...Τὴν πρώτην μου ἀγάπην... Ἦμουν δεκαεπτὰ χρονῶν κ' ἐκεῖνη δεκαπέντε νομίζω. Ἦταν ὁμορφὴ σὰν λουλοῦδι, μὲ δυο πελώρια γαλανὰ μάτια πὺν κύτταζαν ἐκστατικὰ καὶ μὲ ὀλόξανθα μακρὰ μαλλιά... Φτωχὴ, ἀγαπημένη παιδοῦλα!...

—Καὶ δὲν ξέρεις τί ἀπέγινε;

—Ὅχι. Θάνατι ἴσως πολὺ δυστυχισμένη. Ἦταν τόσο εὐαίσθητη, τόσο λεπτή, τόσο τρυφερή...

—Εἶχε, δηλαδή, ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς στὴ ζωὴ, συμπεράνα ἐγὼ.

—Ἀλλοίμονο, ναί. Τὴν ἔλεγον Μίρκα, τὴν παιδοῦλα π' ἀγάπησα. Ποιὸς ξέρει τί ν' ἀπέγινε!

—Πόσο ἡλίθια εἶναι ἡ ζωὴ!

—Κατὰ χειρότερον: εἶναι φρικτὴ!

Ἡ συνδιάλεξίς μας ἀπειλοῦσε νὰ γίνῃ μελαγχολικὴ ἂν ὁ μαῖνερ ντ' ὀτέλ δὲν μᾶς ἔφερε τὴν στυννὴ ἐκεῖνη μιὰ μπουτίλια παλιὸν κρασί πὺν ἔδωσε κάποιον κέφι, σὲς κουβέντες τοῦ φίλου μου.

—Τί θαυμάσια πὺν εἶναι ἡ ἀγάπη στὰ ἐφηβικά μας χρόνια. Εἶμαστέ ἐκείνη καὶ τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Δὲν τολμοῦμε τίποτα κ' ὁμως λατρευόμαστε.

—Ἰσως γι' αὐτὸ λατρευόμαστε. Αἰσθάνεται κανεὶς τόσες ἀπογοητεύσεις, ἀφοῦ τολμήσῃ...

—Ὅχι πάντα. Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι ἂν τὴ συναντοῦσα λίγα χρόνια ἀργότερα, ἀσφαλῶς δὲν θ' ἀπογοητευόμουν. Κρύβω ἀκόμην βαθεῖα μέσα μου τὴν γλυκύτητα τῶν ματιῶν τῆς. Ὑπάρχουν μερικὲς ἐντυπώσεις—οἱ πρώτες—πὺν δὲν ἐξεγελοῦν!

—Καὶ δὲν τὴν ἔχασες καθόλου;

—Ὅχι. Σὲ βεβαιώνω ὅτι δὲν ἔχασα τὴν Μίρκα κ' ἄς πέρασαν δεκαπέντε χρόνια. Καὶ θάδινα εὐχαρίστως μερικὰ χιλιάρια γιὰ νὰ τὴν ξαναβλέπω ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὥρες.

Ὁ Κόλαντ εἶχε τὴν τῆς τελευταίας αὐτῆς λέξεις δυνατὰ καὶ μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, πὺν ἀπὸ τὰ γύρω τραπέζια πολλοὶ ἐστρεψαν νὰ μᾶς κυττάξουν. Κ' ἀπὸ τὸ διπλανὸ μας τραπέζι ἕνας ἀνθρωπάκος μεσόκοπος, κιτρινάρης κ' ἀντιπαθητικὸς μᾶς κύτταξε γαμογελῶντας.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὅταν μπήκα στὸ δωμάτιο τοῦ φίλου μου, ἔ-

κεῖνος μὲ καλημέρισε χτυπώντας με εἰρωνικά στὸν ὦμον:

—Δὲν μοῦ λές, κατεργάρη, κοιμήθηκες καλά;

—Καλὰ, σ' εὐχαριστῶ, ἀπάντησα. Μὰ γιὰ τί μὲ λές κατεργάρη;

—Ἐλα τώρα! Μὴ μοῦ κάνῃς τὸν ἀνήξερον... Πῆρα τὸ θαυμάσιο μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα πὺν μοῦ ἔστειλες καθὼς καὶ τὸ σημείωμα. Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ ὅτι μιμεῖται θαυμάσια τὸν γυναικεῖον χαρακτήρα.

Καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα μπιλλιτάκι μὲ τίς λέξεις αὐτές: «Εἶναι ὠραῖο νὰ μὴν ξεχνᾷ κανεὶς».

—Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω ἰδέα ἐγὼ! διαμαρτυρήθηκα.

—Δὲν μοῦ ἔστειλες ἐσὺ τὰ τριαντάφυλλα;

—Μὰ οὔτε κατὰ διάνοιαν!

Ἀσφαλῶς τὸ κατὰπληκτο ὄφρος μου ἔπεισε τὸν φίλον μου ὅτι τοῦ ἔλεγα ἀλήθεια.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς γύρω μας θάκουσε τὴν ἐξομολόγησί σου, τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀναμνήσεων σου καὶ θὰ ἔβλεπε νὰ σοῦ παίξῃ μιὰ φάρσα.

—Ἰσως. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μ' ἄκουσε ἡ ἴδια ἡ Μίρκα...

—Δὲν ἀποκλείεται.

Τὸ βράδυ ὁ Κόλαντ δὲν ἀγγίγει σχεδὸν τὰ φαγητά. Παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ ὅλες τίς γυναῖκες πὺν μπαίνουν στὸ ρεστωράν.

Ἐξαφνα εἶδα τὸν Κόλαντ νὰ χλωμιάξῃ: μιὰ γυναῖκα ἐκθαμβωτικῆς ὁμορφίας εἶχε φανῇ στὸ κατώφλι. Καὶ ἔφερε ποῖος τὴν συνώδεε; Ὁ ἡλικιωμένος κιτρινάρης ἀνθρωπάκος πὺν καθόταν χθὲς στὸ διπλανὸ μας τραπέζι.

Ἐπάνω στὸ κομμό, σὲ καταφανὲς μέρος, βρισκόταν μιὰ καρτοῦλα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν γραμμένα: «Δὲν εἶπατε ὅτι θὰ δύνάτε μερικὰ χιλιάρια γιὰ νὰ ξαναδῆτε τὴν παιδοῦλα πὺν ἀγαπήσατε; Ἡ ἐπιθυμία σας ἐξεπληρώθη».

Ὅταν ὁ Κόλαντ, εὐτύχως ἀργότερα ἀπὸ τὸν ληθαργικὸν τοῦ ὕπνου εἶδε ὅτι δυο χιλιάρικα εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ἡ ὁμορφὴ ἀγνοοῦσα εἶχε ἔρθει τὰ μεσάνυχτα στὸ δωμάτιο τοῦ Κόλαντ καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ φίλια πὺν ποθοῦσε δεκαπέντε χρόνια. Κ' ὕστερα; Ὑστερα θυμόταν ὅτι ἐνοίωσε ἀπὸτομα μιὰ ἀκατανίκητη κούραση.

Ὁ φίλος μου δὲν ἔμαθε ποτὲ ἂν ἦταν ἡ Μίρκα πὺν κατήντησε ἔτσι καὶ τοῦπαίξε τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἢ ἂν ἦταν μιὰ ἐπιθυμία ἀποκρίτρια πὺν μὲ τὴν συνοχήν τοῦ φίλου τῆς, ἐπώφελησεν ἀπὸ τὰ λόγια πὺν εἶπε πὺν δυνάει ὁ Κόλαντ.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

—Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω ἰδέα!

«Εἶναι ἐκεῖνη!» σκέφθηκα βλέποντας τὸν Κόλαντ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ περνᾷ διπλὰ στὴν ξανθὴ ἀγνοοῦσα.

Ἐκεῖνη κάθησε σ' ἕνα τραπέζι μὲ τὸν συνοδὸ τῆς (νάταν ἀντρας τῆς ἀραγε;). Σὲ λίνο ὁ φίλος μου γύρισε κρατώντας ἐπιδεικτικὰ τὸν ἀναπήρα του σὰν νὰ τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ πανωφόρι του. Μὲ ρώτησε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Θέλεις ἕνα σιγαρέττο.

—Εἶναι ἐκεῖνη; τὸν ρώτησα σιγὰ.

—Θὰ τὸ ὀρκίζομαι. Δὲν εἶδες πῶς μὲ κύτταξε;

—ὦ! Ἄς μποροῦσα νὰ πάρω ἀπ' τὰ χεῖλιά τῆς τὰ φίλια πὺν δὲν τόλμησα τότε...

Πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα χωρίσαμε.

Μόλις εἶχα μπῇ στὸ δωμάτιο μου, χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ὁ φίλος μου.

—Διάβασε! μοῦ εἶπε, δείχνοντάς μου ἕνα σημείωμα. Διάβασε: «Ἄν δὲν ἔχασες τὸ παρελθόν, ἀπόψε τὴ νύχτα ἄφες ἀνοιχθῇ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου σου—Ἡ παιδοῦλα πὺν ἀγάπησες».

—Ὅταν σοῦλεγα ἐγὼ πῶς εἶσαι ἀφάνταστα τυχερός!

—Ναί, εἶμαι εὐτυχισμένος...

Τὸ ἄλλο πρωῒ βγήκα στὴς ἐνδεκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μὰ δὲν χτύπησε ὅπως πάντα τὴν πόρτα τοῦ φίλου μου. Τὸ μεσημέρι σκέφθηκα ὅτι ὁ Κόλαντ ἦταν ἐξαιρετικὰ τυχερός. Μὰ σὲς δυο ἄρχισα ν' ἀνησυῶ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, πὺν συμμερίσθηκε τίς ἀνησυχίες μου, μοῦ πρότεινε νὰ πάμε στὸ δωμάτιο τοῦ φίλου μου.

Χτυπήσαμε. Καμιά, ἀπάντηση. Ἀνοίξαμε τὴν πόρτα καὶ μιὰ χαρακτηριστικὴ μυρμαδία γλωροφορμίου μᾶς χτύπησε ἀμέσως. Ἀνοίξαμε διάπλατα τὰ παράθυρα. Ὁ φίλος μου ἦταν ξαπλωμένος στὸ κοεββάτι καὶ κοιμόταν βαθεῖα.

Ἐπάνω στὸ κομμό, σὲ καταφανὲς μέρος, βρισκόταν μιὰ καρτοῦλα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν γραμμένα: «Δὲν εἶπατε ὅτι θὰ δύνάτε μερικὰ χιλιάρια γιὰ νὰ ξαναδῆτε τὴν παιδοῦλα πὺν ἀγαπήσατε; Ἡ ἐπιθυμία σας ἐξεπληρώθη».

Ὅταν ὁ Κόλαντ, εὐτύχως ἀργότερα ἀπὸ τὸν ληθαργικὸν τοῦ ὕπνου εἶδε ὅτι δυο χιλιάρικα εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ἡ ὁμορφὴ ἀγνοοῦσα εἶχε ἔρθει τὰ μεσάνυχτα στὸ δωμάτιο τοῦ Κόλαντ καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ φίλια πὺν ποθοῦσε δεκαπέντε χρόνια. Κ' ὕστερα; Ὑστερα θυμόταν ὅτι ἐνοίωσε ἀπὸτομα μιὰ ἀκατανίκητη κούραση.

Ὁ φίλος μου δὲν ἔμαθε ποτὲ ἂν ἦταν ἡ Μίρκα πὺν κατήντησε ἔτσι καὶ τοῦπαίξε τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἢ ἂν ἦταν μιὰ ἐπιθυμία ἀποκρίτρια πὺν μὲ τὴν συνοχήν τοῦ φίλου τῆς, ἐπώφελησεν ἀπὸ τὰ λόγια πὺν εἶπε πὺν δυνάει ὁ Κόλαντ.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

—Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω ἰδέα!

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστεῖ τὸ δεύτερον.

Κ' ὁ Κόλαντ προτιμᾷ βεβαίαν νὰ πιστε

Για την Μάργιοτ Γκράχαμ θα μπορούσε να επαναληφθῇ ὁ στίχος τοῦ ποιητοῦ: «Ὁμορφὴ σὰν τὴν Ἀνοιξή, ξανθὴ σὰν ἡλιαχτίδα...».

Η ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Ὁ Τσάρλι Σπένσερ Τσάπλιν γεννήθηκε τὸ 1889 στὸ Λονδίνο.

Ντεμπουτάρησε τὸ 1912 στὸν κινηματογράφο στὴν ταινία «Ἡ κοῦρσα τοῦ αὐτοκινήτου». Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1912 ἔπαιξε σὲ καμμιὰ... σαρανταριά φιλμ. Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν: «Γιὰ νὰ κερδίξῃ τὴν ζωὴ του, Ὁ Σαρλὼ μαρκήσιος, Ὁ Σαρλὼ μηχανικός, Ὁ Σαρλὼ ἐργάτης, Ὁ Σαρλὼ στὴν πιάτσα, Ὁ Σαρλὼ λωποδύτης κ.τ.λ.» Στὰ

περισσότερα εἶχε ὡς παρτεναίρ τὴν Μάρπελ Νόρμαν.

Τὸ 1913 ἡ Ἑταιρεία «Ἐσσενέ» τὸν προσέλαβε μὲ τὸν περίφημο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μισθὸ τῶν 1250 δολλαρίων τὴν ἐβδομάδα. Ἀρχισε μὲ τὸ φιλμ «Ὁ Σαρλὼ μαθητευόμενος». Ἐγινε διάσημος. Γυρίσε διαδοχικὰ τὶς ταινίες: «Ὁ Σαρλὼ πυγμάχος, Ὁ Σαρλὼ ἀλήτης, Ὁ Σαρλὼ ναύτης, Ὁ Σαρλὼ θέλει νὰ παντρευτῇ, Ὁ ὑδραυλικός, Ἡ δεσποινὶς Σαρλὼ, Ὁ Σαρλὼ παίξει Κάρμεν κ.τ.λ.»

Τὸ 1915 φεύγει ἀπὸ τὴν «Ἐσσενέ» γιατί ἀρνείται νὰ τοῦ ἀναθέσῃ ἕναν

Τελευταία ὥρα τοῦ Χόλλυγουντ

δραματικὸ ρόλο καὶ ὑπογράφει συμβόλαιον μὲ τὴν Ἑταιρεία «Μούτουαλ» γιὰ 12 φιλμ: «Ὁ Σαρλὼ τιμηματάρχης, Ὁ Σαρλὼ πυροσβέστης, Ὁ μουσικός, Μιά πρωϊνὴ ὥρα, Ὁ τοκογλύφος, Ὁ πόλι-ομαν, Ὁ μετανάστης, Ὁ δραπέτης, Ὁ Σαρλὼ παίξει στὸν κινηματογράφο κ.τ.λ.»

Μόλις τελείωσε τὸ συμβόλαιό του, τὸ 1918, ὁ Σαρλὼ πηγαίνει στὴν Ἑταιρεία «Φέοστ Νάσιοναλ» ὅπου μένει ὡς τὸ 1922. Σὲ ἕξ χρονία κάνει ὀκτὼ φιλμ: «Μιά σκυλίτσα ζωὴ, Ὁ Σαρλὼ στρατιώτης, Ἀγροτικὸ εἰδύλλιο, Ἡμέρα ἀπολαύσεως, Ὁ μικρούλης μὲ τὸν Τζάκι Κούγκαν, Τὸ σιδηροδὺν προσωπεῖον, Ἡμέρα πληρωμῆς, Ὁ προσκυνητής».

Τὸ 1923 πηγαίνει στὴν ἑταιρεία «Οὐνάιτεντ Ἀρτιστς» καὶ σκηνοθετεῖ τὴν ταινία «Ἡ κοινὴ γνώμη», ὅπου δὲν ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ περικλείσῃ σ' αὐτὴν τὴν προσωπικότητά του. Ξεφεύγει πρὸς τὸ δράμα, πρὸς τὴν πικρὴ κωμωδία τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ εἶναι καὶ τὸ προτιμώμενο θέμα του.

Ὁ Σαρλὼ ἔχει κατακτήσει ὀριστικὰ τὴ Δόξα. Χάρις στὴν περιουσία ἀπαλλάσσεται τῆς κηδεμονίας τῶν παρὰ-γωγῶν καὶ τῶν σκηνοθετῶν καὶ κάνει ὅ,τι θέλει. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια σιωπῆς, παρουσιάζει τὸ 1925 τὴν ταινία «Ὁ γουσοθήσας», φιλμ παγκοσμίως γνωστὸ καὶ θεωρούμενο ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης. Τὸ 1926 παρουσιάζει τὸ «Τσίρκος», κατώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Μεσολαβεῖ μιά σιωπὴ πέντε ἐτῶν καὶ μᾶς δίνει τὰ «Φῶτα τῆς πόλεως». Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ κινηματογράφος ἔγινε «ὀμιλῶν» μὰ ὁ Σαρλὼ ἔμεινε στὴν παντομίμα. Γεννημένος «μῦθος», κατάλαβε ὅτι θὰ σκότωνε τὸν Σαρλὼ ἂν τὸν ἔβλεπε νὰ μιλήσῃ. Ἀλλ' ὅσοι κανένα φιλμ του δὲν ἦταν πρὸς συγκινητικὸ ἀπὸ τὰ «Φῶτα τῆς πόλεως».

Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια σιωπῆς παρουσιάζει τοὺς «Μοντέρνους καιρούς» γιὰ τοὺς ὁποίους ἐγράψαμε σὲ προηγούμενο φύλλο μας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐκρίθησαν ἀπὸ τὴν παγκόσμια κριτικὴ ὡς ἔργο ἀντάξιο τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ὑπέροχης τέχνης τοῦ Σαρλὼ.

□ □

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ὁ γνωστὸς ἀμερικανὸς ἡθοποιὸς Φράνσις Λέντερερ, παίρνοντας φαίνεται ὡς παράδειγμα τὸν Χίτλερ, σκέφθηκε ν' ἀπευθύνῃ διὰ τοῦ τύπου ἕνα δημοψήφισμα στὸ κοινὸ «του». Τοῦ ἔθεσε λοιπὸν τὶς ἑξῆς ἐρωτήσεις:

- 1) Πόσα φιλμ πρέπει νὰ γυρίζω κάθε χρόνο;
 - 2) Νομίζετε ὅτι τὸ γύρισμα πολλῶν φιλμ βλάπτει ἕναν ἡθοποιό;
 - 3) Μπορεῖτε νὰ μοῦ ὑποδείξετε ἕναν ρόλο ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑποδυθῶ στὸν κινηματογράφο;
- Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ δυστυχισμένος

Λέντερερ πήρε πρῶτα-πρῶτα τὶς ἀπαντήσεις καμμιᾶς ἐκατοντάδος ἀγενῶν φαρσέρ, οἱ ὁποῖοι, προφανῶς, δὲν ἀνῆκαν στὸ κοινὸν «του».

Ἴδου ποῖες ἦταν οἱ ἀπαντήσεις κατὰ σειράν στὶς ἐρωτήσεις του:

- 1) Κανένα!
 - 2) Ναί, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν βλάβη ποὺ φέρουν σ' ἕνα φιλμ πολλοὶ ἡθοποιοί.
 - 3) Τὸν «Ἀόρατο Ἀνθρωπο».
- Κι' ὁ Φράνσις τὸ φυσάει καὶ δὲν κρῶνεται!...

□ □

ΟΙ ΣΤΑΡ ΞΕΚΟΥΡΑΖΟΝΤΑΙ

Ἡ γλυκεῖα καὶ τρυφερὴ Νάντια Συμπρίσκαγια εἶναι ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὶς πασχάλινες διακοπές της. Τὶς πέρασε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της τὸν ὁποῖον λατρεῖ στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τους ποὺ ὀνομάζεται «Οἱ τριανταφυλλίες». Δεκαπέντε δλόκληρες μέρες ἀσχολήθηκαν κι' οἱ δυὸ στὴν περιποίηση τοῦ κήπου τους.

«Ἐπισκέφθηκα ἐπίσης, λέγει ἡ Νάντια, τὰ ἑπτὰ παιδιὰ τῆς γάτας μου ποὺ τὰ εἶχα προσφέρει σὲ διάφορα γειτονικά σπίτια».

Ἡ Τζίνα Μάνες πέρασε τὶς διακοπές της στὴν λίμνη τοῦ Ἐγκιέν ψαρεύοντας. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Κονσταντ Ρεμὺ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τους.

Ἡ Ἀνναμπέλλα καὶ ὁ Ζὰν Μυρά πέρασαν τρεῖς μέρες στὴν Πέλα κι' ἀπὸ κεῖ τῶσκαν γιὰ τὴν Ἰταλία.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μπακαρᾶ» Ὑβ Μιράντ κι' ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ Ζὺλ Μπερρύ, ποὺ τοὺς ἀρέσουν οἱ δυνατές συγκινήσεις τοῦ παιχνιδιού, πέρασαν τὶς διακοπές τους παίζοντας ρουλέττα καὶ χαρτιά.

Καὶ τώρα, ὅλοι ξανάρχισαν τὴ δουλειά, τοὺς στὰ στούντιο.

□ □

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Στὸ Γκλόρια-Πάλας τοῦ Βερολίνου δόθηκε ἡ πρεμιέρα τῆς ταινίας «Ἀνυπόφορη γυναῖκα» παρμένης ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «Ἡ κυρία δὲν θέλει νὰ παντρευτῇ». Τὸ ἔργο εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Δωροθέα Βὴκ κι' ὁ Γκεούσταφ Φράιλιχ.

—Τὸ στούντιο Οὐφα γυρίζει τὸ φιλμ «Ὁ αἰχμαλώτς μου» Σενάριο καὶ σκηνοθεσία τοῦ Ζὰν Μπουαγιέ. Ἡ Ντανιέλ Νταρριέ καὶ ὁ Ἀνρὺ Γκάρὰ εἶναι οἱ πρωταγωνισταὶ του.

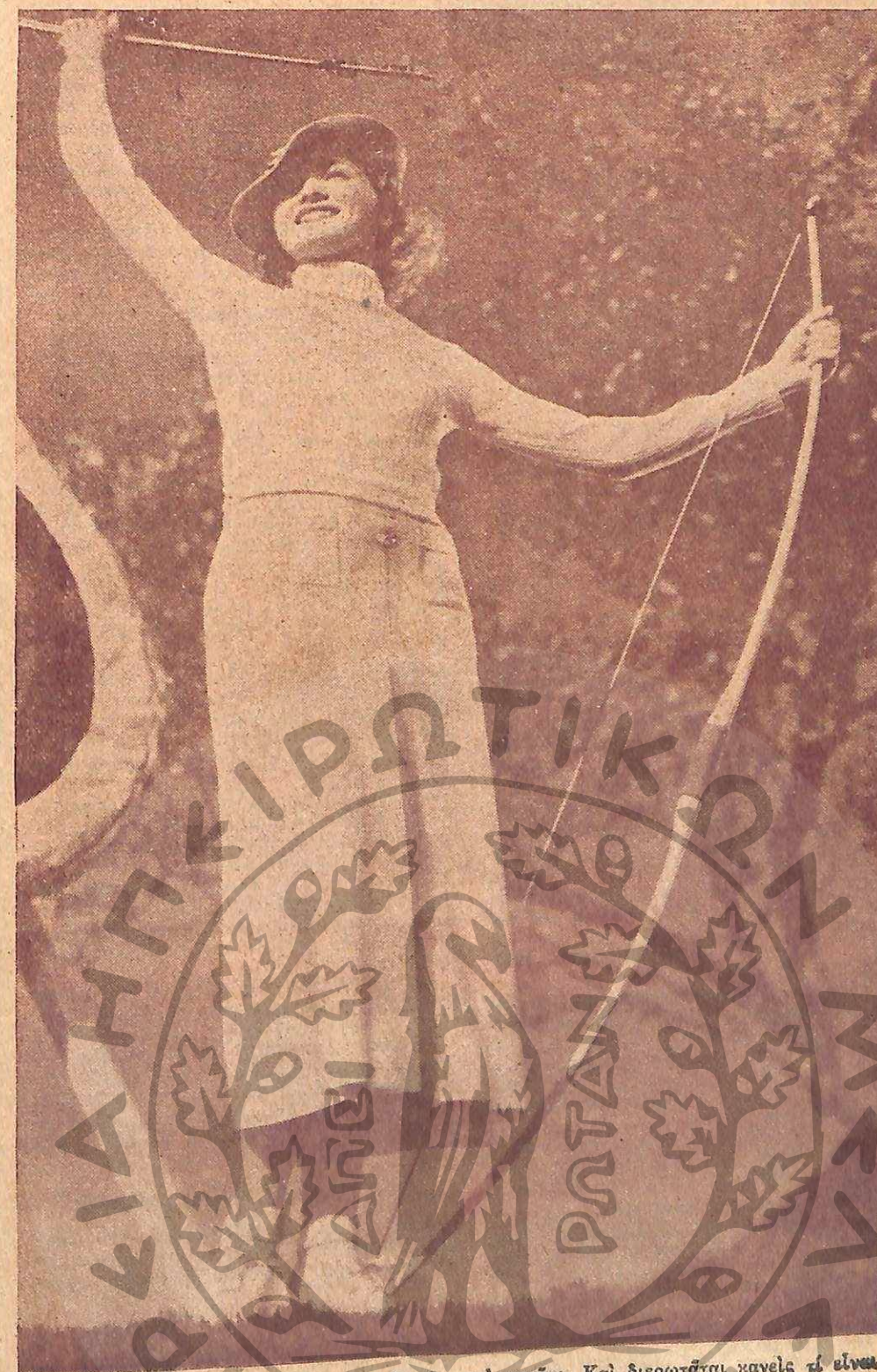
—Ὁ Βίλλυ Φόρστ ἔφυγε γιὰ τὴ Νίκαια ὅπου θὰ γυρίσῃ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ νέου του φιλμ «Ἀλλότρια».

—Ὁ Μπάστερ Κήτον, ὁ δημοφιλὴς κωμικός τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ εἶχε τρελλαθῇ περίσιν, συνήλθε τελευταία καὶ πρόκειται νὰ γυρίσῃ δυὸ φιλμ τὸν προσεχὲς μῆνα.

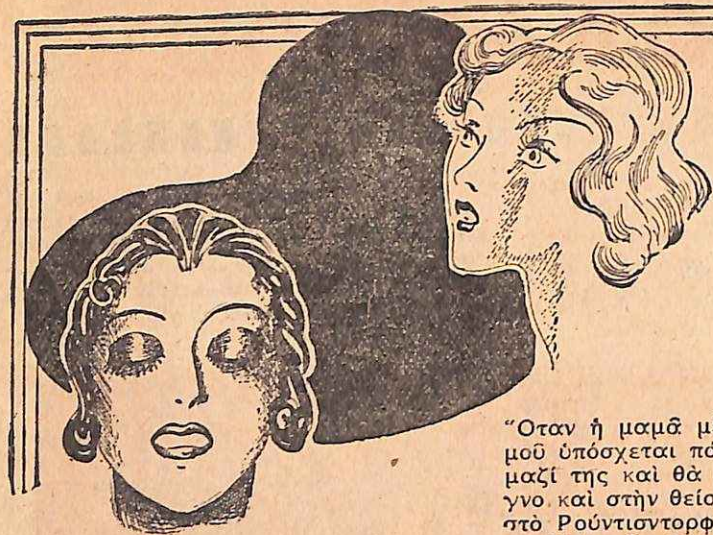
—Ἀκόμη δὲν ἔχει ἀποφασισθῇ τί θὰ κάνη ἡ Σιμόνη Σιμόν στὸ Χόλλυγουντ. Πρὸς τὸ παρὸν μαθαίνει ἱππασία.

—Ἡ κυρία Ρόμπερτ Μογκόμερρυ καὶ ἡ κυρία Φρέντ Ἀσταίρ περιμένουν διάδοχο σὲ λίνες μέρες.

—Ἡ Πέρτ Κέλτον ἐξελέγη γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ὠραιότατὴ ἡθοποιὸν Θέλμα Τόντ ποὺ βρέθηκε σκοτωμένη στὸ αὐτοκίνητό της, στὴ σειρὰ 8 κωμικῶν φιλμ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ ἡ ἀξέχαστη ἡθοποιός.

Ἡ Μάρτιν Μάρες πήρε τὸ τόξο της καὶ πάει στὸ κυνήγι. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς εἰ εἶναι ἀπὸ ἐπικίνδυνον: τὸ τόξο της ἢ τὸ γοητευτικὸ της χαμόγελο;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρή κόρησσα Ζυλιάν ντε Τράχεμπεργκ, κατεστραμμένη οικονομικώς, αναγκάζεται να παντρευτεί τον πλούσιο κόμητα Ραούλ ντε Μαινάου, χήρο, που δεν την αγαπά καθόλου, και που παντρεύεται για να δώσει μια μητέρα στο παιδί του και να ενδικοηθή την δούκισσα Έρμίνια, που τον είχε άλλοτε περιφρονήσει.

Η Ζυλιάν όμως δεν είναι διόλου ευτυχισμένη στον συζυγικό της πύργο του Σόνθερθ, όπου όλοι την θεωρούν ως μια παρελθόν και ιδίως ο αulάρχης, πατέρας της πρώτης συζύγου του ντε Μαινάου, και αποφασιάζει να επιστρέψει στο σπίτι της.

Η λύση αυτή επισπεύδεται ύστερα από μια μακρά εξήγηση μεταξύ των δύο συζύγων.

12.

Η συνέχεια)

Στο τέλος μου απαγόρευε να του άπαιθύνω στο εξής γράμματα, τα οποία, αν ταχόν παράπεφταν μπορούσαν να του προκαλέσουν μερικές στενοχώριες. Όταν γύρισα, έβρηκα ένα κομμάτι της περιγραφής μου, με το οποίο η Βαλέρια είχε τυλίξει ένα θάκο με αλοιφή. Έτσι άρχισε και έτσι τελείωσε το φιλολογικό μου στάδιο...

Την στιγμή εκείνη ο Λέο μπήκε στο δωμάτιο. Είπε ότι ο γιατρός εξέτασε τον παππού και ότι του επέτρεψαν να έλθει να δει την μαμά.

Κύτταζε τον πατέρα του με τα μάτια κατάπληκτα, έμβρόντητος που τον έβλεπε εκεί.

—Ε! Μπαμπά! είπε. Τι ζητάς στο μπλέ σαλόνι;

Η παιδική περιέργεια θέσαια υπαγόρευε την ερώτηση αυτή. Άλλα υπήρχε μέσα και κάποια ζήλεια. Ως την ημέρα εκείνη ο Λέο δεν είχε δει τον πατέρα του κοντά στην Ζυλιάν και έπειδή την αγαπούσε υπερβολικά, αισθάνονταν κάποια άπροσδιόριστη ζήλεια.

Ο Μαινάου ταραχθηκε λίγο και παίρνοντας τρυφερά τον γιού του από τους ώμους, τον έσπρωξε προς την Ζυλιάν.

—Πήγαινε, μικρέ μου, είπε. Αγκάλιασε την μητέρα σου. Βλέπεις ότι δεν μπορώ να κάμω ένα θήμα σ' αυτήν, γιατί δεν θα μου το επέτρεπε... Πήγαινε και παρακάλεσέ την να κάμει λίγο ακόμη υπομονή μαζί σου — και μαζί μου επίσης — έως ότου απομακρυνθούμε ό ενας από τον άλλο.

—Αλλά θα φύγω και εγώ μαζί της! είπε ο Λέο αγκαλιάζοντας την Ζυλιάν.

Δυο το αριστογυρη γυναίκες

—Όταν ή μαμά με θάζει στο κρεβάτι, μου υπόσχεται πάντοτε ότι θα με πάρει μαζί της και θα με πάει στον θείο Μάγνο και στην θεία Ουλρικ, όταν θα πάει στο Ρούντιντορφ. Ωστε θα φύγω.

—Και πώς ξέρεις ότι η ανάχωρησή αυτή θα γίνει τόσο σύντομα; ρώτησε ο Μαινάου.

—Ο κ. Μπεργκ και η μαμά του πρίγκιπας μιλούσαν γι' αυτό στο κυνηγετικό περίπτερο... σιγά-σιγά... αλλά τους άκουσαμε ο πρίγκιπ και εγώ... Δεν θα με πάρεις μαζί σου, μαμά;

—Θα παρακαλέσεις τον μπαμπά σου να σε αφήσει να έρχεσαι τότε-πότε να με βλέπεις! είπε η Ζυλιάν, χαϊδεύοντας το κεφάλι του μικρού.

—Θα δούμε! πρόσθεσε ο Μαινάου με τόνο τραχύ και ξηρό. Βλέπεις, Ζυλιάν, ότι μερικοί-μερικοί δεν χάνουν καθόλου καιρό όταν πρόκειται να διαδώσουν τις απόψεις σου. Είμαι βέβαιος ότι ο κ. Μπεργκ θα προθυμοποιηθή να καταβάλει κάθε προσπάθεια ώστε να επιτύχει προς χάριν σου την άκρωςση του γάμου σου;

—Αυτός... Ένας προτεστάντης;... Και τι δύναμη μπορεί να έχει στην Αύλη της Ρώμης;

—Μεγάλη... Μεγαλειότερη από όση μπορείς να φαντασθής. Έν ανάγκη θα τον βοηθήσει και η δούκισσα. Έν τούτοις δεν σκοπεύεις βέβαια να φύγεις από το Σόνθερθ πρό της αναχωρήσεώς μου.

—Είς το ζήτημα αυτό θα συμμορφωθώ με την επιθυμία σου. Αν συμφωνή, δεχομαι να φύγω την επομένη της ημέρας που θα φύγεις εσύ.

Εκείνος έσκυψε έλαφρά το κεφάλι σε σημείο συγκαταθέσεως. Έπειτα πλησίασε γρήγορα το τραπέζι, πήρε το γράμμα προς την Ουλρικ και το έβαλε στην τσέπη του.

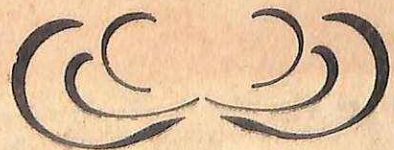
—Έχω ακόμη ως συζυγος το δικαίωμα της κατασχέσεως και το ένασκό!

—Έπειτα χαιρέτισε με το κεφάλι ευγενικά και έφυγε, ενώ η Ζυλιάν τον παρακολουθούσε με το βλέμμα, έκπληκτη.

—Έξαφνα ο Λέο αναλύθηκε σε λυγμούς. Είχε μαντεύσει ότι θα έχανε τον καλό του άγγελο.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Στο προσωπικό του πύργου του Σόνθερθ διαδόθηκε άμέσως ότι κατά την απουσία του θαρώνου η νεαρή σύζυγος...

γός του θα πήγαινε στο Ρούντιντορφ στην οικογένειά της. Η είδησις αυτή δεν προξένησε καμμία έκπληξη. Όλοι οι υπηρέτες έλεγαν ότι από την πρώτη στιγμή είχαν προβλέψει ότι τα πράγματα έτσι θα κατέληγαν, γιατί από την πρώτη μέρα που είχε έλθει ο θαρώνος, φάνηκε ότι είχε ξεχάσει πως ήταν παντρεμένος.

Στις ανώτερες όμως σφαίρες του πύργου, διάφορα συμπτώματα έδειχναν μεγάλη χαρά. Το παρκέτο δεν τράνταζε πια κάτω από τα χτυπήματα του μπουστουνιού του αulάρχου. Ο Λέο πήρε ως δώρο ένα κουτί με ωραία αλογάκια. Ο υπηρέτης του αulάρχου έλαβε ένα παληό φόρεμα του κυρίου του. Για λίγες μέρες οι επιπλήξεις και οι θρισίες είχαν κοπάσει. Όλα αυτά, διότι η ωραία κυρία την «είχε πάθει».

Ο κ. Αulάρχης δεν είχε θίξει ακόμη το θέμα αυτό στις συνομιλίες του με τον άνεπιό του. Ήταν άνωφελος και ίσως επικίνδυνο να του κάμει λόγο... Αυτός ο Ραούλ ήταν τόσο ιδιότροπος και τόσο ευμετάβλητος, ώστε ήταν ικανός να αλλάξει απόφαση μόνο και μόνο για να φανεί δυσάρεστος στον θείο του. Αντιθέτως προς τις παρατηρήσεις που του είχε κάνει, τις συμβουλές που του έδωσε, τις παρακλήσεις που του έκαμε, ο άνεπιός του επέμεινε να κάμει τον περίεργο αυτό γάμο, που έμπασε στο πλούσιο και εύλαβές σπίτι τους μίαν καθολική που δεν είχε πεντάρα. Ο θεός έξεδικείτο τώρα με τον προσεχή εκείνο χωρισμό και δεν περίμενε παρά να απολαύσει την εκδίκησή του.

Έν τω μεταξύ η ανάχωρησις του Μαινάου είχε αναβληθί. Πήγε σε ένα από τα κτήματα του και βρήκε τόσην άταξία, ώστε αναγκάστηκε να μείνει λίγο για να λάβει μερικά απαραίτητα μέτρα.

Ήταν αδύνατο να αφήσει τα πράγματα στην κατάσταση εκείνη, προκειμένου να κάμει ταξίδι τόσης διαρκείας, καθώς έπρεπε προς τον αulάρχη. Εκείνος τον άκουσε με απερίγραπτη κατάπληξη και παρ' όλγιο να γκροκινισθί ανάποδα, βλέποντας την παράδοξη μεταμόρφωση ενός ανθρώπου έλαφροδύ, ατυλλόγιστου και σπάταλου, σε άγρυπνο διαχειριστή και οικογενειάρχη οικόνομου και προβλεπτικό. Τα ωραία κανούργια μπουζούκια κλείσθηκαν προσωρινώς στην αποθήκη. Το μεγάλο αποκαρτετιστήριο γεύμα, το οποίο ο Μαινάου θα έβιδε στο καζίνο της πρωτεύουσας προς τους φίλους του, ανεβλήθηκε επ' αόριστον. Η δούκισσα έμαθε με ευχαρίστηση τις αργοπορίες αυτές... Μήπως δεν είχε αντιληφθί πόση αντίπαθεια υπήρχε μεταξύ των δύο συζύγων; Όσον το ταξίδι αργούσε, τόσες ελπίδες υπήρχαν να πεισθί ο Μαινάου να μη φύγει. Γι' αυτό η δούκισσα επανέλαβε την πρόσκλησή της προς την θαρώνη, η οποία δεν της είχε παρουσιασθί ακόμη επισήμως.

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ αγαπούν... ΛΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—Πρέπει, είπε προς την κυρία της επί των τιμών, η καυμένη αυτή γυναίκα πριν γυρίσει στην μοναξιά και το σκοτάδι του Ρούντιντορφ, να δει την λάμψη μιας αulικής έορτης και να διατηρήσει την ανεξάλειπτη ανάμνησή της.

Η Ζυλιάν δεν απέκρουσε την παρουσίαση αυτή. Έπρόκειτο για μια και μόνη εμφάνιση, μια επίσκεψη μισής ώρας και έκρινε το πράγμα πολύ άσημαντο για να το συζητήσει.

Η ζωή περνούσε έτσι. Ο Μαινάου, μολονότι άπουσίαζε διαρκώς η φαινόταν πάντα πολύ απασχολημένος με την τακτοποίηση των κτημάτων του, έκανό-νιζε έν τούτοις, ώστε να είναι πάντοτε παρών την ώρα που έσερβιριζαν το τσάι. Εκεί φαινόταν όπως ήταν πάντοτε, εύχαριστος διμλήτης, αν και πολύ συχνά ειρωνικός. Μιλούσε με τον θείο του και τον κ. Μπεργκ. Έκανε μάλιστα πως δεν καταλάβαινε ότι ο κ. Μπεργκ δεν έφευγε πια ούτε ώρα από το Σόνθερθ. Η δούκισσα, βλέποντας τον λίγο αδιάθετο, του επέτρεψε να αναπαυθί λίγο κοντά στους φίλους του. Η Ζυλιάν λάβαινε τότε-πότε μέρος στην συνομιλία κι' έπειτα, άφωσιώνονταν στο κέντημά της, που ο σύζυγός της ώνόμαζε Ιστον της Πηνελόπης.

Κάποτε ο Μαινάου χρειάσθηκε να εγκατασταθί για πολλές μέρες στο κτήμα, του οποίου επέβλεπε τις μεταρρυθμίσεις και το οποίο λεγόταν Βολκερχάουζεν. Έφυγε ένα απόγευμα έφιππος. Ο θεός του και ο κ. Μπεργκ άκουμπισμένοι σ' ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος, παρακολουθούσαν τις ετοιμασίες. Τον είδαν να πατά στον αναβολέα, ενώ η Ζυλιάν πήγαινε στο πάρκο μαζί με τον Λέο και έφερε το παιδάκι κοντά στον μπαμπά του, για να τον φιλήσει πριν φύγει. Έσκυψε προς τον Λέο και του έδωσε το χέρι του. Άλλα δεν έκανε το ίδιο και για την γυναίκα του. Το πρόσωπό του έμεινε άπαθές.

—Ελάτε! είπε με χαμηλή φωνή. Σας άφίνω σε καλά χέρια και εξαίρετη συντροφιά...

Η Ζυλιάν γύρισε άλλοι το πρόσωπο με άνυπομονησία και θυμό. Κατόπιν ο Μαινάου, αφού έκουνθησε το χέρι του προς το παράθυρο του πρώτου πατώματος, έφυγε καλπάζοντας.

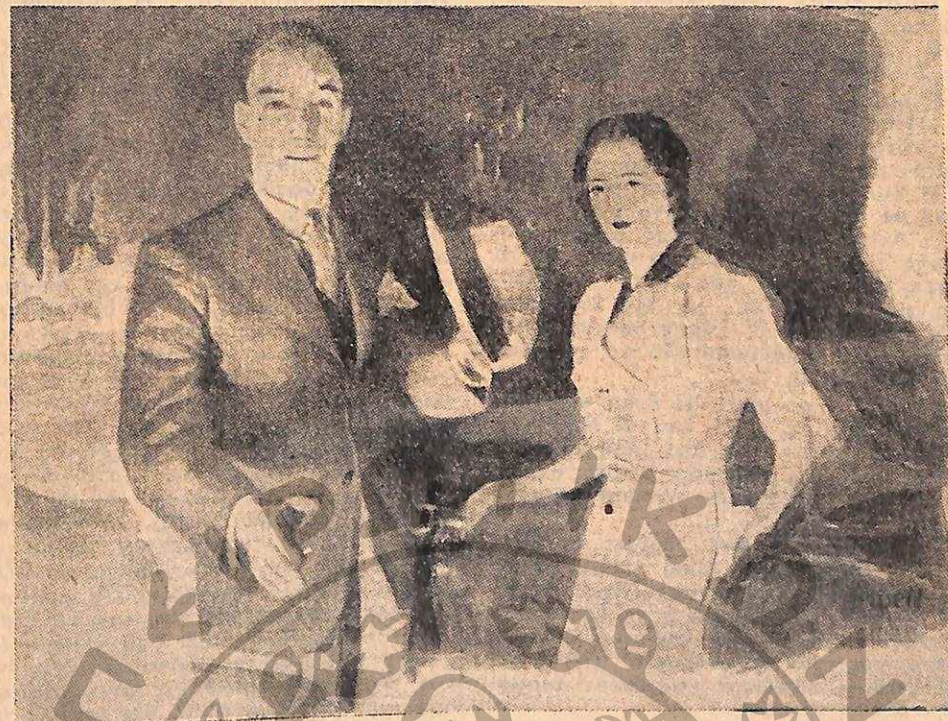
Κάθε πρωί ένας ταχυδρόμος έρχόταν στο Σόνθερθ με μια επιστολή στο Μαινάου, που ρωτούσε για την υγεία του Λέο. Ο αulάρχης γελούσε πολύ για το ελαφνικό αυτό ενδιαφέρον, που το έχαρακτηρίζει σαν ένα νέο καπρίτσιο του άνεπιού του.

—Γιατί επί τέλους, έλεγε ως τώρα δεν είχε ενδιαφερθί ποτέ ούτε για το παιδί του, ούτε για την γυναίκα αυτού του παιδιού και χωρίς να ρωτήσει καν τους δόλοκληρους χωρίς να ρωτήσει καν

αν υπάρχουν. Τι καινούργια τρέλλα τον έπιασε;

Ο κ. Μπεργκ, στον οποίο άπαιθύνονταν η ερώτηση αυτή, κούνησε το κεφάλι του χωρίς να άπαντήσει. Άλλα τα χείλη του σφίγονταν κάθε φορά που έβλεπε να έρχεται ο ταχυδρόμος. Έφερνε ένα γράμμα στο οποίο ο αulάρχης άπαντούσε με μερικές λέξεις.

Ένα πρωί έν τούτοις, ο ταχυδρόμος, αφού έδωσε στον αulάρχη το τακτικό γράμμα, πήγε κατόπι στο Ισόγειο και έδωσε και στην Ζυλιάν έναν μεγάλο σφραγισμένο φάκελλο που έφερε το όνομά της. Όταν άνοιξε το δέμα αυτό, βρήκε κάμποσα φύλλα χαρτί γραμμένα στενά-στενά. Συνοδεύονταν με ένα έπισκεπτήριο του Μαινάου που έλεγε ότι τα φύλλα αυτά ήταν η άρχη μιας εργασίας, την οποία είχε άρχεισει τα θράδεια για να διασκεδάξη έπειτα από τις ά-

—Έρχεσθε από το δάσος... Και πεζόες;

σχολίες της ημέρας. Έλεγε ότι υποθέλει την εργασία αυτή στην κρίση της συζύγου του.

Με κάποια ικανοποίηση και ταραχή συγχρόνως, η Ζυλιάν κύτταζε τα φύλλα που κρατούσε. Η άσχολία αυτή, την οποία είχε συστήσει η ίδια στον άνδρα που θα άφινε σε λίγο δια πρός, είχε γίνει δεκτή από αυτόν με τόση προθυμία, ώστε η Ζυλιάν τα έχασε. Απλήτη-μια, όπως η Ζυλιάν τα έχασε, είδοποιώ-σε άμέσως με λίγες λέξεις, είδοποιώ-σε ότι τα έλαβε και πρόσθεσε ότι θα έπαιρνε τα χειρόγραφα στο κυνηγετικό περίπτερο όπου έκανε το μάθημά του ο Λέο για να τα διαβάσει στην ήσυχία και την γαλήνη του δάσους.

Του είχε πη η ίδια ότι μάντευε πως είχε κάποιο τάλαντο. Άλλα μόλις άρχισε να διαβάζει τα γράμματα αυτά, που άπαιθύνονταν προς την Ζυλιάν,

αισθάνθηκε απερίγραπτη έκπληξη. Περιέγραφαν ένα ταξίδι του στην Νορβηγία. Πόσο ή πραγματικότητα υπερέβαινε τις προσδοκίες της! Δεν έβρισκε μόνο την ειρωνική εύθυμία και τις έλαφρές άστειότητες που θα γοήτευαν τις περισσότερες άναγνώστριες του κ. Μαινάου. Δεν ήταν μόνο ένας χιουμοριστής, αλλά και ένας ζωγράφος και ένας διανοούμενος. Περιέγραφε, ζωγράφιζε και έκρινε με θαυμάσιες σκέψεις και φανέρωνε ένα τάλαντο έξαιρετικό. Δεν ήταν μόνο έγωιστής, έλαφρός, είρων και σκεπτικιστής... Είχε και προσόντα, τα οποία θα πίστευε κανείς ότι ήταν άδύνατον να συνυπάρχουν με τα έλαττώματά του.

Η Ζυλιάν ήταν, όπως και την προηγούμενη μέρα, καθισμένη έμπρός στο κυνηγετικό περίπτερο, και σήμερα πάλι όπως και χθές, είχε μπροστά της τα χειρόγραφα. Το περίπτερο αυτό δεν ήταν καμμία κομψή κατοικία, ένα γραφικό σπιτάκι, από εκείνα που με εύχαιρίστηση βλέπει κανείς στην άκρη ενός δάσους. Ήταν ένα παλιό κτίριο με χονδρούς τοίχους και μικρά παράθυρα. Δεν είχε καμμία θέα και τίποτε το έ-

ξαιρετικό. Έν τούτοις στην άπομνη αυτή γωνιά, την περιφρονημένη, η Ζυλιάν προτιμούσε να κάθεται. Έπαιρνε, καθώς έλεγε μέσα της, ένα λουτρό γαλήνης και σιω-τής, που της έκαμε πολύ καλό. Δεν την ένοχλούσε κανείς. Η οίκονόμος στεκόταν σε άπόσταση και φρόντιζε για το νοικοκυριό της. Ο δασοφύλακας έλειπε.

Η Ζυλιάν με ένα απλό λινό φόρεμα θα περνούσε για κόρη του δασοφύλακα, τόσο ήταν νέα και άπλη. Το ψάδινο καπέλλο της ήταν ριγμένο κοντά σ' έναν μπάγκο και η γάτα του δασοφύλακα ήταν έσπλωμένη κοντά. Ο καφές ήταν έτοιμος έπάνω στο έζυλινο τραπέζακι, μαζί με την κρέμα, το μαύρο ψωμί, το θούτυρο και ένα καλαθάκι γεμάτο χλάδια.

Οι έτοιμασίες αυτές φαινόταν λίγο περιφρονημένες. Ο Λέο είχαν ανακαλύψει ένα σπάνιο λουλουδάκι και το τοποθετούσε με προσοχή στο κουτί της συλλογής του, υπό την επίδραση της Ζυλιάν. Τα μαλλιά του με τις καστανές μπούκλες ανακατεύονταν με τα μαλλιά της νέας.

—Νά ο μπαμπάς! είπε ξαφνικά ο Λέο, δρμώντας προς το μονοπάτι που διέσχιζε το δάσος και περνούσε μπροστά από το περίπτερο.

Ήταν πράγματι ο Μαινάου, που προχωρούσε γρήγορα προς το περίπτερο. Η Ζυλιάν σηκώθηκε και έκαμε μερικά βήματα προς το μέρος του, ενώ αυτός έπαιρνε τον Λέο, τον σήκωνε ψηλά για να τον φιλήσει και κατόπι τον έβαζε πάλι κάτω.

—Έρχεστε από το δάσος;... Και πεζός;... Ρώτησε η Ζυλιάν με έκπληξη.

—Ναι! Μου φάνηκε άνοποφορο να τραμπαλίζω στο άμμοι σ' αυτόν τον άτελειωτο δρόμο... Κατέβηκα από το άμμοι στην άρχη του δάσους.

—Στην άλλη άκρη... Από εκεί έως εδώ ή απόστασις είναι μεγάλη.

Σήκωσε τους ώμους του γελώντας. —Και τι δεν κάνει κανείς για να ιδεί το παιδί του; Από τα λίγα λόγια που μου γράφατε, ήξευρα ότι θα εύρισκα το Σόντερθ έρμη αυτή την ώρα.

Πλησίασε το τραπέζι. —Πόσο όμορφα είναι συγυρισμένα όλα αυτά και πόσο είναι έλκυστικά!

Και μιλώντας κάθισε στον πάγκο.

Η Ζυλιάν θυγέκε μια στιγμή και γύρισε με ένα δοχείο γεμάτο θραστό νερό. —Αναψε το φυτίλι της μικρής μηχανής του καφέ, έκοψε το ψωμί, το άλειψε με βούτυρο και έκαμε όλες αυτές τις έτοιμασίες με την απλόητητα μιας πραγματικής κόρης του δασοφύλακα, που προθυμοποιείτο να περιποιηθί τον αφέντη της.

—Όχι, μικρέ μου! Η θέση αυτή είναι της μαμάς σου! είπε ο Μαινάου, παραμερίζοντας τον Λέο, που έτοιμαζόταν να ανέβη στον πάγκο, και κάλεσε συγχρόνως την Ζυλιάν να καθήση κοντά του.

Η Ζυλιάν που είχε γεμίσει τα φλυτζάνια, δίστασε. Η θέση εκείνη, αυτή που έμενε, ήταν πράγματι πολύ στενή και η γάτα έπέμενε να μένη ξαπλωμένη στην άκρη. Αλλά την ίδια στιγμή ή σύζυγος του δασοφύλακα μπήκε με μια ψάθην καρέκλα και έθεσε τέρμα στην στενωχώρα.

Η Ζυλιάν πήρε τον Λέο στην αγκαλιά της και τον κάθισε κοντά στον πατέρα του. Κατόπι κάθισε και αυτή με ανακούφιση στην καρέκλα... Ο Μαινάου πέταξε το καπέλλο του στην χλόη και τακτοποίησε με το χέρι τα μαλλιά του. Η προθυμία της γυναίκας του δασοφύλακα δεν τον εύχαριστούσε καθόλου.

Μά το νέφος που φάνηκε για μια στιγμή στο πρόσωπο του Μαινάου, διαλύθηκε γρήγορα:

—Μου φαίνεται σαν να παίζουμε λιγάκι άγροτικό είδύλλιο, είπε χαμογελώντας. Δεν ήξευρα ως τώρα ότι είχαμε στην γωνιά αυτή του δάσους ένα τόσο ποιητικό μέρος. Ο δασοφύλακας θέλει να ξεφορτωθί το καλύδι του αυτό... Το ζήτησε επανειλημμένως... αλλά θά το κρατήσει. Μπορεί να είναι θέσιος.

Έφερε με φανερή εύχαριστηση το φλυτζάνι στα χείλη του.

—Νά βρίσκη κανείς εδώ στη μέση του δάσους ένα τραπέζι που φαίνεται σαν

να έχη ετοιμασθή με μαγικό ραβδί, και μάλιστα την στιγμή που έπειτα από ένα δρόμο γεμάτο σκόνη έκανα δυο χιλιόμετρα με τα πόδια!...

—Ω! Ξέρω! είπε η Ζυλιάν με χαρά, διακόπτοντας. Ξέρω τι εύχαριστη αίσθάνεται κανείς. Όταν γυρίζω με τον Μάγνο από τους βοτανολογικούς περιπάτους μας κουρασμένη, πεινασμένη, με τα πόδια να καίνε, τα χέρια κατάρκοπα και έσκυθα κοντά στην πηγή που είδατε και έβλεπα από εκεί το τραπέζι έτοιμο... Τις παλιές άσχημες πολυθρόνες, που έζερετε επίσης, τριγύρω στο τραπέζι και την Ουλρικ, που μόλις μάς έβλεπε άρχιζε να έτοιμάζει... Η ύποδοχη αυτή είναι εύχρηστη...

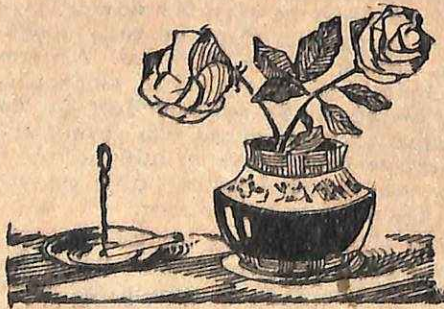
—Και μια τέτοια όμοια ύποδοχη όνειρεύεσθε, στεναχόντας από τότε που είσατε στον Σόντερθ! είπε ο Μαινάου.

Έσφιξε τα δυο χέρια ενώμενα επάνω στο στήθος της. Τα χέρια της άθελαν πηγαιναν να απαντήσουν: ναι. Αλλά κρατήθηκε και έμεινε μερικά λεπτά σιωπηλή.

—Η μητέρα μου συνηθίζει να λέγει ότι οι τελευταίοι Τράχεμπεργκ έκφυλίζονται πριν σθούσαν τελείως! είπε η Ζυλιάν με χαμόγελο. Η έπιθυμία να ζουν απόμερα, στο σκοτάδι και την ήσυχία, μαζεύοντας γύρω από την έστια τους όλα την αγάπη και την τρυφερότητα, όλα αυτά, λέγει η μητέρα μου, είναι πολύ άστικα. Δεν έχω αντίρρηση, αλλά δεν μπορώ να αλλάξω. Ούτε και θά το ήθελα. Γιατί την εύτυχία αυτή, που όφειλεται στους οικογενειακούς δεσμούς, την έδοκιμάσαμε δλόκληρη και αυτή μας έδωσε το θάρρος να παλαίσουμε για την ζωή έναντίον της δυστυχίας, κάτω από την οποία η μητέρα μου λύγισε. Αλλά δεν είμαστε μισάνθρωποι, εγωίσται, που μαζεύονται στην γωνία τους και δεν συγκινούνται για τον άλλο. Αντιθέτως έχουμε ανήσυχη καρδιά, που θέλει πάντοτε να φροντίζει για τους άλλους... Θά γελάστε ίσως για τις παιδιαστικές δουλειές μας... Αλλά αφού ανέλαβα να σας γνωρίσω τον Μάγνο και την Ουλρικ, τους οποίους μοιάζω λίγο, πρέπει να σας πώ, ότι εκόψαμε την ζάχαρη και το βούτυρο, για να μπορούμε να αγοράσουμε θιθλία και εργασία για την δουλειά μας και για να παίρνουμε έφημεριδες. Μια ζωή γεμάτη εργασία και αγάπη είναι εύχρηστη, και τώρα που έδιάβασα τα γράμματά σας από την Νορβηγία, δεν έννοω... Αλήθεια! είπε χωρίς να το θέλη, καθώς έβαζε στο χέρι της επάνω στα χειρόγραφα. Τα γράμματα αυτά είναι χαριτωμένα. Δίδουν τροφή συγχρόνως στον ρεμβασμό και εις την σκέψη. Αν αποφασίζατε να τα δημοσιεύσετε...

—Σουτί!... Ούτε λέξη για το ζήτημα αυτό, Ζυλιάν.

Μια μεγάλη χλωμάδα διαδέχθηκε στο

πρόσωπό του την κοκκινάδα που προκάλεσαν τα έγκωμιαστικά λόγια της νέας.

—Μην ανακαλής τα κακά πνεύματα που κοιμήθηκαν και τα οποία χτύπησες συ ή ίδια με τα έκδικητικά όπλα σου.

Έφερε το χέρι προς την τσέπη του.

—Το γράμμα σου ήλθε μαζί μου στο Βολκερνούζεν! είπε. Είναι πολύ εύγλωττον στην απλόητά του και δυστυχώς είδατε τα πράγματα καθαρά, πολύ καθαρά. Αλλά θά μου επιτρέψης να μην συμφωνήσω μαζί σου σε ώριμα σημεία. Πιστέψ με. Δεν είναι απαραίτητο να γνωρίση κανείς την φτώχεια, για να αναγνωρίση ότι η εύτυχία βρίσκεται έξέ ολοκλήρου στην οικογενειακή ζωή.

Πήρε το χειρόγραφο και το έφυλλομέτρησε. Μερικά φύλλα χαρτιού ξέφυγαν από μένος. Τα πήρε και τα κύτταξε με περιέργεια.

—Ναι! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Θά καταλάβετε σε ποιο σημείο μου έκαναν έντύπωση οι περιγραφές σας. Δεν έκρατήθηκα, και τις μετέφρασα με το μαλούδι, δηλαδή τις εικονογράφησα.

—Είσαι πολύ επιτήδεια, Ζυλιάν... Είναι θαυμάσια σχεδιάσματα. Δεν μού λέτε, Ζυλιάν, τι θά έλεγате για ένα έδος συνεταιρισμού μεταξύ μας; Έγώ θά γράφω και σεις θά κάνετε την εικονογράφηση των θιθλίων μου.

—Πολύ εύχαρίστω, είπε η Ζυλιάν και τα μάτια της έλαμπαν από χαρά. Στείλτε μου όσες άφηγήςεις ταξιδιών θέλετε.

—Πώς, στην χωρισμένη γυναίκα μου; Η Ζυλιάν ενινάχθηκε. Το είχε ξεχάσει και αυτή για μια στιγμή. Είχε ξεχάσει ότι ο Μαινάου την είχε πάρει όπως αγοράζουν μια σκιάβα στα παζάρια της Ανατολής, ότι της έβαλε μιάν αλυσίδα στον λαιμό και απέφυγε να δεθί και αυτός μαζί της την άφισε μόνη στίς στενωχώριες και τις ταπεινώσεις και έπιστευεν ότι εξοφλεί μαζί της, διότι την έγκατέστησε σ' ένα πλούσιο πύργο και της όρισε μια γενναία χρηματική έπιχορήγηση. Είχε ξεχάσει ότι την είδε να υποφέρει, χωρίς να καταβάλη την έλαχίστη προσπάθεια για να ανακουφίση τον πόνο της και την άφισε να την ταπεινώνουν, χωρίς να την προστατεύη. Τα είχε ξεχάσει όλα αυτά. Μά εκείνος της τα θυμήσε με μια μόνο λέξη.

—Νομίζω, είπε, εκείνη ότι ο συγγραφέας και ο συνεργάτης του ο σκιταγράφος μπορούν να συνεννοηθούν για το κοινό έργον τους, έστω και αν δεν υπάρχει μεταξύ των συνεννοήσεσ σε άλλα σημεία. Ποιός μπορεί να μάς κατηγορήσ, αν δεν χωρισθούμε σαν έχθροι και αν άφίσωμε να υπάρχει μεταξύ μας ένα είδος πνευματικής φιλίας;

—Σοβαρά;... Μου προτείνετε σοβαρά ένα τέτοιο πράγμα; είπε ο Μαινάου άναπηδώντας. Μάθετέ το καλά. Μάθετέ το μια φορά για πάντα: Δεν θέλω την φιλία σας. Έπεσα — είναι ή αλήθεια — από πολύ ψηλά — πάρα πολύ ψηλά — από ένα θάβρο στο όποιο ή δική μου ματαιοδοξία και ή άνοησία των άλλων με είχαν ανεβάσει. Μά είμαι άπ' εκείνους που προτιμούν να πεθάνουν από την πείνα, παρά να ζητήσουν έλεημοσύνη.

Η γυναίκα του δασοφύλακα θά άκουσε ίσως μερικές λέξεις, γιατί έκάλεσε τον Λέο να το δείξη ένα άλογό γάκι... Κατά την γνώμη της, το παιδί δεν έπρεπε να παρευρίσκεται σε μια τέτοια σκηνή.

—Σοβαρά;... Μου προτείνετε σοβαρά ένα τέτοιο πράγμα; είπε ο Μαινάου άναπηδώντας. Μάθετέ το καλά. Μάθετέ το μια φορά για πάντα: Δεν θέλω την φιλία σας. Έπεσα — είναι ή αλήθεια — από πολύ ψηλά — πάρα πολύ ψηλά — από ένα θάβρο στο όποιο ή δική μου ματαιοδοξία και ή άνοησία των άλλων με είχαν ανεβάσει. Μά είμαι άπ' εκείνους που προτιμούν να πεθάνουν από την πείνα, παρά να ζητήσουν έλεημοσύνη.

Η γυναίκα του δασοφύλακα θά άκουσε ίσως μερικές λέξεις, γιατί έκάλεσε τον Λέο να το δείξη ένα άλογό γάκι... Κατά την γνώμη της, το παιδί δεν έπρεπε να παρευρίσκεται σε μια τέτοια σκηνή.

—Σοβαρά;... Μου προτείνετε σοβαρά ένα τέτοιο πράγμα; είπε ο Μαινάου άναπηδώντας. Μάθετέ το καλά. Μάθετέ το μια φορά για πάντα: Δεν θέλω την φιλία σας. Έπεσα — είναι ή αλήθεια — από πολύ ψηλά — πάρα πολύ ψηλά — από ένα θάβρο στο όποιο ή δική μου ματαιοδοξία και ή άνοησία των άλλων με είχαν ανεβάσει. Μά είμαι άπ' εκείνους που προτιμούν να πεθάνουν από την πείνα, παρά να ζητήσουν έλεημοσύνη.

Η γυναίκα του δασοφύλακα θά άκουσε ίσως μερικές λέξεις, γιατί έκάλεσε τον Λέο να το δείξη ένα άλογό γάκι... Κατά την γνώμη της, το παιδί δεν έπρεπε να παρευρίσκεται σε μια τέτοια σκηνή.

"Αν κερδίσης την κούρσα...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΛΦΟ ΦΡΑΝΤΣΙ

Την είδε να άπομακρύνεται με το έλαφρό κι' αρμονικό περπάτημα της που έκανε να την κυττάζουν όλοι οι άνδρες όταν περνούσε, με μάτια γεμάτα πόθο...

—Αν κερδίσετε την κούρσα... του είχε ψιθυρίσει, ενώ τα γαντοφορεμένα χέρια της χείδευαν την μουσούδα του άλόγου. Το χαμόγελό της ήταν φωτεινό και προκλητικό.

Δεν ήταν εύκολο να κερδίση την κούρσα. Ήσαν δώδεκα συναγωνιστάι μεταξύ των οποίων τουλάχιστον τρεις-τέσσερις πιά έξοικειωμένοι στα έμπόδια άπ' το «Ενθύμιο» του. Θαρρείτε πως εκείνη την στιγμή, άνδρας κι' άλογο σκέπτονταν τα ίδια πράγματα. Το ζώο πραγματικά, γύρισε και κύτταξε τον κύριό του με γλυκό βλέμμα. Εκείνος το χείδευσε.

Ο προπονητής τον πήρε κατά μέρος: —Αν θέλετε να κερδίσετε, κ. κόμη, άφήστε τους άλλους να προπορευθούν κι' ύστερα στο τέλος, άνακτήστε όρμητικά έδαφος. Η κούρσα είναι μεγάλη και το άλογό σας έχει άντοχη.

Ο κόμης σχεδόν δεν τον άκούγε. Παρακολουθούσε με το βλέμμα ένα σπουργίτι που πετούσε από κλαδί σε κλαδί. «Νά μπορούσε κι' ο ίδιος να πετάξη. Και τότε ίσως να κέρδιζε την κούρσα». Συλλογίζονταν το γαλήνιο πρόσωπό της και το φωτεινό χαμόγελό της. Κι' ένοιωθε μέσα του μιάν άπογοήτευση που την άγαπούσε χωρίς έλπίδα. Ήταν καρδιά από μάρμαρο.

Όλος ο κόσμος φλυαρούσε και χειρονομούσε ζωηρά στο τερραίν με το πρόγραμμά στο χέρι.

Μόλις ανέθηκε στην σέλλα, ένοιωσε πιά μεγάλη άυτοπεποίθηση, σαν να ξανάρχιζε να το χαμογελά ο κόσμος. Άκούσε να τον φωνάζουν. Σ' ένα κύκλο φίλων, ή Μαρίνα Κοστάντι του χαμογελούσε κάνοντας του μια φιλική χειρονομία χαιρετισμού.

«Καλή Μαρίνα, σκέφτηκε, θά μου φέρη γούρι. Νά μια γυναίκα που θάπρεπε ν' άγαπήσω χωρίς να με κάνη να υποφέρω τόσο. Ποιός μπορεί όμως να κυβερνήση την καρδιά του;»

Το «Ενθύμιο» άρχισε να καλπάξη για να περάση όλους στο ξεκίνημα. Ο κόμης όμως συγκράτησε το άλογο, ψιθυρίζοντας: «Πρόσεξε, φίλε μου, και σήμερα παίζεται μια μεγάλη παρτίδα. Αν κερδίσουμε, θά σου δώσω όση ζάχαρη θέλεις...» Το άλογο άνασήκωσε τα άυτιά του, κούνησε ζωηρά το κεφάλι, σαν να είχε καταλάβει.

Το γκρούπ των άλόγων περνούσε τρέχοντας μπροστά άπ' την εξέδρα, μέσα στίς φωνές του πλήθους που άνέφερε τα όνόματά τους. Ήταν σχεδόν συμπαγές. Στην δεύτερη βόλτα όμως το γκρούπ διαλύθηκε. Δυο τρία άλογα άρνήθηκαν να πηδήξουν το έμπόδιο άλλα το πηδήξαν κι' έχασαν έδαφος. Το ένα ξεφορτώθηκε τον καθάλλάρη του και τράβηξε ολόγισα για τον σταύλο. Το «Ενθύμιο» κρατιδων άνάμεσα στα πρώτα, σαν να είχε ξεναβρη στα γερατιά του, την ζωηρότητα του καλού καιρού, Ο καθάλλ-

λάρης του όμως σκεπτόταν: «Δυο χρόνια την γνωρίζω και την άγαπώ και να που κατήντησα: να μην μπορώ πιά να την διώξω από την σκέψη μου. Νά την βλέπω μερόνυχτα και σαν ένα έφιόλητη και σαν ένα χρυσό όνειρο. Κι' αυτή: Πότε μοιάζει σά να μ' άγαπά. Τότε μού χαμογελά σχεδόν με τρυφερότητα. Άλλοτε, αντίθετα, φαίνεται σαν να διασκεδάξη βλέποντάς με να υποφέρω: Νάτην παρακολουθεί την κούρσα άπ' την εξέδρα. Θά θυμηθί άραγε την ύπόσχεσή της; Μιλούσε σοβαρά ή σ' άστεία; Έχει γούστο να καθήση κοντά στον ήλιθιο Λουίτζι Παλέτι που της κάνει κόρτε και της ψιθυρίζει τολμηρά και τρυφερά λόγια;»

Ένα μεγάλο έμπόδιο. Σχεδόν δεν το είχε διη. Το άλογο το πηδήξε, τα πόδια του όμως κάπως λύγισαν την στιγμή που ξανάπεφτε στην γη. Φοβήθηκε μην πέση, το συγκράτησε με δύναμη και ψυχραιμία. Ένα γκρούπ όμως συναγωνιστών είχε άνακτήσει κάμποσα μέτρα. Μεταξύ αυτών το φαβορί που ίππευε ένας έμπειρότατος τζόκευ.

Στην τελευταία βόλτα, τρεις συναγωνιστάι ήσαν σχεδόν σε γκρούπ, λίγα έκατοστόμετρα ο ένας άπ' τον άλλο. Τα ζώα θουτηγμένα στον ιδρώτα, με τα μάτια θαμμένα στο αίμα, οι καθάλλάρια ρηδες με λαχανιασμένη άναπνοή, με τα

Καμιά φορά φαίνεται σαν να μ' άγαπά...

πόδια τους που πονούσαν λίγο. Καθεις συγκέντρωνε τις τελευταίες δυνάμεις του για τον τελικό άγώνα. Το κίτρινο χρώμα του φαβορί ξεχώριζε ακόμα άνάμεσα στο μικρό γκρούπ. Το προτελευταίο έμπόδιο το πηδήξαν σχεδόν ταυτόχρονα τα τρία άλογα. Το «Ενθύμιο» όμως σιγά-σιγά άνακτούσε έδαφος: ένα κεφάλι, μισό μήκος. Τότε ο έρωτευμένος ένοιωσε πως ή νίκη ήταν έξασφαλισμένη, είδε τον ούρανό και το λειβάδι να φλογίζονται μπροστά στα μάτια του, το φάνηκε σαν να κούγε τα χειροκροτήματα του πλήθους, σαν να έλεπε τα μαντήλια που κουνούσαν... Στράφηκε πίσω. Οι άλλοι δυο συναγωνιστάι του εξακολουθούσαν να χάνουν έδαφος. Το τελευταίο έμπόδιο ήταν ένα πηδημα άπάνω από ένα νατάκι. Νά, φτάνει στο τέρμα... «Έρωτα, έρωτα, ίσως να σ' έχω φθάσει!...» σκέφθηκε ο κόμης. Τα μάτια του θόλωσαν. Το «Ενθύμιο», έξαντλημένο γονάτισε έξαφνα άπάνω στο χορτάρι κι' ο καθάλλάρης σωριάστηκε κι' έμεινε άκίνητος, με το πρόσωπο στραμμένο προς τον ούρανό, λίγο πριν άπ' το τέρμα, χάνοντας την κούρσα κυριολεκτικά μεταξύ κυπέλλου και γειλέων...

Λιπόθυμο, τον πήγαν στο νοσοκομείο. Ο γιατρός φοβόταν πολύ την έγκεφαλική αιμορραγία και διέταξε να τον άφίσουν ήσυχα.

Ανήγγειλαν την επίσκεψη μιάς κυρίας.

—Δεν πρέπει να μνη, είπε ο γιατρός. Είπα να μην μνη κανείς.

Εκείνη όμως έπέμενε. Ο γιατρός την είδε πλημμυρισμένη στα δάκρυα, με ίκετευτικό βλέμμα:

—Για τόνονα του Θεού γιατρέ, άφίστε με να τον δω.

Την άδήγησαν σ' αυτόν. Πλησίασε το λευκό κρεβάτι κι' άκούμπησε το χέρι στο μέτωπό του. Στην έπαφή εκείνος άνοιξε τα μάτια του και τα ξανάκλεισε άμέσως σαν να είχε θαμπωθί άπ' το πολύ φώς. Ύστερα τα ξανάνοιξε σιγά-σιγά, σαν να φοβόταν μην έβλεπε όνειρο μά είδε τα δικά της μάτια γεμάτα δάκρυα. Χαμογέλασε, ψιθυρίζοντας:

—Βλέπετε, δεν κατάρθασα να κερδίσω, δεν θά μπορούσα να κερδίσω ποτέ πιά...

—Σώπα, άγάπη μου, τοβ είπε κι' έσκυψε να του φιλήση το στόμα. Κέρδισες την καρδιά μου.

Τότε ένοιωσε τον έαυτό του έλαφρό-έλαφρό. Τοβ φάνηκε σ' αλήθεια σαν να πετόδσε...

ΑΝΤΟΛΦΟ ΦΡΑΝΤΣΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΜΠΙ

«Η βάμπ πέθανε! Η μοιραία γυναίκα με το συνταρακτικό βλέμμα, τα μακριά ματόκλαδα και την ίδια πάντα λέξη στο στόμα «Όχι».

«Αρκοῦσε ένα βλέμμα και μία λέξη μονάχα: «Όχι». Το «όχι» αυτό μπορούσε νάταν ψυχρό, κουρασμένο, αδιάφορο, φιλάρεσκο, αμφίβολο, πάντως όμως «όχι».

«Από την λέξη αυτή μπορεί να εξαρτώνταν πολλά πράγματα: ή ευτυχία ενός ανθρώπου, ή ζωή ενός άλλου ή χαρά μιας καρδιάς, ή καταστροφή μιας αντίληψης... Μά τι σημασία μπορούσαν να έχουν όλα αυτά για την παγερή καρδιά μιας μοιραίας γυναίκας;

Καμιά, απόλυτως καμιά...
Και από τα φιλήδονα χείλη ξεπεφτε πάντα ή ίδια, ή μοναδική λέξη: «Όχι!»
Οι μοιραίες γυναίκες υπήρξαν ανέκαθεν. Δεν έννοοῦμε την Εύα; μάλλον τον Θάμ θά λέγαμε «βάμπ» στην περίπτωση αυτή. Υπήρξε όμως ή Σαλώμη, και ή Δαλιδά, και ή Ιουδήθ! Και αργότερα ή Κλεοπάτρα, ή Λουκρητία Βοργία, ή Λαίδη Μάκβεθ!

■ ■

Στόν κινηματογράφο ή μοιραία γυναίκα γεννήθηκε κατά τὸ 1910.

Η πρώτη γυναίκα βάμπ ήταν ψηλή, μελαχροινή, γεμάτη, ντυμένη με βαρύτιμα φορέματα. Ώνομαζόταν Λεοντίν Φαρράρ. Ύστερα την ακολούθησαν άλλες: ή Κλώντ Μερρέλ, ή Μουζιντόρα, ή Φραντσέσκα Μπερντίνι, ή Ναπιερκόφσκα, ή Αντινέα.

Μετά απ' αυτές τις «πρωτοπόρους» ήρθε ή κλασική εποχή των μοιραίων «στάρ».

Η Πόλα Νέγκρι, ή φλογερή, ή Ικανή να πεθάνει από έρωτα για πέντε ξεχασμένους διαδοχικά.

Η Γκρέτα Γκάρμπο που παρατηρούσε τους έραστές της σαν να ήταν επιπλά διαφανή και φαινόταν ότι έπληττε τόσο πολύ επάνω στη σκηνή που τὸ πασάδειγμά της ήταν μεταδοτικό.

Η Γκλόρια Σβάνσον με τὸ ήγεμονικό βάδισμα και τὸ αφάνταστα περιφρονητικό ύφος που έδειχνε πάντα απέναντι στους άνδρες, ίσως γιατί τους είχε γνωρίσει αρκετά καλά ύστερα από τους πέντε διαδοχικούς γάμους της.

Η Μαριλένε Ντήτριχ που σήκωνε τις κάλτσες της ως επάνω με κυνική αδιαφορία.

Η Λύα ντε Ποῦτι που φαινόταν να γυρίζει πάντα από ένα ραντεβού.

Και ή Τζόαν Κράουφοντ με τὰ πελώρια μάτια, και τὸ φιλήδονο στόμα που άλλαζε τουαλέτες είκοσι φορές την ήμερα.

■ ■

«Από την στιγμή όμως που ὁ Ἄμερικανικός κινηματογραφικός ανεκάλυψε τὸ χιούμορ ή μοιραία γυναίκα κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Η βολή της χάριτος έδόθη από την Μαίη Ούτέι. Με αυτή την αίσθησιακή χοντρογυναίκα ή βάμπ, απαλλαγμένη από κάθε ρομαντισμό, έχασε την πραγματική της μορφή.

Ἀντικρύζοντας τὸν θάνατο τὴν τελευταία στιγμή

ή θλιβερή ιστορία του Χάουπμαν προκάλεσε την φρίκη σ' ὅλο τον κόσμο. «Ὡς την τελευταία στιγμή, ὁ κατάδικος πίστευε ότι πάρη χάρη. Και δεν θάταν πρώτη φορά που ὁ ἀπενέμετο έτσι, «εις τὰ ἔσχατα» ὅπως λέγεται, χάρις εἰς καταδικούς που εβάζιζαν ήδη γιὰ τὸ ἱκρίωμα, κι' επάνω στὸ ἱκρίωμα ἀκόμη.

«Ας αφήσωμε κατά μέρος την έντελῶς ἐξαιρετική περίπτωση της Ἑλέν Ζιλέ που κατεδικάσθη τὸ 1626 ἐπὶ παιδοκτονία. Ὁ δήμιος χτύπησε δυὸ φορές με τὸν πέλεκυ τὸν τράχηλό της, μα τὸ χέρι του έτρεμε τόσο πολύ, καθώς είχε συγκινηθῇ από την ἐκπαγλή καλλονή της μελλοθανάτης που ἀπέτυχε και τις δυὸ φορές. Τότε τὸ πλήθος που είχε ἔρθει νὰ παρακολουθήσει την ἐκτέλεση, αἰσθάνθηκε ἔξαφνα μιὰ ἐξάλλη ἀγανάκτηση γιὰ την ἀδεϊότητα του δημίου και ἀπέσπασε την δυστυχισμένη από τὰ χέρια του ἐκτελεστοῦ τὸν ὅποιο και ἐλύττωσε ἐπὶ τόπου. Η Ἑλένη ὡδηγήθη στην φυλακή και λίγο αργότερα της ἀπενεμήθη χάρις. Κανείς όμως κατάδικος δεν είχε δι τὸν θάνατο τόσο κοντά ὅσο αυτή.

Πρὶν από λίγες βδομάδες γράψαμε ἐπίσης γιὰ ἕναν Ἀγγλο κατάδικο σὸν ὅποιον ἐχαρίσθη ή ζωή γιατί τρεῖς φορές κατά σειρά δεν ἐλειτούργησε ή γκιλοτίνα ὅπου είχε περάσει ήδη τὸ κεφάλι του.

Υπάρχουν όμως και πολυάριθμες περιπτώσεις ἀπονόμης χάριτος την ὁσάτη στιγμή. Μερικές μάλιστα απ' αυτές έχουν μείνει διάσημες.

Ὁ εὐγενής ντε Σαιν-Βαλλιέ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ ἐσχάτη προδοσία τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1523. Τὸν ἀνέβασαν σ' ἕνα μολάρι και τὸν ὡδήγησαν σὸν τόπο της ἐκτέλεσως ὑπὸ μεγάλην συνοδείαν. Ὅταν ἔφθασαν σὴν πλατεία της Γκρέβ, ὁ δήμιος ὑπέδειξε σὸν κατάδικο πὼς ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ γονατίσει και νὰ τοποθετήση τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ διευκολύνη τὸ ἔργον του. Ὁ Σαιν-Βαλλιέ γονατίζει πράγματι ὑπάκουα, μα τὴ στιγμή που σκύβει τὸ κεφάλι του καταφάνει λαχανιασμένος και κάθιδρος ἕνας ἀγγελιαφόρος που σπρώχνει δεξιά και ἀριστερά τούς περιέργους γιὰ ν' ἀνοίξη

δρόμο και φωνάζει:

—Σταθῆτε! σταθῆτε! Ὁ βασιλεὺς ἔδωσε χάρη! Ὁ βασιλεὺς ἔδωσε χάρη!

«Αν ἔφθανε λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ή συγγνώμη θάρχοταν πολύ αργά. Εἶναι γνωστὸν πὼς έδόθη ή χάρις αὐτή: ή κόρη του Σαιν-Βαλλιέ, ή ὁμορφή Ἀρτεμὶς του Πουατιέ γιὰ ν' ἀποσπᾶση τὴν ὑπογραφή τοῦ βασιλέως δόθηκε σὸν Φραγκίσκο 1ο.

«Ἄλλο ιστορικό, παράδειγμα εἶναι ή περίπτωση τῶν διδύμων της Ρεόλ, τοῦ Καίσαρος και τοῦ Κωνσταντίνου Φωσέ, πρῶν ἱππέων τοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως και γιρονδίνων που κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον του Ροσφόρ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1794. Ἐβάζιζαν πρὸς τὴν γκιλοτίνη και ὁ μεγαλύτερος είχε ήδη ἀνεβῇ τὰ πρῶτα σκαλιά της λαμπετόμου ὅταν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ Λεκινιὸ διέταξε τὴν ἀναστολήν της ποινῆς. Λίγες μέρες αργότερα ὅχι μόνο τὸς έδόθη χάρις ἀλλ' ἐπανεφέρθησαν σὸ στράτευμα. Η μοῖρα όμως τούς κατέδωκε: τὸ 1815 κατηγορηθέντες ὅτι ἐπρόδωσαν τὸν Λουδοβίκο 18ο, εἰσήχθησαν γιὰ δεύτερη φορά ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον και ἐτυφεκίσθησαν τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1815, ὁ ἕνας δίπλα σὸν ἄλλο.

Αὐτοὶ δεν μπορούσαν βέβαια νὰ σωθοῦν ὅπως αἱ πατριώτιδες της Βανδέας που είχαν τὸ δικαίωμα νὰ σωθοῦν ἀν παντρευόταν μ' ἕναν ἀπὸ τούς ἀντιθέτους.

«Ἀπειρες γυναῖκες σώθηκαν έτσι, συνάπτοντας γάμο μπροστὰ σὴν λαμπετόμο.

Τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1794, ἐξήντα τρεῖς γυναῖκες ὡδηγοῦνται σὸν θάνατο κοντὰ σὸ Ἀνξέ. Οἱ δημοκρατικοὶ στρατιῶται που εἶδαν νὰ περνᾷ ή θλιβερή συνοδεία συγκινηθήκαν, ἀγανάκτησαν και ὀρνθήκαν νὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἐκτελεσθῇ ή φοβερή αὐτὴ ἐκατόμυη:

—Οἱ Δημοκρατικοί, εἶπαν, δεν εἶναι δήμιοι. Θὰ παντρευτοῦμε αὐτές τις δυστυχισμένες ἀντὶ νὰ τις σφάζωμε έτσι. Και θὰ κάνωμε τις γυναῖκες μας θερμὲς πατριώτιδες.

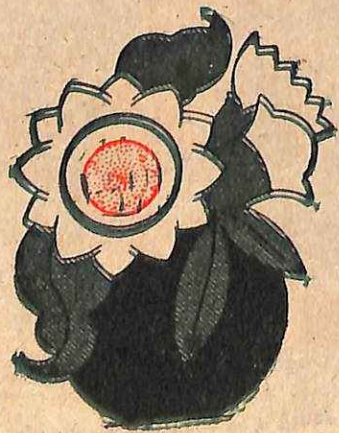
«Αναφέρονται όμως και περιπτώσεις που οἱ μελλοθάνατες προτίμησαν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ παντρευτοῦν ἕναν ἐρυνθρό. Η Μαρί-Λουίζ ντε Σορινιέρ, ὡδηγούμενη σὸν θάνατο τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1794, εἶδε ἕναν ἀξιωματικὸ νὰ τὴν πλησιάζη και νὰ της λέη:

—Δεχθῆτε με γιὰ σύζυγό σας: σώζετε έτσι τὴ ζωή σας!

—Θὰ σώσετε συγχρόνως και τὴ μητέρα μου και τὴν ἀδελφή μου; ρώτησε ή Μαρί-Λουίζ.

—Δεν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶ.

—Τότε ἀφήστε με νὰ πεθάνω.
Ὁ Ἐμιλ Γκαμποῦ σὸ ὥραίο του βιβλίο «Αἱ πατριώτιδες της Βανδέας» ἀναφέρει και ἄλλα ἐξίσου συγκινητικὰ παραδείγματα.

Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ βιομηχάνου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΒΑΡΝΟ

Ὁ κ. Μαρενβίλ ἀνοίξε την πόρτα τοῦ κήπου στράφηκε γιὰ νὰ κάνει μιὰ στερνή χειρονομία ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ ὅπου είχε βγῇ και χῶθηκε σὸν μικρὸ ἔρμακο.

Θὰ ἦταν ή τρίτη πρωΐη. Ἀπόλυτη σιωπὴ σκέπαζε τὴν κοιμισμένη συνοικία. Κι' ὅμως, ή σκηνὴ λάμβανε χώρα σὴ Μονμάρτηρ. Ὅχι ὅμως σὴ Μονμάρτηρ της πλατείας Πιγκάλ ἀλλὰ σὴν ἄλλη πλαγίᾳ τοῦ λόφου ὅπου δεν εἶναι ἀκόμα πολλὲς καὶρός που ἦσαν δέντρα και κήποι, προτοῦ ὑποστοῦν τὴν ἐπιδρομὴ τῶν οὐρανόεστων και τοῦ μπετόν-ἀριέ.

Ξαφνικά, ὁ κ. Μαρενβίλ σταμάτησε. Μπροστὰ του, σὲ μικρὴ ἀπόσταση είχε ὀρθωθῇ μιὰ σκιά. Ἦξερε ὡς αὐτὸ θὰ συνέβαινε κάποτε. Σχεδὸν κάθε φορά που ἀκολουθοῦσε νύχτα τὸν δρόμο αὐτό, συλλογιζόταν πὼς ἴσως θάβλεπε νὰ ὀρθῶνεται μπροστὰ του μιὰ ἀπειλητικὴ σιλουέτα. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε, οὕτως εἰπεῖν, μέρος της σκηνογραφίας. Ὁ Μαρενβίλ, τρομοκρατημένος, περίμενε...

■ ■

Τὸ διοικητικὸ συμβούλιο της μεγάλης εταιρίας «Ρ.Σ.Μ.» θὰ συνεδρίαζε τὴν δεκάτη πρωΐη, σὲ ἐκτακτὴ συνέλευση. Ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο, είχαν φθάσει τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου.

Ἐλειπε όμως ὁ πρόεδρος.

—Εἶδα τὸν κ. Μαρενβίλ χθές, εἶπε ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Βερνόν, και δεν μοῦ εἶπε τίποτα. Ἄς περιμένουμε ἀκόμα λίγο.

Στις δεκάμιση, ἔπρεπε ν' ἀποφασίσουν κάτι.

—Θὰ τηλεφωνήσω σὸ σπῆτι του. Ἴσως νὰ εἶναι ἄρρωστος.

Ὁ γραμματεὺς ἐπέστρεψε σὲ λίγο με μιὰ ἐκπληκτικὴ εἰδηση: Ὁ κ. πρόεδρος δεν βρισκόταν σπῆτι του. Δεν εἶχε ἐπιστρέψει τὴν νύχτα.

Ὁ κ. Βερνόν πήρε αὐτοπροσώπως τὸ τηλέφωνο και ζήτησε τὸν σωφὲρ τοῦ κ. Μαρενβίλ.

—Ποῦ ὡδηγήσατε τὸν κ. Μαρενβίλ χθές βράδυ και τί ὥρα τὸν ἀφίστατε;

—Ὁ Κύριος δεν πήρε χθές βράδυ τὸ αὐτοκίνητο που ὡδηγῶ ἐγώ. Πῆρε τὸ μικρὸ «δέκα ἱππων» που τὸ ὡδηγῇ μόνος του και τὸ ὅποιο λείπει ἀπ' τὸ γκαράζ.

Ὁ κ. Βερνόν, συγκινημένος, ἐπέστρεψε σὴν αἰθουσα τοῦ συμβουλίου, ὅπου ἀνέφερε τὰ καθεκαστα. Κι' ή συζήτηση ἔλαβε χώραν χωρὶς τὸν πρόεδρο.

Τὸ μεσημέρι, ὁ κ. Βερνόν, τηλεφώνησε σ' ἕναν ἀνώτερο ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο που ἦταν στενὸς φίλος του.

—Ὁ φίλος μας Μαρενβίλ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ χθές βράδυ και δεν ξαναγύρισε...

Σὲ λίγο ἔφθασε ή ἀπάντηση.

—Ἄλλο, Βερνόν; Ἐλαβα, φίλε μου, τις ἐκθέσεις τῶν ἀστυνόμων. Δεν έχουν τίποτα που νὰ μπορῇ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρει. Τραυματισμοὶ και συμπλοκὲς σὲ διάφορες συνοικίες μεταξὺ μεθυσιμένων. Βρῆκαν ἕναν πνιγμένο μέσα σὸν Σηκουάνα ποὺ θάνατον πῶς ἀπὸ δὲ

τοῦμαι που δεν ἔχω ἄλλες πληροφορίες. Ἄ... βρέθηκε κι' ἕνα αὐτοκίνητο με ἀναμμένους φάρους ἐνῶ ἦταν μέρα μεσημέρι...

—Ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ αὐτοκινήτου;

—2763 ΑΕ8...

Ὁ κ. Βερνόν πήρε σὸ τηλέφωνο τὸν σωφὲρ τοῦ κ. Μαρενβίλ. «2763 ΑΕ8» ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ μικροῦ αὐτοκινήτου δέκα ἱππων...

Ὁ κ. Βερνόν, κατασυχισμένος, ἔσπευσε σὴν διεύθυνση της ἀστυνομίας ὅπου βρῆκε τὸν φίλο του τὴν στιγμή που ἔτοιμαζόταν νὰ φῆγη.

—Ποῦ ἀκοιβάς βρέθηκε τὸ αὐτοκίνητο; ρώτησε, ἀφοῦ ἐξήγησε τὰ συμβαίνοντα.

—Μπροστὰ σὸν ἀριθμὸ 60 της ὁδοῦ Κωλωνκούρ, σὴν Μονμάρτηρ, ἀπ' τὴν ἄλλη πλαγίᾳ τοῦ λόφου. Οἱ ἀστυφύλακες

—Ὅχι. Γιατί;

—Ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτὸ μιλά τώρα. Ἕνας κύριος που εἶχε ἕνα παράξενο ὕψος, πήγε νὰ ρωτήσῃ τὸν φούριερ και τὰ γκαρσόνια τοῦ ἀντικρυνοῦ καφενείου ἀν εἶναι διή τίποτα. Ὑποπτα πράγματα. Κάτι θὰ κρύβεται κάτω ἀπὸ αὐτὲς τις ἐρωτήσεις. Ἴσως νὰ γράψουν ἀπόψε στίς ἐφημερίδες.

Αὐτοκίνητο; Τὴν περασμένη νύχτα; Ὅχι, ἀσφαλῶς δεν εἶχα παρατηρήσει τίποτα. Ἀφοῦ σκέφθηκα ὅμως με προσοχή, θυμήθηκα πὼς ἦταν σταματημένο ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, κάποια προηγούμενη νύχτα, μπροστὰ σὴν πόρτα μου και πὼς ἐπανειλημμένως τὸ εἶχα ξαναδῇ ἐκεῖ κοντὰ χωρὶς νὰ δώσω σημασία.

Τὸ βράδυ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπῆτι μου, πήγα σὸ ἀντικρυνὸ καπνοπωλεῖο γιὰ ν' ἀγοράσω σιγαρέττα.

—Ἐ λοιπόν, μοῦ εἶπε ὁ καπνοπώλῃ

—Θὰ τηλεφωνήσω σὸ σπῆτι του. Ἴσως νὰ εἶναι ἄρρωστος...

ρωτήσαν τούς θυρωροὺς τῶν σπιτιῶν, μα κανείς δεν γινώριζε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ κ. Βερνόν δεν ἀρκέστηκε σ' αὐτὲς τις πληροφορίες. Πῆγε αὐτοπροσώπως σὴν ὁδὸ Κωλωνκούρ κι' ἔκανε ἀνακρίσεις. Δεν κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῇ κάτι καινούργιο, ή ἐπιμονή του ὅμως νὰ κοινὴ γνώμη.

Ἐταῖ ἦρθα σὲ ἐπαφὴ μ' αὐτὴ τὴν ιστορία που ὅπως θὰ δῆτε αργότερα, λίγο ἔλειπε νὰ μοῦ στοιχίσῃ ἀκριβᾶ.

■ ■

Μένω ἀκριβῶς σὸν ἀριθμὸ 60 της ὁδοῦ Κωλωνκούρ, σὸ σπῆτι, μπροστὰ σὸ ὅποιο βρέθηκε τὸ αὐτοκίνητο.

Ἡ καμαριέρα μου μοῦκανε πρώτη λόγον.

—Δεν πρόσεξε ὁ κύριος τὴν νύχτα, ἐπιτρέφοντας ἀπ' τὴν ἐφημερίδα του, ἂν ἦταν ἕνα αὐτοκίνητο μπροστὰ σὴν πόρ

ἐσεῖς που γράφετε στίς ἐφημερίδες, δεν ἀκούσατε νὰ λένε τίποτα; Δυὸ φορές πέρσαν «μυστικοί» που με ρωτοῦν γιὰ νὰ νὰ αὐτοκίνητο που βρέθηκε σὴμερα τὸ πρωτὶ. Ἐγὼ δεν εἶδα τίποτα.

Στὸ καφενεῖο, σ' ἕνα τραπέζι, σχολίαζαν τὸ πρᾶγμα:

—Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶδα ἐκεῖνον που ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο. Ἦταν ἕνας γεροντάκος που μπῆκε σὸ καπνοπωλεῖο ν' ἀγοράσῃ σιγαρέττα τις προάλλες. Σταματᾷ τὸ αὐτοκίνητό του σ' αὐτὴ τὴν γωνιά κι' ὕστερα συνεχίζει με τὰ πόδια, ποῖος ξέρει ποῦ.

Οἱ φλόαρες γλώσσες είχαν πάρει φόρα πιά κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε πὼς εἶχε συναντηθῇ με τὸν μυστηριώδη ἰδιοκτήτη τοῦ μικροῦ αὐτοκινήτου.

Ὅταν ἔφθασα σὴν ἐφημερίδα μου, ὁ ἀστυνομικὸς συντάκτης περιοριζόταν ἀπὸ ὅλους.

Ὁ Μαρενβίλ, εἶπε, ὁ πρόεδρος της «Ρ.Σ.Μ.» ἐξαφανίστηκε χθές βράδυ. Τὸ αὐτοκίνητό του βρέθηκε σὴν Μονμάρτηρ.

δόδος Κωλαϊνκούρ.

Ώρισμένα δεν θα ξέμπλεκα μ' αυτή την ιστορία.

Απέφυγα, έννοείται, να πω πως είχα ήδη ακούσει να γίνεται λόγος για το αυτόκρητο κι' ασχολήθηκα με την θεατρική κριτική μου που δεν είχε καμιά σχέση με το αστυνομικό δελτίο.

■ ■

Πέρασαν μερικές μέρες. Ένα πρωί διάβασα στις εφημερίδες:

«ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΝ»

Οί λεπτομέρειες έλειπαν ακόμα. Είχε ανακαλυφθεί το πτώμα ενός άνδρος σ' ένα γιαπί που το χτίσιμό του είχε διακοπεί για λίγο καιρό στην στοά 'Αλουέτ, στην Μονμάρτρη. Ο θάνατος είχε επέλθει πριν από πολλές μέρες. Οί τσέπες του θύματος είχαν απογυμνωθεί και δεν περιείχον ούτε χρήματα, ούτε χαρτιά. Ο θάνατος οφειλόταν σε μια δυνατή μαχαίρι.

Συλλογίστηκα άμέσως το έγκλημα. Λειμμένο αυτόκρητο, γιατί η δόδος Κωλαϊνκούρ είναι πολύ κοντά στην στοά 'Αλουέτ. Δεν έκανα λάθος.

Οί βραδυνές εφημερίδες περιείχαν μιαν είδηση: Είχε διαπιστωθεί η ταυτότης του πτώματος. Επρόκειτο για έναν πλούσιο βιομήχανο του όποιου αποσιωπούσαν το όνομα. Στην διεύθυνση της 'Αστυνομίας όμως το γνώριζαν καλά, καθώς και στις εφημερίδες. Ο δολοφόνος είχε συλληφθεί. Επρόκειτο για έναν "Αραβία αλήτη, που είχε βρεθεί με το πορτοφόλι του θύματος άπάνω του. Φυσικά, ό συλληφθείς άνοηδύνταν την ένοχη του. 'Ισχυριζόταν πως είχε βρή το πορτοφόλι. 'Η θέση του όμως ήταν πολύ δύσκολη. Παραδεχόταν πως είχε κάνει την ανακάλυψή του το βράδυ του φόνου, μά δεν μπόρεσε να προβάλει το «άλλοθι». "Αστεγος, 'Ισχυριζόταν πως είχε κοιμηθεί μπροστά στην πόρτα ενός ιδιωτικού γκαράζ που βρισκόταν εκεί κοντά. Ήταν ένας κτηνάνθρωπος που μιλούσε πολύ δύσκολα τα γαλλικά. 'Η θέση του ήταν ακόμα πιο δύσκολη, δεδομένου ότι είχε παραφορτωμένο το έγκληματικό του μητρώο. Είχε καταδικαστεί και επανάλειψιν για κλοπές και έπιθσεις μετά βίαιοπραγιών. 'Επί πλέον του είχε απαγορευθεί η διαμονή. "Όλα τον κατηγορούσαν.

Κι' έτσι, χωρίς να προφερθεί το όνομα του κ. Μαρενβίλ προς άποφυγήν σκανδάλου, ή υπόθεσις θεωρούνταν όριστικά λυμένη. Κι' έπαψε πια να γίνεται λόγος γι' αυτήν.

Εγώ όμως δεν την ξεχνούσα. Δεν μ' ενδιέφερε να μάθω αν ό άραβας ήταν ό δολοφόνος, όσο θα ήθελα να ξέρω τους λόγους που έκαναν τον βιομήχανο να περιπλανηθεί στην έρμηική αυτή γωνιά. 'Η πρώτη σκέψη μου ήταν πως κάποια γυναίκα τον είχε παρασύρει εκεί. Κι' αν παραδεχόμουν όμως αυτήν την υπόθεση, δεν έζηγούνταν καθόλου γιατί και πως είχε σκοτωθεί!

Ο κ. Μαρενβίλ δεν ήταν ένας νεαρός που ή αγάπη μπορούσε να παρασύρει σε μία τρελή περιπέτεια. Είχε τα μέσα να συναντάται με μία έρωμένη όπου ήθελε αυτός και να την εγκαταστήσει όπου του γούσταρε. Νά ήταν μία παντρεμένη που παρακολουθούσε αόστηρά ένας ζηλιάρης

σύζυγος; Ένας λόγος παραπάνω για να φυλάγεται ό κ. Μαρενβίλ. Κάποιο άλλο μυστικό θα είχε τραβήξει τον βιομήχανο εκεί.

Κανείς δεν ήξερε τί συνέβαινε ακριβώς μέσα στα μικρά σπιτάκια που ήταν απομονωμένα σ' αυτή τη γωνιά του Παρισιού, τριγυρισμένα με γιαπιά, με κήπους, με οικόπεδα. Δηγουνταν αφάνταστα πράγματα: πως κάπνιζαν χασις, πως γίνονταν ειδωλολατρικές λειτουργίες, πως διοργανώνονταν πολιτικές συνωμοσίες. "Όλα αυτά πιδανόν να ήταν πασιμύθια. Ένα ήταν γεγονός. Πως ό κ. Μαρενβίλ είχε δολοφονηθεί και κανείς δεν ήξερε σε ποιο μυστηριώδες ραντεβού πήγαινε περνώντας απ' την στοά 'Αλουέτ.

Είχα έλευθερη είσοδο σ' ένα απ' αυτά τα σπιτάκια, μελονότι δεν πατούσα σχεδόν ποτέ. Σημειώστε πως σ' αυτό, δεν συνέβαινε τίποτα το ύποπτο. Το σπίτι άνηκε σ' έναν πορτογάλο ζωγράφο που είχε το άτελιέ του στο άπάνω πάτωμα. Είχε φθάσει στην Γαλλία πριν από πολλά χρόνια, εγκαταστάθηκε στην Μονμάρτρη και δεν το κούνησε πια από εκεί. Στην αρχή, ήταν πολύ πλούσιος κι' έχτισε το σπίτι. Είχε πάρει για έρωμένη μιαν απ' τα «τρυφερούδια» που γύριζαν στα άτελιέ κι' έκαναν τα μυστέλλα. "Υστερα από δεσμό πολλών έτών, κατέληξε να την παντρευτεί. Άνέκαθεν, ήταν λίγο μισάνθρωπος κι' ό γάμος δεν τον άλλαξε καθόλου. Συχνά, άφινε την σύζυγό του Φρικέτ να πηγαίνει μόνη στα καμπαρέ ή στα άτελιέ των φίλων του. "Αραγε να τον άπατούσε; Αυτό δεν άποκλείεται. Πάντως, ποτέ δεν είχαν φιλονικήσει για τέτοια υπόθεση.

Αυτά συνέβαιναν πριν απ' τον πόλεμο. Κατόπιν, πολλά πράγματα άλλαξαν. Γέρσαν κι' ό ένας, κι' ό άλλος. Ο ζωγράφος σπάνια κατέβαινε απ' το άτελιέ του. Στο άναμεταξύ, ή Φρικέτ δεχόταν πολύ κόσμο. Επιναν και χαρτόπαιζαν στο σπίτι της όλη νύχτα. "Όταν άρχισα να ένδιαφέρωμαι για την δολοφονία του κ. Μαρενβίλ, εκεί έσπευσα άμέσως με την πεποίθηση πως θα μάθαινα πολλά πράγματα.

■ ■

Ένα βράδυ, ύστερα απ' το δείπνο, πήγα στής Φρικέτ. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Έξακολουθούσε να διατηρή την άδιάπτωτη εύθυμία της. "Όπως ήταν σε ηλικία δεκάξη χρονών, έτσι εξακολουθούσε στα σαράντα της, τουλάχιστον στην ζωηρότητα.

Εκείνοι που σύχναζαν στο σπίτι της Φρικέτ, πήγαιναν «με το άζημώτο». Οί περισσότεροι μάλιστα απ' αυτούς ήταν πολύ πλούσιοι. 'Η Φρικέτ ήξερε να έξυτηρητή τους φίλους της, σε αίσθηματικές υποθέσεις—και άλλου είδους ακόμα. Έλεγαν πως μέσα στο σπίτι της λάμβαναν χώραν κάπου-κάπου μυστικές συναντήσεις και πως όρισμένα άκατοίκητα

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Νέα αυτότελης και έξαιρετικού
ένδιαφέροντος περιπέτεια του
Λωποδύτη Φάντασμα

δωμάτια δεν έμεναν πάντα άδειανά.

Μου φαινόταν άδύνατο μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλ, προ πάντος τόσο κοντά απ' το μέρος όπου είχαν διαδραματισθεί τα γεγονότα, να μην είχε σχολιασθεί ό φόνος, του Μαρενβίλ.

Η Φρικέτ με ύποδέχτηκε πολύ καλά. Μου συνέστησε μερικές κυρίες που έπαιζαν πόκερ. Πάνω-κάτω, γνωριζόμουν με όλους. 'Η Φρικέτ πήγε να φέρη άλλες μπουκάλες κι' έπιασα τα χαρτιά κι' έγώ. Λόγος όμως δεν γινόταν πουθενά για τον φόνο του κ. Μαρενβίλ.

Επιωφελήθηκα μιās στιγμής που πέτυχα μόνη την Φρικέτ για να την παρασύρω στο μπάρ, να την κεράσω κάτι και «να τα ποίμε ένα χεράκι».

Αναπολούσαμε τα παλιά. Έλπιζα πως κάτι θα μ' έφερνε εκεί όπου ήθελα να φθάσω. Πραγματικά, δεν άργησε.

—Κι' ή Φερνάνδη; ρώτησα. Τι άπέγινε; Έξακολουθεί να μένη εδώ-κοντά;

Η Φρικέτ τινάχτηκε.

—Η Φερνάνδη; Έρχεται κάπου-κάπου, πολύ άργα, όταν τα μεράκια την πνίγουν και δεν μπορεί να κοιμηθεί. Και με το δίκιο της!

—Γιατί;

—Τι; Πως; Δεν ξέρεις;

—Όχι, είπα άφελώς, με την πεποίθηση όμως πως είχα πάρει τον καλό δρόμο.

—Δεν διάβασες στις εφημερίδες την υπόθεση της στοάς 'Αλουέτ;

—Ναι, μά..

—Ε λοιπόν, το άτομο που σκοτώθηκε έβγαινε απ' της Φερνάνδης.

—Απ' της Φερνάνδης;

—Ναι και μάλιστα αυτόν τον τύπο θα τον είχες γνωρίσει άλλοτε στο Καρτιέ Λατέν. Τον έλεγαν Φιλίπερ. Ήταν μαζί μας στην γιορτή του χαμόγελου στο Ρομπενσόν. Ουμάσαι;

Στην γιορτή του Ρομπενσόν;

Βέβαια και την θυμόμουν καλά. Ήμασταν τότε καμιά είκοσαριά εύθυμοι τύποι, με ψηλές καπελαδοϋρες, με βελουδένια μπερέ, με καρδιά παντελόνια, με πελώριες γραβάτες και συνοδευόμενοι από κοπέλλες ζωηρές που φορούσαν φορέματα και καπέλλα της Μυζέτ και της Μιυί Πενσόν. Ή Φερνάνδη, το θυμώμαι πολύ καλά, ήταν ακόμα χαμίνι, δεκαπέντε ως δεκάξη χρονών. Κάθε τόσο τσόκανε με τα παλληκάρια μέσα στα σάχια. Κατά το άπόγευμα, τέλος, μονιμοποιήθηκε μ' έναν νέο ντυμένο ουσάρο της στρατιάς των Άλγερινών, που εργαζόταν στο Χρηματήριο. Συχνά όμως έρχόταν στη Μονμάρτρη και τότε ήταν πιο τρελλός απ' τον καθένα μας. Θά ήταν ως είκοσιπέντε χρονών, ενώ έμεις ήμασταν μόλις είκοσι. Μας χώριζε ολόκληρος κόσμος. Ο νέος αυτός ώστε έγινε άργότερα ό κ. Μαρενβίλ!

—Ναι, συνέχισε ή Φρικέτ, γνωρίστηκαν εκείνη τη μέρα κι' εύθως άμέσως, ή Φερνάνδη τον έρωτεύθηκε μ' ένα πάθος παράφορο. Θά τον άκολουθούσε και στην άκρη του κόσμου ακόμα. Έκείνος, ξέρεις, δεν ήταν σαν τους άλλους. Την έπομένη της γιορτής, έπέστρεψε στο γραφείο του και εξακολουθούσε να συναντάται με την Φερνάνδη κάπου-κάπου, χωρίς όμως να φαντασθεί πως την άγαπούσε τόσο πολύ. Δεν την λάβρινε υπ' όψει του, άλλωστε και μία μέρα έφυγε χωρίς να πη λέξη

για ταξίδι, άπλούστατα γιατί την είχε βαρεθεί.

Η άπελπισία της Φερνάνδης ύπήρξε φοβερή. Άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, μάταια όμως, κι' από τότε σερνόταν στην Μονμάρτρη με όποιον ήθελε, μεθυμένη με ποτά ή αϊθέρα: «Για να ξεχάσω», καθώς έλεγε.

Μέ τις καταχρήσεις αυτές, γρήγορα άναγκάστηκε να μη σέ νοσοκομείο. Τότε άντελήφθησαν πως ήταν έγκυος. Δεν ήξερε από ποιόν.

Πάντως, αυτό το παιδί την έσωσε. Για να άναθρέψη αυτό το παιδί, για να πληρώσει τους μήνες του στο οίκτροφοείο, θυσίασε τα πάντα! Τίποτα άλλο δεν λογάριαζε στον κόσμο. Η περιπέτεια της με τον Φιλίπερ την είχε θεραπεύσει απ' τους διαφόρους έρωτες με τους μπόεμ. Άρχισε να εργάζεται κι' έπιασε πια μονάχα σοβαρούς έραστές, ήσυχους, που είχαν μερικά λεφτά. Έξησε κάμποσο καιρό μ' έναν άρχιτέκτονα κι' έτσι μπόρεσε να άναθρέψη όπως έπρεπε το παιδί. "Υστερα πέτυχε έναν πολύ πλούσιο που της άφισε λεφτά και της έχτισε το σπίτι όπου κατοικεί τώρα.

—Κι' ό κ. Μαρενβίλ;

—Ξανασυναντήθηκαν εδώ, δεν είναι πολύς καιρός.

—Εδώ;

—Τον είχα συναντήσει στην κηδεία ενός φίλου. Μου είχε υποσχεθεί νάρθη να μ' επισκεφθεί. Ήρθε μόνο μία φορά, όχι δύο. Καταλαβαίνεις, βέβαια, με την θέση που κατείχε, τι δυσάρεστες συναντήσεις μπορούσε να κάνει. Τον είχε όμως κυριεύσει και πάλι ή Μονμάρτρη, νοσταλγούσε τα νειάτα του. Δεν είχε ξεχάσει την Φερνάνδη, έπεχείρησε μάλιστα να την ξαναβρή. Τα κανόνισα ώστε να συναντηθούν και πήγαινε συχνά να την επισκεφθεί στο σπίτι της, την νύχτα. "Ω! μην πιστέψης πως...

Η έπιμονή με την όποία υπεράσπιζε τον έαυτό της, άποδείκνυε πως ή καλή Φρικέτ δεν είχε βγή ζημιωμένη απ' αυτόν τον ρόλο του «μεσάζοντος».

Θά μπορούσε να την καλέση άλλοι, να της επιπλώση άλλο σπίτι.

Δεν ξέρεις πως είναι τώρα ή Φερνάνδη. Ζη ήσυχα μέσα στο σπίτι της, άνετα, έχει μερικά λεφτά. Τα υπόλοιπα δεν την ένδιαφέρουν, έζησα και γλέντησε τη ζωή της, καθώς λείι, και στον αιώνα των άπαντα δεν παρασύρεται από μία καινούργια περιπέτεια. Ο Μαρενβίλ δεν την θάμπωσε με τα λεφτά του. Είναι ευτυχισμένη με την τύχη της και δεν ζητά τίποτα παραπάνω.

—Παρ' όλα αυτά όμως..

—Ήταν κάτι άλλο. Ο Μαρενβίλ δεν έπιθυμούσε να ξαναβρή στην Φερνάνδη μονάχα τον έαυτό της, αλλά και την νεότητά του. Άν την έβλεπε άλλοι δεν θά ήταν το ίδιο. Ήδη, όταν άνέβαινα στο σπίτι της, πριν από τριάντα χρόνια στην Μονμάρτρη, ήταν για να το σκάση. Σήμερα, ήταν κάτι χειρότερο. Για έναν άνθρωπο σαν κι' αυτόν, με όλες τις υποθέσεις του, όλες τις υποχρεώσεις του, φάντασος τι έννοιζε όταν έρχόταν το βράδυ, κρυφά, μέσα στο σπίτι της Φερνάνδης... Όλη ή νεότητά του ξαναζάτανε. Τον έβλεπν έναν βράδυ στο σπίτι της και σε βεβαίω πως κανείς δεν θά άναγνώριζε τον μεγάλο οικονομολόγο, τον μεγάλο έπιχειρηματία: ήταν τόσο εύθυμος, τόσο ζω-

ρός—όπως πριν από τριάντα χρόνια.

—Ακόμα κι' αν θά τόκανε μόνο για τον γιό της, πως δεν σκεφθηκε ή Φερνάνδη να έκμεταλλευθεί την περίσταση;

—Για τον γιό της; Βέβαια, ξέρεις όμως, ή καυμένη Φερνάνδη δεν φάνηκε τυχερή σ' αυτό το παιδί. Όλα τα θυσίασε γι' αυτόν. Του πλήρωσε την διαμονή του στην έξοχη, ύστερα το έκλεισε στα καλλίτερα σχολεία, στα πιο ακριβά—μάταια όμως. Τώρα, είναι άνδρας, άχηρ—στος όμως. Κακός δεν είναι, είναι όμως ένας δυστυχισμένος, έκφυλος, νοσηρός, μισο-ήλίθιος, είναι πολύ λυπηρό.

—Κατοικεί μαζί της;

—Συνήθως μένει στην έξοχη μαζί με τους τροφούς του, σε μιαν άγρέπαυλη. Οί δυστυχισμένοι όμως έπαθαν μία συμφορά. Ο πατέρας πέθανε. Η Φερνάνδη άναγκάστηκε να ξαναπάρη τον γιό της, πριν από λίγο καιρό. Πρόσχε, αν έρθη άπόψε ή Φερνάνδη, μην της κάνης λόγο για όσα σου διηγήθηκα! Κανείς δεν το ξέρει εδώ, ούτε οί φίλες της, παρά μονάχα εγώ.

—Μπορείς να μένης ήσυχη, πές μου ό-

Ένα βράδυ πήγα στής Φρικέτ.

μως, ό άραβας έκανε τον φόνο;

—Έτσι λένε.

—Ναι, κατά βάθος όμως σκέπτεσαι σαν κι' έμένα!

—Πώς αυτό; Σάν κι' έσένα; Θαρραλέα, είπα μία ψευτιά για να μάθω την αλήθεια.

—Πως έκείνος που σκότωσε τον Μαρενβίλ, δεν το έκανε για να κλέψει, αλλά γιατί..

Έκείνη ακριβώς την στιγμή, μπήκε ή Φερνάνδη.

Είχα πολύν καιρό να την δω, ήξερα έμεις πως δεν είχε τίποτα το κοινό με το «τρυφερούδι» που φορούσε το φόρεμα στο γιο, όπου είχε βρεθεί το πτώμα του, σε καμιά εκατοστή μέτρα απ' το σπίτι. Συλλογίστηκα την φριχτή σκηνή κατά την τραγική νύχτα: την μητέρα που βοηθούσε τον γιό να σύρει το πτώμα ως αυτό το μέρος... άφοι άδειασε τις τσέπες του για να ρίξη όπου λάχη το περιεχόμενό τους, για να νομιστή πως έπρόκειτο για φόνο με ληστεία.

Ο άραβας στην φυλακή περίμενε την καταδίκη του. Η οικογένεια κι' οί μέτοχοι του κ. Μαρενβίλ είχαν άποφύγει το σκάνδαλο. Η ζωή κυλούσε όπως πριν. Κι' ό τρελλός, έμενε εκεί, παραφυλάγοντας με το μαχαίρι του όποιον πλησίαζε τη μητέρα του.

ANTRE BARNO

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΨΥΧΕΣ

Όταν παρατηρούμε τις διάφορες γυναίκες, ξεχωρίζουμε αμέσως ποιές είναι οι εύτυχισμένες. Και θεωρούμε, φυσικά, ως εύτυχισμένες εκείνες που έχουν ομορφιά, νεύατα, έρωτα, πλούτη. Αυτές που έχει ευνοήσει η τύχη.

Άραγε όμως είναι πραγματικά εύτυχισμένες γι' αυτό; Ναι, υπό τον όρον όμως να μη λεπτολογούμε πολύ, να μην εξετάζουμε τα πράγματα ως το βάθος.

Έχουν, δι,τι τους χρειάζεται, η φύσις τους προσφέρει ανεκτίμητα δώρα, τους περιβάλλει ο θαυμασμός κι' οι κολακείες όλου του κόσμου.

Ας μη ζητούν πεισσότερα. Αυτό απαιτεί η σύνεσις.

Όταν μία γυναίκα παντρευτή έναν άνδρα για την περιουσία του, ως μη ζητά απ' αυτόν άλλο από τα χρήματα. Εκείνη πάλι που παρασύρθηκε από τον ρωμαντισμό ενός ποιητού, δεν είναι σωστό να του ζητήσει τον πλοῦτο. Δεν μπορεί κανείς να τα έχει όλα.

Οι γυναίκες πρό πάντων που έχουν μια ανήσυχη ψυχή, μια φλογερή καρδιά, μια λεπτή και ευαίσθητη ιδιοσυγκρασία, εκείνες είναι δυστυχιμένες. Γιατί ακριβώς η πνευματική των ανωτερότης είναι η αιτία της δυστυχίας των. Περιμένουν απ' όλους την καλωσύνη, την τρυφερότητα, την ομορφιά, το όνειρο. Όλα τις πληγώνουν και τις θίγουν... Και η ζωή δεν τους φέρνει ποτέ την απέραντη χαρά που της ζητούν.

Ας μην απελπίζονται εκείνες που είναι ικανές να υποφέρουν. Ας ζητήσουν από τον ίδιο τον εαυτό τους να τις παρηγορήσει. Ποτέ ένας άνδρας, ούτε ο καλύτερος της γης, δεν κατάλαβε μια γυναίκα. Ποτέ δεν μπορούμε να του εκμυστηρευθούμε τον πόνο μας, τους φόβους μας ούτε καν τις ελπίδες μας.

Ακόμη κι' ο άνδρας που μας αγαπά βαθιά, δεν αντιλαμβάνεται κάτι με τον ίδιο τρόπο που το αντιλαμβάνεται η γυναίκα. Μπορεί να εκπλαγεί για μια σκέψη μας που διαφέρει απ' τη δική του. Μπορεί να λυπηθεί για κάποια κρίση μας.

Ο άνδρας, κυρίως, είναι πολύ θετικός και αντιπαθεί τις αναλύσεις και τις περιπλοκές. Ένδ η γυναίκα ζητεί περισσότερο τις εσωτερικότερες χαρές...

ΛΟΡΔΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΟΙ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΕΣΣΟΥΑΡ ΤΟΥΣ

Η μόδα προσανατολίζεται ολοένα και περισσότερο στα ανσάμπλ, είτε για κοστούμια σπόρ πρόκειται είτε για φόρεμα άμπιγιέ.

Η προτίμηση αυτή πρὸς τὰ σύνθετα κοστούμια επηρέασε και τὸ κόψιμο τῶν φορεμάτων.

Αν πρόκειται για ένα απογευματινὸ φόρεμα, παρατηρούμε ὅτι συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ ἕνα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα: ἕνα μακρὸ μαντῶ ἐφαρμοστὸ στὴ μέση μετὰ τὴ βοήθεια μιᾶς ζώνης, ἢ ἕνα μαντουδάκι τρουά-κέρ μετὰ μανίκια κοντὰ ἢ μακρὰ, ἢ ἀκόμη μ' ἕνα μικρὸ μπολερό

χωρὶς μανίκια.

Τὰ κοστούμια σπόρ ἔχουν μακρὰ μαντῶ μετὰ φαρδιά καὶ ἴσια γραμμὴ, ἐμπρός, ἐπάνω ἀπὸ ἕνα «ντέ-πιές» ἀπὸ λαϊνὰς ἢ ζερσέ.

Ἡ μεγαλύτερη χάρις τῆς τουαλέττας ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες καὶ τὶς γαρνιτούρες.

Σ' ἕνα κοστούμι σπόρ π.χ. πὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα φόρεμα κι' ἕνα μαντῶ ὁμοιόμορφα βλέπομε ἕνα ἀμπισμὰν κι' ἕνα ζιλέ ἀπὸ μαλλὶ πλεχτὸ. Δὲν μεταχειρίζομαστε βέβαια ἕνα οὐδὴποτε μαλλί.

Ένα νεανικότατο φόρεμα μετὰ μιὰ κομψὴ μπλουζά ἐμπριμέ, πὺ κολακεύει πολὺ τὸ πρόσωπο.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ἀλλὰ ἕνα μαλλὶ ἐξαιρετικὰ λεπτὸ καὶ τοῦ ἰδίου χρώματος μετὰ τὸ ὕφασμα.

Τὰ λουλούδια, ἄλλοτε ἐμπριμέ κι' ἄλλοτε ντεκουπὲ δίνουν ἕναν χαρούμενο τόνο στὶς τουαλέττες μας.

Πολλὲς μπλουζὲς καὶ μπολερό γιὰ τὸ βράδυ γίνονται ἀπὸ τοῦλι ζωηρόχρωμο, ἐνῶ οἱ λευκὲς καλοκαιρινὲς μπλουζὲς πὺ θὰ φορέσωμε τὴν ἡμέρα εἶναι πολὺ λεπτὰ ἐργασμένες μετὰ πλισσέ.

Τὸ μεταξωτὸ ταγιέρ ἀντικαθιστᾶ τὸ μάλλινο ταγιέρ, διατηρεῖ ὅμως κάποιο ὕφος σπορτὶφ χάρις στὶς φούστες πὺ γίνονται κοντὲς καὶ στενὲς ὅπως οἱ φούστες τῶν φορεμάτων σπόρ.

Μπλουζὲς ζωηρόχρωμες μετὰ μεγάλους φιόγκους στὸν γαστρά συνηθίζονται πολὺ καὶ δίνουν μιὰ ἐμφάνιση νεανικὴ κι' εὐθυμική.

Ένα ἀπογευματινὸ φόρεμα μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ βραδυνὸ ἂν δέσετε γύρω στὸ λαιμὸ σας ἕνα μαντῆλι ντραπαρισμένον μετὰ μακρὲς φράντζες. Τὰ δεμένα αὐτὰ μαντῆλια θυμίζουν πολὺ τὰ φισοῦ πὺ φοροῦν οἱ τσιγγάνες.

Μεγάλη ποικιλία παρουσιάζουν τὰ γάντια εἴτε δερμάτινα, εἴτε δαντελένια, εἴτε μεταξωτά. Μιὰ κομψὴ κυρία δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ τὰ διαλέξῃ σύμφωνα μετὰ τὸ χρῶμα πὺ θὰ ταριάζῃ μετὰ τὴν τουαλέτα τῆς ὅπως δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ γλυστήρῃ στὴ ζώνη τοῦ φορεμάτος τῆς μιὰ τουλίπα λευκὴ ἢ κίτρινη.

Ακόμη καὶ τὰ παπούτσια δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν τυραννία αὐτῆς τῶν λεπτομερειῶν. Τὰ περισσότερα εἶναι μετὰ χαμηλὰ τακούνια.

□ □

Τὰ καπέλλα ἐπίσης παρουσιάζουν διάφορα σχέδια γιὰ ὅλα τὰ γούστα καὶ γιὰ ὅλα τὰ πρόσωπα.

Υπάρχουν μερικὰ πολὺ μικρά, ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα τόσο μεγάλὰ πὺ διερωτᾶται κανεὶς πὺς θὰ χωρέσῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ στενὴ πόρτα ἐνὸς λεωφορείου ἢ ἐνὸς ταξί.

Οἱ καπελλῖνες αὐτὲς ἔχουν συνήθως χαμηλὲς καλότητες καὶ φαρδύα μπόρ καὶ γαρνίρονται στὰ μπόρ.

Διπλά σ' αὐτὰ τ' ἀνοικονόμητα καπέλλα βλέπομε μερικὲς τόκες πολὺ μικρὲς, τῶν ὁποίων οἱ γαρνιτούρες προχωροῦν πρὸς τὸ μέτωπο καὶ κινδυνεύει ἡ ἰσορροπία τοῦ καπέλλου ἐξ αἰτίας τοῦ ὄγκου τῆς γαρνιτούρας.

□ □

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Τὸ καλοκαίρι θὰ δοῦμε ὠραιότερες μπλουζὲς ἀπὸ δαντέλλα «γκιμπὺρ».

—Ένα νέον εἶδος κλίπς, ἐξαιρετικὰ χαριτωμένο εἶναι ἕνα κλειδὶ χρυσὸ πὺ κλείνει τὸ ταγιέρ: τὸ κλειδὶ τοῦ Παραδείσου.

—Θὰ δοῦμε πολλὰ λουλούδια στὶς ζώνες. Ακόμη καὶ λουλούδια «ἐνκρυστῆ» ἀπὸ ἀνοικτόχρωμο πετὸ στὰ παπούτσια τοῦ σπόρ.

—Γιὰ τὸ βράδυ, θὰ συνηθιστῇ πολὺ ἡ πλεχτὴ τσάντα ἀπὸ λαμὲ χρυσά

ΣΕΛΙΔΕΣ

—Εἶναι κομψὸ νὰ ἔχετε ἄσορτι τὸ χρῶμα τῆς ἐσάρπας σας ἢ τῆς γραβάτας σας, μετὰ τὰ γάντια σας πὺ μπορεῖ νὰ εἶναι κόκκινα, θαλασσιά, πράσινα, κ.τ.λ.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Στὸ προηγούμενον φύλλο σὰς ἐγραψα ὅτι γιὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ομορφιά σας ἀνθηρὴ καὶ δροσερὴ πάντοτε χωρὶς νὰ ἀναγκάζεσθε νὰ καταφεύγετε σὲ τεχνητὰ μέσα, πρέπει ἐκτὸς τῶν τοπικῶν φροντίδων, ν' ἀκολουθεῖτε πρὸ πάντος πιστῶς τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ διαίτης. Ἐπίσης εἶπαμε ὅτι τὰ ἄθωα καλλυντικὰ πὺ θὰ μεταχειρίζεσθε, θὰ σὰς χρησιμεύουν μόνο γιὰ τὴν καλὴ ἐμφάνιση καὶ διατήρηση τοῦ δερμάτος σας, δηλ. γιὰ τὴν τόνωση, τῆς φυσικῆς ομορφίας σας. Πρέπει τέλος πάντων μετὰ τὸν ὅλο, ὅταν ξεμυκιάσετε τὸ πρόσωπό σας, νὰ παρουσιάζεται τὸ δερμα ὁλοκάρωρο, ζωηρό, καὶ φρέσκο. Δηλ. γεμάτο ὑγεία.

Τὰ λίγα καλλυντικὰ πὺ θὰ χρησιμοποιήτε, νὰ μὴ παίζουν τὸν ρόλο τῆς λαδομπογιᾶς, πὺ σκεπάζει καὶ ἐξαφανίζει προσωρινῶς τὶς βρωμιὲς καὶ τὶς τρύπες ἀπὸ τοὺς πόρους καὶ τὶς πόρτες πὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὅταν παύσει ἡ γυαλάδα τῆς, παρουσιάζονται πάλι σὲ κακὰ χάλια. Μετὰ τὰ δυνατὰ καὶ χτυπητὰ χρώματα τῶν διαφόρων βλαβερῶν φτιασιδιῶν, δὲν ἐπιτυγχάνετε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν πρόωρον μαρasmus, τὸ ἀδυνατίσμα, τὸ ἐξέωμα καὶ τὴ ρυτίδωση τοῦ προσώπου σας.

Σκοπὸς τῆς παρουσίας στήλης καὶ διακῆς πόθος μας, εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν ἀναγνώστριών μας, στὸ κεφάλαιον τῆς πραγματικῆς αἰσθητικῆς, ὥστε ν' ἀποκτήσουν πολυτίμους γνώσεις τὶς ὁποῖες ἐφαρμόζοντας νὰ διατηρήσουν τὴν φυσικὴν τους ὠραιότητα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες αἰτίες τῆς ἀποτόμου καταστροφῆς τῆς δροσιάς σας, τοῦ μαρasmus σας εἶναι ἡ ὑπερκόπωση. Μετὰ τὴν λέξη ὑπερκόπωση ἐννοῶ κάθε καταπόνηση τοῦ ὁργανισμοῦ, εἴτε μετὰ τὴν αὐστηρὴ διαίτα, γιὰ λόγους σιλουέτας, εἴτε μετὰ τὰ διάφορα ἐξαντλητικὰ σπόρ, τένις, κωπηλασία, θαλάσσια παιχνίδια, πολλὰ μπάνια κ.τ.λ.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἐνταση τῆς ἐργασίας, φέρνει καὶ ὑπερένταση τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἡ ὁποία δίνει μιὰ παράξενη λάμψη στὸ γυναικεῖο πρόσωπο. Ἡ λάμψη καὶ ἡ δροσιά ὅμως αὐτῆς, χάνεται ἀμέσως ἕνα ὥραϊο πρὸς ἑαυτὴν. Ἐντε νὰ γνωρίσω ζωηρότατες κυρίες καὶ δεσποινίδες μετὰ ὀδινὰ μάγουλα καὶ εὐγραμμο σῶμα, οἱ ὁποῖες ἀδυνάτισαν ἀπότομα, χλόμιασαν καὶ κατήντησαν νευρασθενεῖς, γιὰτὶ δὲν προσέβαν τὴ μεγάλη σημασία πούχει γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ομορφιά ἡ ἀνάπαυσις.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ κατάστασις, ἀρχίζει ἡ ἀπελπισία. Κάθε λίγο καὶ λιγὰν ἀρρωσταίνουν, ἀρχίζουν τὰ διάφορα φάρμακα τὰ ματζούνια, καὶ τὰ φτιασιδία γιὰ νὰ συγκαλύψουν τὴ χλομάδα καὶ τὸ μαρasmus τοῦς, κι' ἐστὶ ἡ κατάσταση ὅλο καὶ χειροτερεύει.

Γιὰ νὰ διατηρήσῃ λοιπὸν, κυρίες μου, τὴν δροσιά καὶ τὴν φρεσκάδα σας πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὴν ὑπερκόπωση καὶ τὶς ὀλονόκτιες γαρτοπαίξεις. Ν' ἀποφεύγετε τὶς κοινὰς ἐκδρομὰς, πὺ τελευταία ἡ μόδα

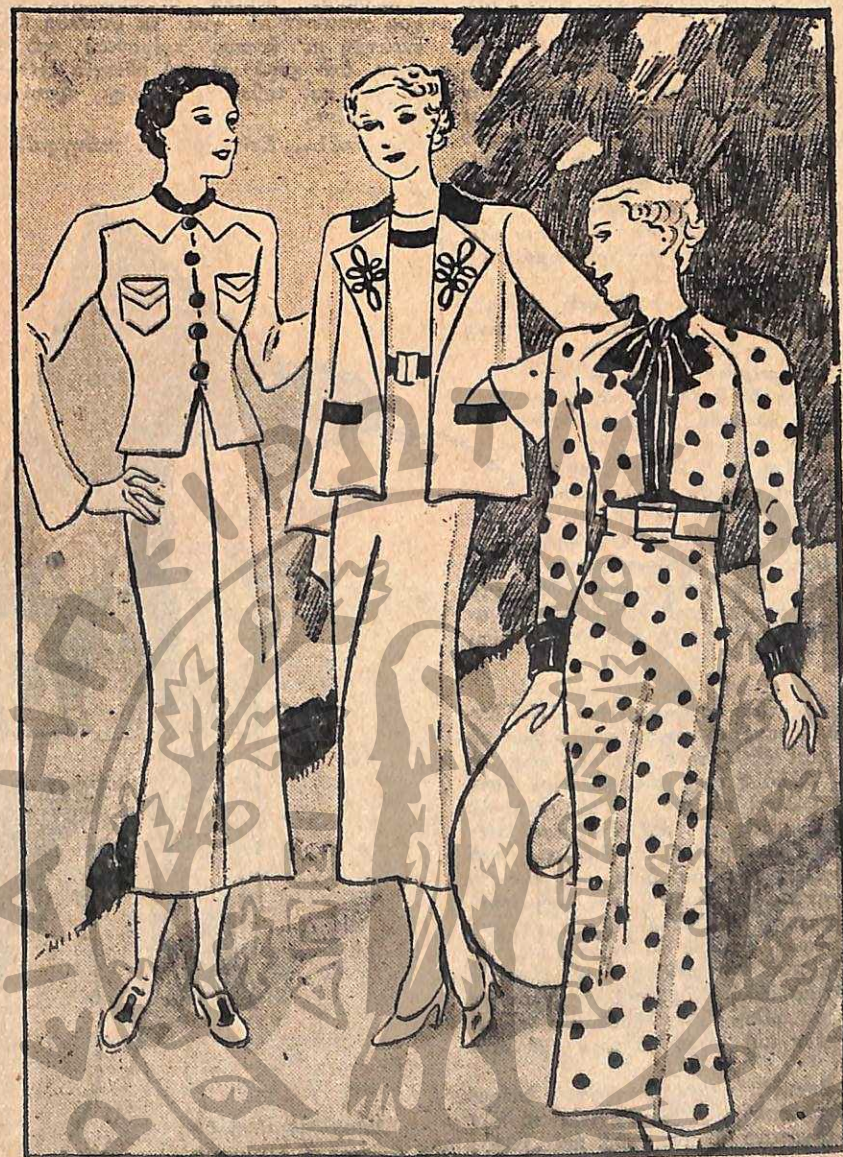
νὰ ἔχετε ἀλείψῃ τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμό σας, ὅσες μὲν ἔχετε δέρμα ξηρὸν μετὰ «κόλιντ-κρέμ» ὅσες δὲ λιπαρὸν τὸ μὲν πρόσωπο μετὰ κρέμα λίγο στυπτική, τὸν δὲ λαιμὸ πάντως μετὰ «κόλιντ-κρέμ».

Μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πρέπει νὰ μάθετε ὅτι ὁ λαιμὸς σ' ὅλα τὰ ἄτομα, πάντοτε ἔχει ξηρὸ δέρμα καὶ γι' αὐτὸ ἀυλακώνεται βαθεῖα καὶ ἀνεπανόρθωτα. Ὡστε οὐδὴποτε ποιότητα δερμάτος προσώπου καὶ εἰν ἔχετε, στὸ λαιμό σας πάντοτε θὰ μεταχειρίζεσθε λιπαρὰ πομάδα. Ἀμα βγῆτε λοιπὸν ἀπὸ τὸ λουτρό, μετὰ τὸ ἀγγὺ ἀνθόνερο καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας, ἐνῶ τὸ λαιμὸ πάντοτε μετὰ δροσερὸ. Κατόπιν ἐφαρμόζετε ὅσο μπορεῖτε πὺ ἀναπαυτικὰ στὸ κρεβάτι σας, ἀφ' ὧντας πόδια καὶ χεῖρα ἐλεύθερα κλείστε τὰ μάτια καὶ προσπαθήστε νὰ μὴ σκέπτεσθε τίποτα.

Ἀν μάλιστα αὐτὴ τὴν κοῦρα, ἐκτὸς βέλαια ἀπ' τὸ λουτρό, τὴν ἐφαρμόζετε μισὴ ὥρα καὶ ἡμέρα, θὰ διατηρήσῃ ἡ ομορφιά σας ἀνθηρὴ καὶ φυσικὴ πάντοτε χωρὶς ν' ἀναγκάζεσθε νὰ καταφεύγετε σὲ ἐπιβλαβή, δαπανηρὰ καὶ πολλὰς φορὲς ἐπικίνδυνα καὶ πάντως ὄχι σοβαρὰ τεχνητὰ μέσα.

Στὸ ἐπόμενο θὰ συνεχίσουμε.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ταγιέρ ἀπὸ ζερσέ μαρὶν μετὰ κομψὰ ἀπὸ μεταξὺ μαρὶν.—Κοστούμι ἀπὸ λαϊνὰς μαρὶν γαρνιρισμένον μετὰ λαϊνὰς μάλὲ ζωηρὰ. Σουτὰς ὁμοιόχρωμα στὰ ρεθέρ. Φόρεμα ἀπὸ λαϊνὰς μετὰ κορσὰς πὺ σχηματίζει μπολερό καὶ ἀνοίγει σ' ἕνα ζιλέ ἀπὸ σατέν. Γιακάς δεξιά.

Ο κ. Καθηγητής

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Τι νομίζετε πως ήταν; Μόλις 13 χρονών, ούτε μία μέρα παρά πάνω. Ένας μπόμπρας. Ένας λεπτοκαμωμένος διαβολάκος. Μικρό, αδύνατο, ξευπνούλι και γιομάτο άφέλεια. Παιδί, παιδάκι με τα όλα του. Κι' είχε και παρατσούκλι. Της τόχαν βγάλει οι συμμαθητρίες της. Την έλεγαν «ποντικιά».

«Ποντικιά, δόσ' μου τ'ο μολύβι σου!» «Ποντίκι ή τελευταία ελβετική εξίσωση είναι για τα πανηγύρια». «Βρε ποντίκι θα καθίσης φρόνιμο;...».

Κι' όμως το «ποντικιά» είχε και μια καρδούλα που χοροπήδαγε μέσα του σάν τόπι αλγοριθμικό, όταν έμπαινε στην τάξη ο κ. καθηγητής των Μαθηματικών. Σεις θα νομίζετε πως χοροπηδούσαν από φόβο για το μεγάλο κι' αυστηρό καθηγητή. Όχι! Δεν ήταν αυτό. Χοροπηδούσαν από έρωτα! Μάλιστα! Από έρωτα! Θα το πιστεύατε ποτέ; Ο μπόμπρας έρωτευμένος! «Αχ ναί! Πώς την περιμενε την ώρα αυτή των Μαθηματικών; Με τί λαχτάρα. Με τί καρδιοχτύπι! Ήταν τόσοσος όμορφος ο κ. καθηγητής, τόσο χαριτωμένος! Που να φανταστήθ' όμως, όταν έρχοι με σοβαρότητα τα ώραία του μάτια στον κατάλογο ή στον πίνακα πως μια μαθητριά του παρακολούθησε και τον καμάρωνε με τα φλογερά ματάκια της. Τίποτα δεν ένοιωθε, τίποτα απολύτως. Ήταν πάντα άφωτισμένος στην παράδοση.

«Θα πολλαπλασιάσωμεν τον υπεράνω του Χ αριθμόν επί τόν όρον των δύο τιμών άντεστραμμένων».

Όσο καταλάβαινε ο κ. καθηγητής από τόν έρωτά της άλλο τόσο καταλάβαινε και κείνη από όρους από αριθμούς κι' από τιμές.

Τί την ενδιαφέρονε εκείνη όλ' αυτά; «Θα πολλαπλασιάσωμεν τόν υπεράνω του Χ αριθμόν...» Κολοκύθια με τί ρίγανη!!

Η έρωτευμένη της ψυχής ζητούσε να τόν κάνει να νοιώσει ή φλόγα που της είχαν ανάψει. Μα δε βαρύνεστε;

Ο κ. καθηγητής ψυχρός κι' αδιάφορος τελείωνε την παράδοση και με τόν κατάλογο «επί μάλης» τραβούσε για το γραφείο, σοβαρός, επιβλητικός και μεγαλοπρεπής μέσα στο κρεζό άψογο κοστούμι του.

Πέρασαν από τότε μερικά χρόνια. Η Άννα (έτσι το λέγανε το ποντικιά) έπηρε το πτυχίο της και εξέλιχτηκε σε μια κοσμική δεσποινίδα. Άλλα ή τύχη τάφερον έτσι ώστε να σύνδεθ' φιλικά με τόν κ. καθηγητή, εξ αιτίας μιας ανηψιάς του που ήταν και στενή της φίλη. Και πήγαινε και ερχότανε στο σπίτι της φίλης της, απ' όπου δεν έλειπε ο κ. καθηγητής. Κι' άρχισε μια ζωή έντελως διαφορετική. Της μιλούσε πιά με ένα αλλοιώτικο ύφος, όχι με το ύφος ενός καθηγητή πρὸς μια του μαθήτριά το αυστηρό και σχολαστικό αλλά ενός μεγάλου φίλου σε μια μικρή του φίλη. Έξακολουθούσε να είναι έρωτευμένη και τώρα μάλιστα με πιότερη θερμότητα.

Ο κ. καθηγητής έκανε συντροφιά υπέροχη. Μέσα στο σαλόνι ξεχνούσε τελείως τόν καθηγητή. Γινότανε ο κοσμικός και άβρογς κύριος. Συζητούσε θαυμάσια για κάθε ζήτημα και πρὸ παντός για μουσική. Και οι δύο τους ήταν εξαιρετικά φιλόμουσοι. Όταν πήγαινε στο σπίτι της ή χαρά του ήταν να

τους άκούη, την αδελφή της και κείνη, που κάνανε ένα θαυμάσιο «άνσάμπλ».

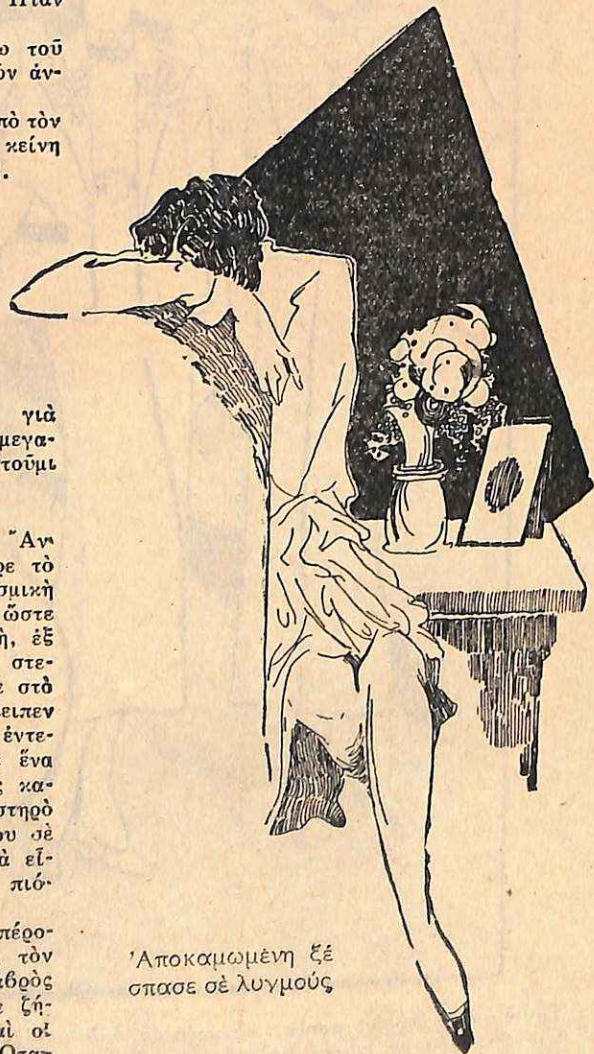
■ ■

Ένα βράδυ μ' ένα τρελλό πάθος έρωτευμένης έπαιξε ένα κονσέρτο στο βιολί της κι' ένθ' σβύναν οι τελευταίες τρύλλιες, ξαφνιάστηκε μ' ένα τρελλό ξέσπασμα χειροκροτημάτων. Τό σαλόνι ήταν σχεδόν σκοτεινό. Από το λεπτότατο στόμ του παραθύρου έμπαινε μια ώχρότατη άχτίδα του φεγγαριού. Τρελλόπαίξε με τα «μπιμπλά» σε μια έταξε-ρα πάνου κι' ύστερα φίλησε με τη σειρά όλα τα πλήκτρα του ανοιγμένου πιάνου έπειτα πήδησαν απαλά πάνου στο χαλί, σκαρφάλωσε πάνω στο ντιβάνι κι' έλουσε με τ' άργυρό φως μιάν ώραϊότατη άνδρική σιλουέττα. Καθισμένος στο ντιβάνι ανάμεσα στα πολύχρωμα μεταξένια μαξιλάρια, βρισκότανε σε μιάν έκσταση ο κ. καθηγητής.

■ ■

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής, όσα χρειάστηκαν για να συνέλθ' από την έκπληξη κι' ύστερα τρέμοντας από συγκίνηση, από χαρά κι' από εὐτυχία έτρεξε κοντά του και τούσφιξε το χέρι, τραυλίζοντας σά χαμένη.

—Μπα!... Σεις εδώ κ. καθηγητά;... Μα

Άποκαμωμένη ξέσπασε σε λυγμούς

πως;... πότε πήκατε;... Πότε;...

Και ή φωνή της κόπηκε στο λαρύγγι της. Έκείνος θέλησε να την ήσυχάση. Την κάθισε κοντά του στο ντιβάνι κι' άρχισε να της λέη:

—Νά μόλις τώρα ήλθα μικρή μου Άννα. Χτύπησα το κουδούνι, μου άνοιξαν ή υπηρέτρια και μ' έμπασε στο σαλόνι. Μα σ' ήσωνα ολόψυχα παραδομένη στο βιολί σου. Άλήθεια! Πόσον υπέροχα παιζεις! Που είναι όμως ή μαμά, ή αδελφή σου ή Ρένα; Άπόψε δεν θα τις δώ;

Και με μια γρήγορη κίνηση, σήκωσε το χέρι του—ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι του βρισκότανε ο διακόπτης—κι' άναψε το φως.

—Λείπουν. Πήγανε για ψώνια στα έμπορικά. Μα θα έλθουν, είπε κάπως έννευρισμένη, γιατί διέκοψε τόσο άποτομα την όμορφη συζήτηση που είχαμε άρχισει.

Της είπε πως θα τις περίμενε και άρχισε να της μιλάη για ζητήματα έντελώς άσχετα με κείνη.

■ ■

Σε λίγη ώρα γύρισαν ή μητέρα της με την αδελφή της. Μπήκαν στο σαλόνι και χαιρέτησαν τόν κ. καθηγητή με πραγματικούς ένθουσιασμό. Έπειτα ή μητέρα πήγε μέσα ν' άφήσ' τα ψώνια της και ή Άννα την άκολούθησε. Έτοιμάσε μερικά πρόχειρα «σάντουιτς» και σε λίγο πήγε να τα προσφέρει. Πρώτη μέσα, είδε την αδελφή της από τη μισόγυρτη πόρτα του σαλονιού σ' ένα πολύ τρυφερό «τέτ-ά-τέτ» με τόν κ. καθηγητή. Η ματιά του θυμισμένη στη δική της είχε μια γλυκιά και γοητευτική έκφραση. Τους άκουγε να μιλούν τρυφερά, σχεδόν ψιθυριστά και σφιγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο.

—Λοιπόν γλυκιά μου, σύμφωνοι έ; Την Κυριακή το βράδυ.

—Ναί, άγαπημένε μου.

—Όστε; Άγαπούσε την αδελφή της τη Ρένα; Μα... βέβαια. Δεν χωρούσαν άμφιβολία. Τόβλεπε απόψε. Ναί! Απόψε... στο βλέμμα του, στις κινήσεις του, στο είναι του ολόκληρο, που έλαμπεν από εὐτυχία. Κι' εκείνη; Εκείνη τί θα γινότανε; Πάει ή εὐτυχία της, πάει το όνειρό της;

Δύο χοντρά δάκρυα κυλήσανε από τα μάτια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψη. Κι' όμως είχαν άκούσει καλά. Την είχε «γλυκιά του» και τόν είπεν «άγαπημένο της».

Μέσα της σάν κάτι έσπασε. Τα πόδια της δεν την κρατούσαν πιά. Η καρδιά της χτυπούσαν άγρια, τ' αυτιά της βουίζανε, ζαλιζότανε και ένοιωθε τόν έαυτό της να σβύνει... να χάνεται... να έκρηκνέι... Έκασ'ε μια τελευταία προσπάθεια να κρατηθ' ή να κυριαρχήσ' στον έαυτό της μα δεν τό κατόρθωσε. Ο δίσκος της έφυνεν απ' τα χέρια της κι' έπεσε στα πλακάκια του χόλλ κάνοντας ένα πάταγο τρομερό.

Ο καθηγητής και ή Ρένα ξαφνιασμένοι τρέξαν κι' άνοιξαν την μισόγυρτη πόρτα του σαλονιού.

Τό θέαμα που έβλεπαν τούς άναστάτωσε. Η Άννούλα βρισκότανε ξαπλωμένη κι' αναίσθητη στα πλακάκια του χόλλ. Πλάι της ο δίσκος με τα ποτηράκια του σ'όζου άναποδογυρισμένα και χυμένα.

Με χίλιες δυό προσπάθειες κατόρθωσαν να την συνφέρουν και να την καθίσουν σε μια πολυθρόνα. Άνοιξε τα μάτια της. Άφησε έναν λυγμικό στεναγμό.

Έφερε το χέρι της στο μέτωπό της κι' άνασκήωσε τ' άκατάστατα μαλλιά της που ήταν βρεγμένα από την κολώνια που της έχυναν άφθονα ή μητέρα της και ή αδελφή της στο διάστημα της θωρακιάς της λιποθυμίας. Κότταξε μ' ένα άπλανές βλέμμα γύρω της, σά να της ήταν άγνωστα όλα εκεί μεσα. Κι' ύστερα άργά-άργά έστρεψε το χαριτωμένο κι' ώχρό προσωπάκι της στον κ.

Το μυστικό της Πάττι

Γράψαμε στο περασμένο φύλλο ότι ή Άδελίνα Πάττι, ή περιφημη αυτή αιδόος, δεν είχε αισθηματικές περιπέτειες.

Και όμως υπάρχει στην ζωή της Πάττι ένα σκοτεινό σημείο. Τά σχετικά μ' αυτό τά διηγείται ή Κα ντέ Σ. σ' ένα γυναικείο γαλλικό περιοδικό.

Ήταν μετά τόν πόλεμο του 1870, λέγει ή Κα ντέ Σ. Μία μέρα παρακολουθούσα την λειτουργία στην εκκλησία ενός μοναστηριού που ή ήγουμένη του ήταν φίλη μου. Έξαφνα διακρίνω μέσα από τό κόρο των καλογραιών μια φωνή που έψαλλε σκεπάζοντας όλες τις άλλες με τό κούσταλλο της και την τέχνη της. Ρωτώ την φίλη μου και μου λέγει ότι ήταν μια καλογρέα που την είχαν στο μοναστήρι από μικρή. Ήταν ένα έκθετο... Μόνη της όταν μεγάλωσε θέλησε να γίνει καλόγερη. Ή φίλη μου ήγουμένη δεν ήξερε τίποτε άλλο για την νέα. Θυμάμαι όμως να της είχε διηγηθ' κάποτε μια έπιμελήτρια ότι όταν ήταν μικρή και έπαιζε με τά άλλα παιδιά του σχολείου της μονής, θέλησε να την πλησιάσ' κάποιος άγνωστος, που φάνηκε να την άνεγνώριζε. Δεν τού έπετράπη όμως αυτό και ο άγνωστος έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου! Αυτό τό πρόσωπο, αυτή ή φωνή! Άδελίνα...

Νάταν καμιά νεανική άμωρτία της Πάττι τό κοριτσάκι αυτό, ή κατόπι καλογρέα; Ποιός ξέρει;...

—Λοιπόν γλυκιά μου, σύμφωνοι έ; Την Κυριακή το βράδυ.

—Ναί, άγαπημένε μου.

—Όστε; Άγαπούσε την αδελφή της τη Ρένα; Μα... βέβαια. Δεν χωρούσαν άμφιβολία. Τόβλεπε απόψε. Ναί! Απόψε... στο βλέμμα του, στις κινήσεις του, στο είναι του ολόκληρο, που έλαμπεν από εὐτυχία. Κι' εκείνη; Εκείνη τί θα γινότανε; Πάει ή εὐτυχία της, πάει το όνειρό της;

Δύο χοντρά δάκρυα κυλήσανε από τα μάτια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψη. Κι' όμως είχαν άκούσει καλά. Την είχε «γλυκιά του» και τόν είπεν «άγαπημένο της».

Μέσα της σάν κάτι έσπασε. Τα πόδια της δεν την κρατούσαν πιά. Η καρδιά της χτυπούσαν άγρια, τ' αυτιά της βουίζανε, ζαλιζότανε και ένοιωθε τόν έαυτό της να σβύνει... να χάνεται... να έκρηκνέι... Έκασ'ε μια τελευταία προσπάθεια να κρατηθ' ή να κυριαρχήσ' στον έαυτό της μα δεν τό κατόρθωσε. Ο δίσκος της έφυνεν απ' τα χέρια της κι' έπεσε στα πλακάκια του χόλλ κάνοντας ένα πάταγο τρομερό.

Ο καθηγητής και ή Ρένα ξαφνιασμένοι τρέξαν κι' άνοιξαν την μισόγυρτη πόρτα του σαλονιού.

Τό θέαμα που έβλεπαν τούς άναστάτωσε. Η Άννούλα βρισκότανε ξαπλωμένη κι' αναίσθητη στα πλακάκια του χόλλ. Πλάι της ο δίσκος με τα ποτηράκια του σ'όζου άναποδογυρισμένα και χυμένα.

Με χίλιες δυό προσπάθειες κατόρθωσαν να την συνφέρουν και να την καθίσουν σε μια πολυθρόνα. Άνοιξε τα μάτια της. Άφησε έναν λυγμικό στεναγμό.

Έφερε το χέρι της στο μέτωπό της κι' άνασκήωσε τ' άκατάστατα μαλλιά της που ήταν βρεγμένα από την κολώνια που της έχυναν άφθονα ή μητέρα της και ή αδελφή της στο διάστημα της θωρακιάς της λιποθυμίας. Κότταξε μ' ένα άπλανές βλέμμα γύρω της, σά να της ήταν άγνωστα όλα εκεί μεσα. Κι' ύστερα άργά-άργά έστρεψε το χαριτωμένο κι' ώχρό προσωπάκι της στον κ.

—Λοιπόν γλυκιά μου, σύμφωνοι έ; Την Κυριακή το βράδυ.

—Ναί, άγαπημένε μου.

—Όστε; Άγαπούσε την αδελφή της τη Ρένα; Μα... βέβαια. Δεν χωρούσαν άμφιβολία. Τόβλεπε απόψε. Ναί! Απόψε... στο βλέμμα του, στις κινήσεις του, στο είναι του ολόκληρο, που έλαμπεν από εὐτυχία. Κι' εκείνη; Εκείνη τί θα γινότανε; Πάει ή εὐτυχία της, πάει το όνειρό της;

Δύο χοντρά δάκρυα κυλήσανε από τα μάτια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψη. Κι' όμως είχαν άκούσει καλά. Την είχε «γλυκιά του» και τόν είπεν «άγαπημένο της».

Μέσα της σάν κάτι έσπασε. Τα πόδια της δεν την κρατούσαν πιά. Η καρδιά της χτυπούσαν άγρια, τ' αυτιά της βουίζανε, ζαλιζότανε και ένοιωθε τόν έαυτό της να σβύνει... να χάνεται... να έκρηκνέι... Έκασ'ε μια τελευταία προσπάθεια να κρατηθ' ή να κυριαρχήσ' στον έαυτό της μα δεν τό κατόρθωσε. Ο δίσκος της έφυνεν απ' τα χέρια της κι' έπεσε στα πλακάκια του χόλλ κάνοντας ένα πάταγο τρομερό.

Ο καθηγητής και ή Ρένα ξαφνιασμένοι τρέξαν κι' άνοιξαν την μισόγυρτη πόρτα του σαλονιού.

Τό θέαμα που έβλεπαν τούς άναστάτωσε. Η Άννούλα βρισκότανε ξαπλωμένη κι' αναίσθητη στα πλακάκια του χόλλ. Πλάι της ο δίσκος με τα ποτηράκια του σ'όζου άναποδογυρισμένα και χυμένα.

Με χίλιες δυό προσπάθειες κατόρθωσαν να την συνφέρουν και να την καθίσουν σε μια πολυθρόνα. Άνοιξε τα μάτια της. Άφησε έναν λυγμικό στεναγμό.

Έφερε το χέρι της στο μέτωπό της κι' άνασκήωσε τ' άκατάστατα μαλλιά της που ήταν βρεγμένα από την κολώνια που της έχυναν άφθονα ή μητέρα της και ή αδελφή της στο διάστημα της θωρακιάς της λιποθυμίας. Κότταξε μ' ένα άπλανές βλέμμα γύρω της, σά να της ήταν άγνωστα όλα εκεί μεσα. Κι' ύστερα άργά-άργά έστρεψε το χαριτωμένο κι' ώχρό προσωπάκι της στον κ.

Σκέψεις

—Λάθος έξωμολογημένο είναι διορθωμένο κατά το ήμισυ.

—Οι μεγαλείτεροι άπαισιόδοξοι είναι οι νέοι.

—Η έπιτυχία μπορεί να είναι ένα τυχαίο συμβάν, ή άτυχία όμως είναι πάντα μια συνήθεια.

—Ο καλλίτερος τρόπος για να σβύσετε ένα ψέμμα είναι να τό επαναλαμβάνετε.

—Ο πιο συννηθισμένος και πιο εύκολος θόρυβος είναι τό κλάμμα. Πολλοί άνθρωποι ξέρουν να κρύνουν, να έπιμύνουν και να στεναίνουν, χωρίς να ξέρουν τίποτα περισσότερο.

—Όπως οι περισσότεροι τρελλοί νομίζουν τόν έαυτό τους γνωστικό, έτσι και οι άμαθείς είναι οι πιο δέβαιοι για τις γνώσεις των.

—Ο καλλίτερος καθρέφτης στον όποιο θα ήπτε τόν πραγματικό έαυτό σας είναι ή εργασία σας.

—Βάσις κάθε τραγωδίας είναι ή έλλειψη θάρρους.

—Μονάχα οι πραγματικά μεγάλοι σιναισθάνονται τις μικρότητές των.

—Ο μόνος τρόπος για να φθάσετε κάπου είναι να ξεκινήσετε από εκεί που βρίσκεσθε.

—Οι πεταλούδες είναι οι ψυχές των έρωτικών επιστολών που ξεχάστηκαν.

—Η δειλία είναι μια από τις χίλιες μεταμφιέσεις της ύπερφηφείας.

(Λαμπέρ)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άκου το γλυκό τραγοῦδι που θα πῶ στην σιγαλιά να λικνίσω τ' ή πουλιά, τὰ γλυκά τ' αηδονία. Άκου τό γλυκό τραγοῦδι που θα λέη για μια φωλιά, για άνθισμένχ κλώνια...

Θα τό εἰπῶ μέσα στην ὥρα του θραυσοῦ την σκοτεινή, για να ρίξω φωτεινή, μῖαν άχτίδα γύρα.

Θα τό εἰπῶ μέσα στην ὥρα του Μαγιοῦ την θραυτή, που άνάσσει μύρα.

Θα τό εἰπῶ σιγά, ν' ἀπλώσῃ σέ πελάγη και θουνα, σ' ἀκρογιαλία μακρινά, πουν θαθεία στην δύση.

Θα τό εἰπῶ σιγά, ν' ἀπλώσῃ την ψυχή του ὡς τ' αὐγινῶ κάστρα πούχουν σβύσει.

Θα τό πῶ σάν παραμῦθι που τό ξέρω ἀπό καιρό, — μέσ' στῶν ἄστρων τόν ὁρῶ, στῶν ἀνθῶν τή γύρη —

Θα τό εἰπῶ — σάν παραμῦθι — που ἀπό χρόνια λωχταρῶ σ' ένα παραθύρι...

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Μικρά Περίεργα

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΡΕΙΟΙ;

Τό μυστήριο του πλανήτου Άρεως και τών κατοίκων του, εξακολουθεί να άποχολή τούς σοφούς της γης. Κατοικείται ο Άρης; Και τί λογής είναι οι κάτοικοι του; Ός τώρα οι μυθιστοριογράφοι προσπάθησαν να λύσουν... κατά την φαντασία τους ο καθείς τό μυστήριο αυτό, δγάζοντας και από ένα συμπέρασμα, άνάλογο με την δύναμη της φαντασίας τους. Οι σοφοί όμως έπιστήμονες σούδεποτε συμφώνησαν μαζί τους. Άλλοι λένε πως οι Άρειοι είναι σάν έμάς, τούς γήινους, άλλοι πάλι άποκροῦν τελείως τόν ισχυρισμό αυτό, τονίζοντας ότι είναι αδύνατο να μοιάζουν οι κάτοικοι του Άρεως μ' έμάς, εξ αιτίας του μεγάλου ψύχους που επικρατεί εκεί επάνω.

Ένας Άγγλος όμως σοφός, ο δωρ Μόζλεϋ, που μόλις έχει επιστρέψει απ' ένα ταξίδι μελετών στην Σιβηρία, λέγει ότι άνεκάλυψε εκεί ένα είδος σαλιγκάρου, που μοιράει είνκοια να ζήσῃ σε θερμοκρασία 40 βαθμών υπό τό μηδέν.

«Αν υπάρχουν ζῶντα πλάσματα στον Άρη, λέγει ο δωρ Μόζλεϋ, αυτά θάναί άσφαλώς πρωτεζάεδελο των σαλιγκαρών της Σιβηρίας!».

Δεν μένει τώρα, παρά να εξακριβωθ' ή διανοητική άνάπτυξη τών Άρειανών αυτών σαλιγκαρών.

■ ■

ΟΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

ΔΕΝ ΚΑΤΑΡΤΟΥΝΤΑΙ

Διεδόθη κάποτε ότι οι ταυρομαχίες πρόκειται να έκλείψουν στην Ίσπανία, είτε καταργούμενες από τό Κράτος, είτε έκποτιζόμενες από τό ποδόσφαιρο.

Αυτό δεν είναι αλήθεια. Η Ίσπανία, θάναί για πολλήν άνόμη καιρό ή χώρα τών «τορεαντόρ». Ουδέποτε, πραγματικά, οι ταυρομαχίες παραστάσαν τση άνθηση όσο σήμερα. Τό μόνο παράπονο τών Ίσπανών είναι οι σημερινοί ταυρομάχοι είναι κατώτεροι όλων τών προκατόχων τους.

Και ίσως ή παραμυθία αυτή ν' άποτελέσῃ την άρετηρία της παραμυθίας και τού τόσο λαοφιλοῦς αυτού Ίσπανικοῦ θεάματος.

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΤΙΣ ΕΛΕΓΑΝ ΓΑΖΕΤΤΕΣ

Όπως ξέρετε, στα παλαιότερα χρόνια τις έφημερίδες της έλεγαν γαζέττες. Ξέρετε πως γίγνε αυτό τό όνομα; Άκούστε την ιστορία.

Στην Βενετία, ήταν τότε στις δόξες της, ο κόσμος που είχε μεγάλο πάρε όδω με την Άνατολή, ενδιαφέρονταν πολύ για τά νέα από τά μέρη εκείνα. Έτσι λοιπόν, μόνος άνεκαλύφθ' ή τυπογραφία, ένας έξυπνος κάτοικος της πολιτείας, τών Δογητών, σκέφθηκε να τυπώσῃ ένα φύλλο χαρτιού με όλα τά νέα από την Άνατολή. Τό φύλλο αυτό τό πουλούσε μία γαζέττα που ήταν ένα νόμισμα της εποχής. Άπό τό νόμισμα αυτό πήρε τό όνομά της και ή πρώτη έφημερίδα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΕΓΩ ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΑ ΑΓΑΠΩ

Κάθε φορά π' αφήνω τη θλιμμένη ματιά μου να πλανηθώ πάνω στα τραγούδια, στα πεζοτάβρια τα έρωτικά και τα μυθιστορήματα, κάτι με κάνει, ύστερα, και την τραδιά μετανοιωμένης.

Δεν θρίσκω μιάν 'Αγάπη, μιάν 'Αγάπη αληθινή, που να μοιάζει την δικιά μου. Μιά 'Αγάπη δγαλμένη μέσ' απ' την πίκρα της ζωής, απ' τον πόνο κι' απ' το κλάμμα... Παντού οι ίδιες, οι συνηθισμένες ιστορίες. Παντού τα ίδια, τα συνηθισμένα ερωτόλογα...

...Και ξεχασμένος έτσι, παραπονεμένος, αφήνω τώρα τα μάτια μου απ' το κλειστό παράθυρό μου να ξανοιχτούν ψηλά στο γλυκό-γάλανο ούρανο, με την καθαρία όψη κι' αφήνω τώρα τη ματιά μου όνειροπόλα ν' απλωθώ μακριά, στην πλατειά θάλασσα με τις θαλασσινές τις μικρές, κι' είτε θωροώ τα σύννεφα, που παίζουν το κυνηγητό και φεύγουν κι' όλο φεύγουν...

Τ' αγαλιάζω όλα μαζί, κλείνω νοσταλγικά τα μάτια μου, κι' έτσι γλυκά ύπνωτισμένος, πλάθω το όνειρό μου, την 'Αγάπη μου!...

Δεκαπέντε χρόνια γνωρίζομαι, κι' όμως ούτε μια μέρα δεν άνοιξε το στόμα μου το φλόαρο, για να της πη: «Σ' ΑΓΑΠΩ!»

Κι' ενώ γειτόνοι είμαστε άντικρυνοί, όμως ούτε ένα θράδυ δεν της είπα: «ΕΛΑ, ΠΑΜΕ»...

Ούτε ραντεβού της έδωσα ποτέ ούτε χάδια της χάρισα ποτέ, ούτε παλάτια και χρυσάφια της έταξα...

Κι' όμως την αγαπούσα... 'Αδιάφορο αν η μεγάλη μου αγάπη μ' έκανε τυφλό, κι' έκριθα διπλωκλειδωμένη στο στήθος μου τη μεγάλη μου λαχτάρα... Την αγαπούσα.

Με μισόλογα πάντα της μιλούσα, με μισόλογα πάντα την χαιρετούσα. Κι' ήταν νιατί φοβόμουν μη νοιώσει κάτι απ' τη μυστική ταραχή μου... Κι' ενώ τα μάτια της τα δυό με μαγνητίζουν, με σέροναν σιλάδο τους, κοντά της, όμως κάτι άλλο μ' έκανε να τ' απαρνιέμαι: 'Η φτώχεια μου. 'Η μεγέλη μου φτώχεια. Πώς να της χαρίσω την καρδιά μου; Έμένα τ' όνειρό μου ήταν, σαν θα γινόμουν μεγάλος και δυνατός να την σφίξω γυναικούλα αγαπημένη στο πλεύρο μου, κι' ήταν καιροί να σιορπίσουν τα όνειρά μου σαν σύννεφα με το πρώτο δυνατό άνεμο και να μ' αγαλιάσει γοργά-γοργά η πραγματικότητα...

Κι' είδα τότε μπροστά, καθαρά, τη μεγάλη αλήθεια: Όμορφη 'Εκείνη, πεντάμορφη, πλούσια. Φτωχός έχω κι' αδύναμος, ένας άσημαντος άνθρωπος...

Κι' είπα να την «ξεχάσω». Να μη της μιλήσω. Να μη φανερωθώ. Με τη σειρά της —αυτή— θα μ' απόφυγε και θα σβινε έτσι σιγά-σιγά μιά 'Αγάπη, που δεν άρχινισε και που αν άρχινοσε θάταν ίσως δυστυχισμένη...

Μά... Όπως ένα ποτάμι δεν μπορεί να γυρίσει πίσω, άλλο τόσο κι' η 'Αγάπη μου πώς μπορούσε να σταματήσει; Την αγαπούσα... την αγαπούσα σαν τρελλός, κι' έφυγα στην ξενιτιά να την ξεχάσω.

Πλούτη δεν άποτησα. Ναιάτα δεν γένηκα. Μία μέρα καλή δεν είδα. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για μένα. Σε κανένα δεν είπα

ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΔΑΚΡΥ

Ω! Χρόνια που διαβήκατε με τη χαρά μαζί σας

χρόνια που τώρα είσατε για μένα πεθμένα, ρίξτε στής λήθης τα νερά και την ανάμνησή σας

που με πληγώνει - ώμένα!

Γιατί ο πόνος πούμεινε τροφή στη μοναξιά μου

στο πρώτο πέταγμα του νού στής θύμησης τα μάκη

θεριεύει, γιγαντώνεται και πνίγει την καρδιά μου

σε ματωμένο δάκρυ!

ΒΑΓΓΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

□ □

ΜΟΥΛΕΣ ΠΩΣ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Μου λες πως μ' αγαπας, μα πως φοβάμαι πως θα μου φύγης πάλι μια βραδιά...

Απόψε τα παλιά ξαναθυμάμαι.

Μου λες πως μ' αγαπας και πως στα στήθεα έχεις έμένα μοναχά κλεισμένο.

Μου λες πως με πονας, μα είν' αλήθεια;

Μου λες πως μ' αγαπας, μα πως φοβάμαι μήπως αυτό που λες είν' ένα ψέμμα...

Στα όνειρά μου ακόμα σαν κοιμάμαι

κι' όπου βρεθώ στη γή, κι' όπου κι' αν θάμαι

δλέπω μπροστά μου το γλυκό σου βλέμμα να με κοιτά γλυκά, και σε θυμάμαι!

ΔΙΟΝ. ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

τόν πόνο μου. Κι' έτσι διάβηκε όλη η ζωή μου.

Μά, ζωή ήταν αυτή η μαρτύριο; 'Η μήπως θάσβυναν τα νειάτα μου σαν θυσία μιας αγάπης, που θα ξανάρχιζε στην πατρίδα ή «αγαπημένη μου» μ' έναν άλλον— σά να λέμε—'Ισπότην των όνειρων» της, πιο πλούσιο και πιο δυνατό από έμένα;...

Ποιός το ξέρει... μπορεί κι' αυτό να γίνεται. Και το λουλούδι π' αγάπησα για όλη μου τη ζωή, το λουλούδι αυτό που το πότισα με τα δάκρυά μου για να τ' αναστήσω, κάποια μέρα ίσως να τώβλεπα κοιμένο από ένα άλλο χέρι, και κάποια άλλα νειάτα να ρούφαγαν τη μεθυστική του ήδονή...

Έ, θάσκυθα το κεφάλι μου, τότε, απελπισμένα. Κι' αν με ρωτούσαν μερικοί συμπονετικοί, 'Ισωςποι γιατί κλαίω, θα σήκωνα τα μάτια μου ψηλά και με φωνή πονεμένη, θα τους έλεγα:

—Εγώ αλλοιότικα αγαπώ! Γι' αυτό κλαίω!

ΡΕΜΒΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Το χτεσινό δείλι πέθανε μια μικρούλα. Έσβυσε ήσυχα-ήσυχα, καθώς σβύνονται τα φτωχά καντηλάκια, που σώνεται το λάδι τους... Κι' η ψυχούλα της πέταξε στον ουρανό...

Την είχα γνωρίσει— θυμάμαι καλά—κάποιο Αυγουστιάτικο θράδυ, έδώ και λίγα χρόνια σ' ένα σπίτι φιλικό, κι' απ' την πρώτη στιγμή μου δόθηκε άφορη να εκτιμήσω την όμορφη και την καλωσύνη της.

Βασιλικούλα τη φώναζαν. 'Ηταν όμως πονεμένη ή καυμένοουλα. Κι' αυτό εύκολα το ξεχώριζε ένας προσεκτικός παρατηρητής, θωρώντας την πικράδα πουπαίρνει φορές-φορές το γοητευτικό χαμογέλιο της.

Αργότερα έμαθα από δικούς της «κάτι» για την ατία της θλίψης της. Την είχεν άρραβωνιάσει μ' ένα νέο, όλοτελα αδιάφορο γι' αυτήν, που γιό το χατήρι των γονέων της τον δέχτηκε, και που όσο κι' αν πάσχισε να τον αγαπήσει δεν το κατάφερε, κι' η σκέψη της μελλοντικής ζωής τους, την έκανε να υποφέρει...

Και πάλι οι γονιοί της ήταν εκείνοι που χάλασαν τον άρραβώνα... Τι κατάφεραν; τίποτα. 'Η Βασιλικούλα άρρώσθησε και δεν μπόρεσε να ξανασπρωθώ... 'Ο φτωχός πατέρας της για να τη σώση, τα θυσίασε όλα...

τίποτα! Έβλεπε καθαρά πως... την έχανε σιγά-σιγά, κι' ένοιωθε να σπαράζεται η καρδιά του... 'Απ' την πρωτεινή όμορφη της Βασιλικής μόνο η λάμψη των—θαδουλωμένων τώρα—ματιών της είχε μένει...

Το καταραμένο σαράκι της φυματίωσης φώλησε στ' αδύναμο κορμάκι της και βάλθηκε να το σπύσει... Κι' η γλυμή κόρη, έκλεισε χδές τα ματάκια της, που θάταν κουρασμένα πιά απ' την αγρύπνια και το κλάμμα...

'Η Βασιλικούλα... Δέ θάταν παραπάνω από είκοσι χρονών. Πιός ξέρει με πόσα θάσανα θα την άναθρεψαν οι δικοί της, και θάχαν πάντα τ' όνειρό τους να την καμαρώσουν και νυφούλα στα κάτασπρα ντυμένη, και στο πλάι ενός παλληκαριού... Τίποτα... τίποτα... 'Ηταν όνειρο μονάχα... Τώρα η Βασιλικούλα, ντύθηκε στα κάτασπρα για να οδηγηθί στο κοιμητήρι... 'Ετσι ήταν γραφτό!...

—Μικρούλα Βασιλική, λουλούδι του άγρου, έζησες κι' εσύ σ' αυτόν τον κόσμο, κι' η μικρή καρδούλα σου ποτίστηκε περισσότερο απ' τη λύπη, παρά απ' τη χαρά, ή σουν όμως μικρή, και μία μέρα λέγαμε πως θα εύτυχοσες. Άλλοι!... Σήμερα θα σε θάψουν βαθειά στη γή...

—Καλέ και σπλαχνική Θεέ μας, πατέρα των δύστυχων και των έρραων. Έσύ, που έξουσιάζεις τη ζωή μας κι' απαλαίνεις με το θείο σου γάλαμα τις άνοιχτές πληγές μας... Έσύ που δέχεσαι στοργικά κάθε άμαρτωλό— μνή αφήσης να χαθί κι' η μικρούλα Βασιλική...

Την αγαπούσαμε όλοι μας, έδώ κάτω στη γή, γιατί της έδινε να την αγαπούμε... Τώρα που πήρε την ψυχούλα της στους ούρανους «κόλπου σου», σε έκτετομε να τη δεχτής στοργικά. Την έχαινε έξω. Θεούλη μας, τόσο χαϊδεμένη... 'Ηταν η Βασιλικούλα μας...

Ν.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιά μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το όποιο μās γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα δρίζουμε να έχουν υπ' όψη τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σίχζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθί υπ' όψη. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια άποστολή ποτε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ως γνωστόν, η «Έβδομος» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκριόμενα χωρίς καμμία χρηματική άμοιβή.

Γ. Φ. Όχι τόσο καλό για την στήλη που αναφέρετε. Θά τον Μπαρκούκη ν. Άτεχνα και άρρυθμα. Σώ τον Γεωργαντόπουλον. Έγκρίνεται το «Βαθεία στη ρεμματιά». Το άλλο δεν μās άρεσε. Έσεις πρέπει να είστε πιο άπειτηνός από τον έαυτό σας, αφού έξομε ότι μπορείτε να γράφετε καλλίτερα. Φίλιπς. Κοινότοπος οι «Σκόρπιες σκέψεις». Ρέμβην Πλημμύραν. Και άλλη φορά σας το γράψαμε και τώρα σας το επαναλαμβάνομε να μη γράφετε τόσο πολύ γιατί δεν τα δουλεύετε όσο πρέπει. Το ποσόν βλάπτει το ποιόν.

Όσο προχωρείτε πρέπει να γράφετε καλλίτερα από πρίν, όχι χειρότερα. Για το άλλο που μās γράφετε δεν θυμόμαστε πιά. Βιταλιότην. Δεν είναι άσχημο το πεζό σας. Θάθελε όμως λίγο συντόμευμα και λίγο δούλεμα ακόμη για να στρώση πιο πολύ το γραψίμο του. Έκτός αν προτιμάτε να μās στείλετε τίποτ' άλλο δικό σας, συντομότερο όμως. Κ. Σίμων. Από μια άποψη έχετε δική σ' αυτά που γράφετε. Με τη διαφορά ότι τα έσοπάσματα αυτά του πόνου δεν βγάζουν πάντα επιτυχήματα πράγματα. Και το τελευταίο σας ήθελε δούλεμα για να γίνει δημοσιεύσιμο. Λ. Χ. ή λέξη «γλυκό» δεν μπορεί να ριμαρπ με «γραπτό». Προσέχτε περισσότερο. Λέοντα Παπαάν. Παρ' όλη την καλή μας θέληση δεν μπορούμε να δημοσιεύομε τα

ΓΑΜΟΙ

Σε εύρύτατο κύκλο συγγενών και φίλων, έγενναν την προπερασμένη Κυριακή, του Θωμά, στο Περιστέρι, οι γάμοι της σεμνής και χαριτωμένης δεσποινίδος Αικατερίνης Γ. Μαστροδήμα, με τον συμπαθή και καλλιστο νέο κ. Φραγκίσκο Μπόθο.

Τα στέφανα αντίλλαξε εκ μέρους του παρανύφου δημάρχου κ. Στ. Καστριώτη ο γενικός γραμματέας του Δήμου Περιστερίου κ. Δ. Σωτηρόπουλος.

Η «Έβδομος», άπευθίνει τα εγκαρδιότερά της συγχαρητήρια στον μηχανικό της και πατέρα της νύφης, κ. Γεώργιον Μαστροδήμα, εύχομένη και στους νεονύμφους, των βίο τους εύτυχισμένο και άνεφelo.

ποιήματά σας γιατί έχουν ακόμη πολλά έλατόματα: χασιωδίες, λάθη στο μέτρο, στον ρυθμό κλπ. Θ. Γ. Τρίπολιν. Δεν γράφετε άσχημα, το θέμα όμως που μεταχειρήκατε φοβερά κοινότοπο. Άντώνην Θεοδώρίδην. Κρατούμε την «Αδιαφορία» που θα δημοσιευθί με τη σειρά της. Διαρθώστε τους δυο τελευταίους στίχους των «Περσικών»— τον δέκατο τρίτο και τον δέκατο τέταρτο— και ξαναστείλτε το μας. Το «Σέ ξεχάσα» θέλει δούλεμα ακόμη. Πάντως δείχνουν κάποιο ταλέντο οι στίχοι σας. Άντώνιον Νομικόδον. Πολύ πρωτόλειά ακόμη. Σχετικά καλλίτερο το «Μην πιστέψης» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο ακόμη. Μη διάξεστε. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Στέλιον Βαλσαμην. Και πάλι δεν μās ικανοποίησαν. Πολύ άπλοικά και παιδιαστικά. Τάσσον. Έγκρίνεται ο «Θρήνος». Το «Έκ βαθέων»

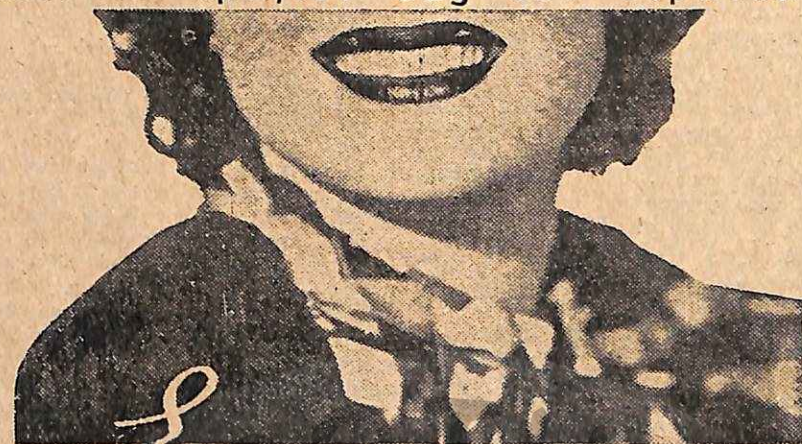
ούτε τώρα δεν μās ικανοποίησε. Του λείπει ή μουσικότης, ή άρμονία. Ίδιως το τελευταίο έξάστιχο έλατωματικότατο στο μέτρο. Σώ τον Κοντοβουνήσιον. Έγκρίνεται το «Θυμάμαι» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Το άλλο κατώτερο. Κοντεσσίνα. Συμπαθητικό το ποιηματάκι σας όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Μ. Α. Φάληρον. Δεν καταλάβαμε τί θέλετε να πείτε στο πεζό σας. «Η θύελλα». Το δημοσιεύομε έδώ, ίσως οι άναγνώσται μας βρεθούν πιο τυχεροί από μās.

«Βαρεία κι' άπειλητικά, τα σύννεφα κυλούν μες' τον ούρανό θόλο, ξημώνοντας τα χρώματα, λευκό, σταχτί και γκρίζο, και της ξημώσεως το προίον, φαίνεται κάπου κάπου μια τεθλασμένη κόκκινη γραμμή να σίχζη τον άέρα.

Κρότος βαρύς άκούεται πέρα μακριά είν' όμως και του θανάτου ο κεραυνός την γή

Κόκκινα λέπια στα χείλη.

Γιατί το κραγιόν σας δεν στρώνει.

Ενός 10 ημερών

1220 επιστολαί μās ήλθαν βεβαιώνουσαι τα καλά αποτελέσματα.

Είχαμε ζητήσει από τις κυρίες, που χρησιμοποιούν το κραγιόν μας, να μās απαντήσουν κατά πόσον το κραγιόν ΡΕΑ, το όποιον εις την κατασκευήν του ούδεμίαν σχέσηιν έχει με τα κραγιόν του έμπορίου, τις ικανοποιεί.

Και μās απαντούν όλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ίδου γιατί το κραγιόν ΡΕΑ θριαμβεύει: Το νέον μας σύστημα κατασκευής άποκλείει αόστηρώς την χρσιν ύδατος και γαλακτωμάτων, τα όποια ποτέ δεν είναι δυνατόν να άποδώσουν σταθερόν χρώμα επί των χειλέων, τελείως έλαστικόν. 'Η σύνθεσις μας άνθίσταται όχι μόνον εις τον άέρα, αλλά και εις κάθε έπαφήν.

Χρησιμοποιείτε πάντοτε στα χείλη σας το Κραγιόν ΡΕΑ, διά να μη φθάνετε εις την κατάστασιν να έχετε κόκκινα λέπια επί των χειλέων σας.

Το Κραγιόν ΡΕΑ, προϊόν της Άρωματοποιίας Cana, εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 200.—
Έξάμηνος » » 100.—
Έτησία έξωτερικού Διρ. 1.10.
» Αμερικης Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα και
μη δεν επιστρέφονται.

τρυνά στα δάθη».

Νικόλαον Μπάλαν. Νομίζουμε ότι
θα έπρεπε πρώτα να συμπληρώσετε την μορ-
φωσή σας στην Έλληνική γλώσσα που φαί-
νεται πολύ άτελής και ύστερα ν' αρχίσετε
να καταγίνεστε με τη λογοτεχνία. Είδαμε
πάντως από το γράμμα σας ότι χειρίζεστε την
Άγγλική γλώσσα καλλίτερα από την Έλ-
ληνική. Πατριμόν. Το «Στην ταβέρνα»
δεν είναι πολύ άσχημο και θάταν ίσως δη-
μοσιεύσιμο αν επάνω στο θέμα αυτό δεν εί-
χαν γραφεί τόσα ποιήματα, από τα οποία
μερικά είναι αληθινά αριστουργήματα. Λι-
λέγετε θέματα πιο πρωτότυπα. Γεώργι-
ον Χρυσόστομου. Δυό-τρεις ή ού-
καλούτσικοι, στο σύνολο όμως όχι δι-
οσιεύσιμο. Γιώργον Άναφιώτην. Θά
δημοσιεύσωμε το «Δέν ξέρω» αφού του
αλλάξωμε δυό-τρεις λέξεις. Για τα καλά
σας λόγια ευχαριστούμε. Σ. Σ. Δέν γράφε-
τε άσχημα. Πρέπει να προσέχετε όμως στην
έκλογη των θεμάτων σας, να είναι πιο προ-
τότυπα. Σταμπόλην Παναγιώτην. Έγκρίνεται ο «Πόνος» και θα δημοσιευθί
με τη σειρά του. Ε. Π. Κ. Δέν διορθώθηκε
καθόλου ο «Γυρισμός». Ίσως θάπρεπε να τ
άφήσετε το θέμα αυτό και να δοήτε κάτι

άλλο.

Λεολαμπ. Η «ζωή» μέτρια και ως
θέμα και ως έκτελεση. Έχει δυό-τρεις φρά-
σεις αρκετά καλογραμμένες. Μαρίκαν
Κοντοπούλου. Όχι επιτυχημένο το
ποίημά σας. Μεταχειρίζεστε πολλές κοινοτο-
πίες. Σταμ. Μαράντον. Το ποίημά σας
καλό για τη «Σελίδα». Δέν είναι τόσο τέ-
λειο για να μπει στην άλλη στήλη. Σταύ-
ρον Πουλοβλίδην. Το διήγημά σας
είναι πραγματικά καλά γραμμένο. Για το δι-
κό μας όμως περιοδικό θα προτιμούσαμε να
μς στείλετε κανένα άλλο γιατί το θέμα του
είναι λίγο βαρύ και το κάνει ακατάλληλο
για μς. Κώσταν Βασιλείου. Έγ-
κρίνονται οι «Θύμησης» Η «Νοσταλγία» τα
χαλάει πρό πάντων στο τελευταίο δικτάστι-
χο. Λαίδην Λοῦ. Η μόνη κινηματογρα-
φική έταιρεία στην Τουρκία είναι ή «Ιπέκ
Φίλμ», ή οποία έδρεψε στην Κωνσταντινού-
πολη. Η διεύθυνσή της είναι:
«Ipek Film», Ipekci Freres, Cié Alhambra

Beyoglu, Istanbul
«Αλκήν Άγγελόγλου. Η ήθογρα-
φία σας έλκφθη και ένεκρίθη. Σπύρον
Ξανθάκην. Το σονέτο σας όχι τόσο τέ-
λειο για την στήλη των Νέων Ποιητών.
Στην σελίδα όμως μπορεί να δημοσιευθί
γιατί είναι αρκετά καλό. Βάγγον Άρ-
μόρην. Πολύ φλύαρο το διήγημά σας.
Ως θέμα κοινότατο και ως έκτελεση μέ-
τριο. Τιτάνια Φαίρη. Τα τρία πρώτα
χειρόγραφα της «Λένας» καλά, το τέταρτο
όμως και το πέμπτο—από κει που επιστρέ-
φει σπίτι της και όλη ή συζήτηση με την κυ-
ρά Μαρία—πολύ πιο αδύνατα από τα πρώτα
χαλούν όλο το διήγημα. Οι λίγες φράσεις
του έκτου χειρογράφου καλές. Κ. Δ. Ζ.
Μερικές φράσεις καλογραμμένες στο σύνολο
όμως φλύαρο και μονότονο τόσο που σε κου-
ράζει. Μιχαήλην Χρήστον. Το γρά-
μμα σας καθόλου στρωτό. Ένα φοβερό ά-
νακάτομα δημοτικής και καθαρεύουσας. Ά-
ποφεύγετε φράσεις σαν κι αυτές: «Περ-
στρέφω το βλέμμα μου και βορειοδυτικά
μου (!)», σε απόσταση πενήντα περίπου
μέτρων βλέπω ένα ξενάρι άγγαλιασμένο»
Η «Χαζέϊω βλέποντας τα παράξενα έντο-
μα, θέλωμαι άκούοντας το τερέτισμα των
πουλιών» ή «Μόλις αρχίζει να υποφώσκει
κλπ». Σαμουήλ Έλία. Το ποίημά σας
«Ψευτιές» καθόλου καλό δυστυχώς. Δημοσι-
εύομε έδώ τέσσερα τετράστιχά του για να
το αντίληφθίτε και μόνος σας:

ΨΕΥΤΙΕΣ

Έκείνος είχε ποθίση μια γυναίκα σαν κι

Τήν ευχαρίστησιν ωραίαν λευκών ένδυμάτων θά την έχετε χρησιμοποιούντες

μόνον ΛΟΥΛΑΚΙ εις πανάκια

“ΝΤΕΣΤΡΕ,”

Ός το εικονιζόμενον

Ζητήσατέ το από τον παντοπώλη
σας.

Αποφεύγετε τας άπομιμήσεις και
προσέχετε να φέρουν την μάρκα

“DESTRÉE,”

STÉ AME DES USINES DESTRÉE

«ΔΕΟ»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΝΑΓΟΣ

Δέν πρόφθασε καλά-καλά ακόμη να κλει-
ση ο τάφος του άμμου του Νίκιθα και νέο
χτύπημα δέχτηκε ή δημοσιογραφική οικογένε-
νεια.

Ο Πυθαγόρας Νάγος, ένα από τα πιο ά-
γαπημένα, από τα πιο πολύτιμα μέλη της
δεν ξη πιά.

Ο σκληρός άγώνας τον έφαγε κι' αυτόν,
άποφρανίζοντας την οικογένειά του, που
της ήταν το μόνο στήριγμα. Καλλιτέχνης δια-
λεχτός, αλλά και σειμνός εργάσθηκε πάντα ά-
θρόνθα. Άν και θά μπορούσε να επιδιώξη
την εύκολη έπιτυχία στη ζωή, έμύχθηκε για
να σθύση μια μέρα άθρόνθα και ήσυχια δ-
πως και έζησε.

Τό χρώμα που σε σκεπάζει ως είναι έλα-
φρό κι' ή μνήμη σου αιώνια, φτωχέ μας
Νάνο...

Γ. Γ.

αυτή
γεμάτη από έρωτα όμορφιά και άρετή
να σμίξη μαζί της σ' ένα ειδύλλιο έρωτικό
και να της μαρτυρήση τον Πόθον του τον
μυστικόν.

Όταν ένα σούρουπο τυχαίος συναντηθήκαν
και όταν για πρώτη φορά τα χείλη των σφι-
χθήκαν
σιγανά και άπαλά σ' ένα μεθυστικό φύλλ
Έκείνος την έχάιδνε και της έσιγομιλεί:

Μά τώρα εκείνη χαρωπή στην άγκαλιά των
άλλων
άνάμεσα στα πλούτη και στις δόξες των με-
γάλων
Σκορπά την ήδονή τον έρωτα μά και την
ζάλην
που σκορπάν τα χείλη της, τα μάτια, ή
άγκάλη.

Έχασε ή δόλια τον έρωτα πώς φαντέψει
μέσ' την καρδιάν του δυστυχισμένου πουζε
να πιστέψη τυφλά σε μια καρδιά σαν την
δική της
και τώρα παραμυλή θυμώντας την άνάμνησήν

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μου για ζητήματα δι-
εινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί
συμβουλών του διακεκριμένου δερματο-
λόγου της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ.
Λαδά (Σόλωνος 40).

Αιλιάναν Θεσ)νίκην. Μου ζη-
τάτε συμβουλές για το στήθος και μου γρά-
φετε τόσα πράγματα, χωρίς να μου δίνετε
τά χαρακτηριστικά εκείνα στα οποία θά στη-
ριχθώ για να σας δώσω μια χρήσιμη συμ-
βουλή.

Επί τη ευκαιρία λοιπόν ταύτη συστήνω σ' ό-
σες μου ζητάνε συμβουλή για το στήθος
τους, να μου γράφουν πόσων ετών είναι, αν
έχουν κáνη τοκετούς και πόσους, αν είναι
τακτικές στην περίοδο, μήπως έχουν πάθει πο-
τέ μαστίτιδα κατά τη θήλαση, μήπως ο ένας
μαστός είναι μικρότερος του άλλου, και τέ-
λος αν επιθυμούν σμίκρυνση ή ανάπτυξή
του. Όστε και σεις ξαναγράψτε μου.

Μ.Μ.Μ. Ναύπλιον. Έπάθατε ό,τι
άκριδώς περιγράφει ο κ. Λαδάς στο προη-
γούμενο άρθρο του. Αρχίσατε από τόσο μι-
κρή να κάμετε δειγματολόγιον κάθε ρεζλά-
μαριζόμενου καλλυντικού το πρόσωπό σας,
χωρίς να φροντίζετε να διατηρήτε υγιές
το δέρμα, και φθάσατε στα χάλια που μου
γράφετε. Πρός το παρόν συμμορφώθηκε με
τά έξης: Πρωί θράδν πλύσιμο με μόλις
χλιαρό νερό. Ν' αποφεύγετε το κρύο ως και
το σαπούνι. Κατόπιν μ' ένα βαμβάκι δου-
τηγμένο σε μόλις χλιαρό, και πολύ πολύ ά-
ραιό χαμομηλόνερο να περνάτε όλο το πρό-
σωπο και ν' αφήνετε να στεγνώνη μόνο
του. Μετά μ' ένα βαμβάκι δουτηγμένο στην
κάτωθι λοσιόν να περνάτε το πρόσωπο.

Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
Teint de benjoin 5
Glycérine 2.50

Τρεις φορές την εβδομάδα άσπραδι χτυ-
πημένο ανού, που μετά 12 λεπτά της ώρας
θά το αφαιρήτε με βαμβάκι και άγνό ροδό-

νερο ζεστό. Κατόπιν αν μείνουν ίχνη μπο-
ρείτε να ξεπλυήτε μ' άφθονο χλιαρό νερό.
Όταν πρόκειται να όγήτε έξω πρώτα λίγη
λοσιόν απ' αυτήν που σας γράφω, κι' άμα
στεγνώση καλά λίγη πούδρα. Μετά ή μήνα
γράψτε στον κ. Λαδά για να σας φτιάξη
άλλα καλλυντικά, διότι συνταγές καλλυντι-
κών εκεί είναι αδύνατο να έκτελεσθούν.

Κάρμεν Σύλβα Λάρισα. Βέβαια
συμβουλή για την περιποίηση του ξηρού
δέρματος δεν μου ζητάτε αφού άλλωστε κα-
θώς μου γράφετε έχετε τόσα καλλυντικά και
τόσες συνταγές. Συνεπώς περιορίζομαι μόνο
στο ζήτημα της αποκτήσεως λευκού δέρμα-
τος. Λοιπόν για να έπιτύχετε σιγά-σιγά
αυτό, κάθε πρωί πριν πλυήτε, μ' ένα βαμ-
βάκι δουτηγμένο σε πολύ φρέσκο και άδρα-
στο νερό γάλα, περνάτε καλά το πρόσωπο.
Μετά μια ώρα πλύνεσθε με μόλις χλιαρό
νερό. Κατόπιν μ' ένα βαμβάκι δουτηγμένο
στην κάτωθι λοσιόν περνάτε το πρόσωπο.
Μ' αυτή τη λοσιόν θά περνάτε και το θρά-
δυ το πρόσωπο, μετά το καθάρισμά του.

Teinture de benjoin 15 gr.
Eau de fleurs 90

Πράσινα Μάτια Βέρροια. Ν'
άποφεύγετε να σπάτε τα μπιμπίκια. Μετά το
πρωινό και θραδύν πλύσιμο, μ' ένα βαμ-
βάκι δουτηγμένο σε μόλις χλιαρό και άραι-
ότατο χαμομηλόνερο, να περνάτε το πρόσω-
πο. Κατόπιν μ' ένα βαμβάκι δουτηγμένο
στην κάτωθι λοσιόν, την οποία κατ' άρ-
χας χρησιμοποιείτε άραιωμένην κατά το ή-
μισον με νερό, σιγά σιγά δέ πυκνώνετε, περ-
νάτε όλο το πρόσωπο. Στην αρχή θά σας
ζέρνη ξάνωμα, αλλά σε λίγο θά περνά.

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15
Eau de cologne 60

Πρό της πούδρας, βάψτε τη λοσιόν που
γράφω άνωτέρω προς Μ.Μ.Μ. Ναύ-
πλιον. Μετά ένα μήνα ξαναγράψτε μου.

Μαρίτσα Νικολάου. Έφ' όσον
έχετε ξηρό δέρμα, δεν μπορείτε να μεταχει-
ρισθήτε ισχυρά φάρμακα για την εξέλειψή

των. Συνεπώς θά τις καθαρίζετε ύπομονη-
τικά πρωί και θράδν με την έξης λοσιόν:
Μισό κουτάλι του καφέ λεμόνι, μισό ό-
ξυζενέ και ένα γάλα άδραστο. Μετά δε θά
μεταχειρίζεσθε την έξης πομάδα την οποία
θά βάψτε και πρό της πούδρας.

Eau oxygenée pure 30 gr.
Citron (χυμός λεμονιού) 20
Lanoline anhydre 70
Teinture de benjoin 15
Huile d'amandes douces 60
Cire blanche 20
Acide salicylique 0.8
Essence origan 0.50 cent.

Γηρασμένη καρδιά. Μου γεμίσα-
τε δυό κόλλες χωρίς να μου γράφετε την
ποιότητα του δερμάτος σας. Πώς θέλετε να
σας συμβουλευώ; Δυστυχώς λέγομαι Λόρα
και όχι Τανάρας.
Ξαναγράψτε μου, λοιπόν.

Κικη Θεσ)νίκη. Τα σημάδια κάθε
μέρα τα αλείφετε με γλυκερίνη. Πρωί δε
και θράδν μέσα σ' ένα κουτάλι με ζεστό
νερό, ρίχνετε 15 σταγόνες από το κατωτέ-
ρω φάρμακο και αφού άνακατέψετε λίγο με
το δάκτυλο, αλείφετε καλά κάθε σημάδι.

Alcool 15 gr.
Benjoin 5
Baume de judée 7 gouttes

Προσέχτε όμως να σας βάλουν Baume de
judée, γιατί άμφιδόλλω αν θά σας βάλλουν.
Αποτελέσματα μέσα σε 3 μήνες ανέλπιστα.

Κουρασμένη ύπαρξις. Θεωρώ
κομπέσους κάθε θράδν, τότε με άραιό χα-
μομηλόνερο και τότε με άγνότατο ροδόνερο.
Νά βάψτε επίσης άσπραδι ανού και μετά
μια ώρα να το αφαιρήτε με ζεστό νερό.
Άν ταϊτώνη πολύ, μη φοβάσθε. Τίς βλε-
φαρίδες με την έξης πομάδα.

Tube dulcis à l'oxyde d'orange 1.100
No 1 Tube

Ε. Βοστάντ. Καστέλλα Πει-
ραιώς. Ούτε το χρώμα παθαίνει καμμία

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΑΣ

ευρωπαϊκά και χύμα, στού

ΝΟΪΟΥ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17 γ.

Έπίσης κουμπιά, άγκράφες,
κλίπς και όλα τα γυναικεία άξε-
σουάρ, τελευταίας μόδας και σε
τιμές άπίστευτα φθηνές.

ΔΕΛΤΙΟ ΕΚΠΩΣΕΩΝ

Κάθε άναγνώστρια της «Εβδομά-
δος» που θά παρουσιάση το δελ-
τίο αυτό στο κατάστημα ΝΟΪΟΥ
Περικλέους 17 γ'—θά έχη έκπω-
ση 10—15% στις τιμές όλων των
είδων του.

Άρώματα—κουμπιά—κλίπς.

ΑΓΟΡΑΖΩ

γραμματοσήμα του έναντι εί-
δους μόνον. Τα προτιμώ επί των
φακέλλων. Είμαι έρασιτέχνης και δίνω
τάς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ
Γραμματοθυρίδα 148, Αθήνας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

αλλοίωση, ούτε αν σταματήσετε ποτέ τη χρήση της, ξαναβγαίνουν σκληρότερες, τουναντίον θα είναι πιο άραιες και ευθραυστές. Θα την ζητήσετε από τον ιδιον. Σώλωνος 40 αντί δρ. 75 κατά σωληνάριον.

Μα αλέν. Μου φαίνεται πως είστε πολύ αφελής... αφού νομίζετε ότι το σαπούνι Μασσαλίας χρησιμοποιεί μόνο για μπουγάδα. Το σαπούνι αυτό είναι άκριδο και πωλείται, όχι βέβαια σε απομιμήσεις, αλλά πραγματικό μαρσεγιέζικο ιδίως στα φαρμακεία και μυροπωλεία. Επίσης αφού πλυθήτε πρωί και βράδυ με νερό κρύο περνάτε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λωσόν, όλο το πρόσωπο. Με το σαπούνι θα πλύνεσθε 3 φορές την εβδομάδα..

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Θα αρχίσετε να τη μεταχειρίζεσθε κατ' αρχάς άραιομένη μισό με μισό νερό, σιγά σιγά δε θα την πυκνώνετε μέχρις ότου την μεταχειρισθήτε αυτούσια.

Δα Ρίμπα, Τόμ-Τόμ. Σταμπούλ. Δεν μπορώ να καταλάβω τί έννοείτε με τη λέξη «όριστικώς». Δηλ. να κλείσουν οι πόροι άπαξ δια παντός, και ή άπαλότης των χειρών να μείνη αιώνια! Δυστυχώς είστε άνθρωπος, και κάθε άνθρωπος υπόκειται σε φθοράν, έτσι και το δέρμα. Συνεπώς να προσπαθήτε παρακολουθώντας την στήλη του κ. Λαδά, να διατηρήτε ύγιες το δέρμα σας εν πρώτοις και κατόπιν να υποδοθήτε την κατάσταση με τις άγνες συνταγές που σας γράφω. Σήμερα σας γράφω για το πρόσωπο και προσεχώς για τα άλλα που με ρωτήσατε. Δυστυχώς ο χώρος δεν μου επιτρέπει να απαντήσω όπως πρέπει σ' όλες τις ερωτήσεις σας. Μέσα στο συστημένο γράμμα είχατε έσκηκίσει 4 δελτία των 6 δρχ. δηλ. 24 δρχ. για ιδιαίτερα απάντηση. Έχομε το ποσό στη διάθεσή σας, γιατί ο κ. Λαδάς δεν άπαντά ιδιαίτέρως. Λοιπόν έφ' όσον έχετε δέρμα νορμάλ, να πλύνεσθε πάν-

τοτε με νερό θερμοκρασίας δωματίου. Προ της πούδρας να βάψετε την έξής λωσόν.

Lait d'amandes	5 gr.
Glycerine pure	10 »
Eau de roses	200 »

Για τη νυχτερινή σας τουαλέτα σας γράφω μια cold cream άγγραφου.

Huile d'amandes douces	125 gr.
» de roses	125 »
Jus de concombre	125 »
Cire vierge	7,50 »
Blanc de baleine	7,50 »
Esprit de concombres	15 »

Δυό φορές την εβδομάδα χτυπημένο άσπράδι αυγού και μετά 10 λεπτά καθαρίσμα με βαμβάκι και ζεστό νερό.

Α. Τ. Ένταυθα. Ο κ. Λαδάς θα ειδοποιήσει τις άναγνώστριές του άπ' την στήλη αυτή πότε θα φθάσουν τα υλικά των καταποτίων για την άνάπτυξη του στήθους. Ώστε λίγη ύπομονη. Ύπάρχουν πολλές ήδη παραγγελίες, και μάλιστα Έπαρχιών, οι οποίες θα προτιμηθούν, ώστε αν διάξεσθε δεν έχετε παρά να τον έπισκεφθήτε για να σας έφαρμόση τις ειδικές ενέσεις για αυτό το ζήτημα. Μου ζητάτε κρέμα για να σκου-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ούδεμιάς θλάξης του δέρματος άφαίρεσις των τριχών έπιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλάσιον με το τελευταίο μηχάνημα διαθερμίας υπό ειδικού λατρού: όδός Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4-7 1/2 μ. μ. τηλεφ. 27.420

ραίνετε το πρόσωπό σας. Όταν πάτε στον κ. Λαδά του ζητάτε να σας κάμη ένα ειδικό γάλα, με το όποιο όχι μόνο το πρόσωπο, αλλά και όλο το σώμα, αν άλείψετε και έκτεθήτε έπειτα 3-4 φορές στον ήλιο γίνεσθε μπρούντζινο. Το σκούρο του χρώματος το κανονίζετε μόνη σας. Επίσης ζητήστε του να σας δώση και την σοκολατιά ειδική πούδρα του, κι έτσι ή έπιθυμία σας εκπληρώνεται.

ΔΟΡΑ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ- ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ώτορινολαρυγγολόγος
Πατησίων 59-Άθ. Τηλ. 29-562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Είδικευθείς έν Παρισίοις. Έξέτα-
σις και δι' άκτίνων RONTGEN
Βούλγαρη 9 Τηλ. 25-125

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργός όδοντιατρός
Έπιμελητής Πολυκλινικής
Άθηνών
Δέχεται
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65-3-8.
ΤΗΛ. 31463

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Έβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' έπιστολής άπευ-
θυνόμενος εις τα γραφεία μας με την ση-
μείωσιν: «Διά τον Ίατρον», ολανθήποτε
ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-
τος και να περιγράφη λεπτομερώς τας έν-
δηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώ-
σται, οι έπιθυμούντες ιδιαίτεράν δι' έπι-
στολής απάντησιν, άς γράφουν έσκηκί-
οντες και δρ. 50 εις τόν Ίατρείον του.
Άγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Έ-
κεί δέχεται καθ' έκάστην πλην Κυριακής
6-7 μ. μ.

Νίκον Αύλανίδην. Αυτό που μου
γράφετε είναι το μόνον που μπορεί να σας
προφυλάξη, φτάνει να το μεταχειρισθήτε ό-
πως πρέπει και έν άνάγκη διπλό. Ύπάρχει
και μιá άλοιγή Μεντακόψ.

Μπορείτε θαυμάσια να χρησιμοποιήτε την
άλοιγή πρώτα και μετά το προφυλακτικό
που άναφέρατε. Νομίζω όμως ότι δεν πρέ-
πει να σκέπτεσθε τόσο πολν όλην αυτήν την
ιστορίαν γιατί το άποτέλεσμα θάναί τελείως
άρηνητικό, όταν κατέχεσθε από τέτοιον έφι-
άλτη. Ώστε καλόν είναι να σταματήση κάθε
σκέψη και να καταφύγετε εκεί που πρέπει
χωρίς πολλές διατυπώσεις. Άλλωστε τα πα-
ραπάνω που σας γράφω σας προφυλάττουν
πλέον ή έταρκώς.

Μπυρονίκον Πέτρον, δεκα-
νέα, Άάρισα. Αυτό που μου γράφετε ό-
φείλεται σε πολλές αίτίες. Δεν μπορώ φυ-
σικά από μακριά να σας φανώ άπολύτως
χρήσιμος. Πάντως για να σας άνακουφίσω
όπωςδύναται σας γράφω ένα φάρμακο, με
το όποιο δυό φορές την ήμέρα θα κάμνετε
έντριβή εκεί όπου έχουν πέσει οι τρίχες μ'

ένα κομμάτι βαμβάκι άφοδ έννοείται άναπα-
ράξτε προηγουμένως το φάρμακο. Άν δε
πράγμα άπίθανον έξακολουθεί να έπιμένη το
κακό τότε μου ξαναγράψτε πιο συγκεκρι-
μένα και με περισσότερες λεπτομέρειες.

Formol	0,50 cent.
Nitrate de pilocarpine	1 gr.
Teinture de cantharides	20 »
Teinture de iaborandi	15 »
Teinture de noix vomique	15 »
Alcoolat de vio ravanti	25 »
» de citron comp.	25 »

Ε. Α. Α. Ένταυθα. Είναι βέβαια λε-
πτό το ζήτημα αυτό αλλά όχι και άθεράπευ-
το. Σήμερα εύτυχώς διαθέτουμε άρκετά μέ-
σα ώστε το πράγμα να περνά άπαράκλητο,
χρειάζεται όμως προσοχή και έν μέρος του
ανάλαμβάνοντος και έν μέρος σας. Όσον
άφορα τί πρόκειται να στοιχίση αυτό είναι
το όλιγώτερο που έχετε να σκεφθήτε. Ζητά-
τε να σας συστήσω άνθρωπο να αναλάβη την
έντέλεση. Ύπάρχουν άρκετοί, μεταξυ αυτών
είναι και ό ύποφαινόμενος. Ώστε αν νομί-
ζετε ότι θα σας έξυπηρετήσω είμαι πρόθυ-
μος να το κάμω, άρκεί να με έπισκεφθήτε
στο Ιατρείο μου τις ώρες που βρίσκομαι έ-
κει και όλα θα κανονισθούν κατ' εύχην. Μη
λησμονήσετε μοναχά να μου υπενθυμίσετε
την περιπτώσή σας έχοντας ταυτοχρόνως
υπ' όψιν σας τόν αριθμόν του φύλλου που
σας άπήνησα.

Μαγερόπουλον Ίωάννην. Δεν
θα θελήσω βέβαια να δικαιολογήσω τόν φοι-
τητήν που θέλησε να μάθη ιατρική εις βά-
ρος σας, δεν νομίζω όμως ότι όλη αυτή ή
ιστορία έγινε εξ αίτίας του άέρος. Θα συμ-
βαίη κάτι άλλο που άδυνατώ τώρα να το
φαντασθώ από μακριά. Όπωςδύνατε ή έπι-
στολή σας με συνενίκησε, αν τυχόν δε δεν
έχουν γίνει οι ενέσεις έγώ είμαι πρόθυμος
να σας τις κάμω έντελώς δωρεάν άρκεί να

Μπορείτε και δει να αποκτήσετε ΧΡΩΜΑ ΘΕΛΚΤΙΚΟΝ

Νέον μυστικόν της πούδρας που χαρί- ζει θαμνή απόχρω- ση της μόδας

Όλαι αί κομψαί Έλληνίδες έχουν
χρώμα άραιάς θαμπής άποχρώσεως.
Αυτό άποδεικνύει ότι ηδραν τόν τρόπον
να άποκτήσουν έπιδερμίδα με τελείαν
θαμπάδα, άπηλλαγμένη από γυαλάδες
όλην την ήμέρα. Το μυστικό αυτό συνί-
σταται εις μιαν νέαν βραβευμένην μέ-
θεδον Τοκαλόν, με την όποιαν η MOUSSE
DE CREME άναμιγνύεται σε λεπτοτάτη
πούδρα περασμένη από τρία μετάλλινά
φίλτρα. Γι' αυτό ή πούδρα Τοκαλόν κρα-
τά πέντε φορές περισσότερον από κάθε
άλλη πούδρα. Δεν άφίνει κανένα ίχνος
γυαλάδας εις το πρόσωπο ή την μύτη,
άκόμη και όταν χορεύετε σε υπερθερμασ-
μένη αίθουσα ή βγαίνετε με βροχή ή ά-
νεμο. Η MOUSSE DE CREME έπιβάλλει την
πούδρα Τοκαλόν ν' άποξηράνη τας έλαι-
ώδεις φυσικάς εκκρίσεις της έπιδερμίδος,
όπως το κάνουν οι κοινές πούδρες που
καθιστούν την έπιδερμίδα ξηρά και χον-
τροειδή. Έάν έπιθυμήτε να έχετε θαυμά-
σιο και θελτικό χρώμα, στο όποιο κα-
νέας άνδρας δεν άντιστέκεται, αγοράσα-
τε σήμεραν ένα καιτι πούδρα Τοκαλόν.
Διαπιστώσατε πως διαφέρει όλοκληρω-
τικά από τις άλλες πούδρες, διότι ή
MOUSSE DE CREME είναι μυστικό
άποκλειστικό της πούδρας Τοκαλόν.

Γεν. Άντιπρόσωπος

Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ

Πραξιτέλους 42 Άθήνα

Έλληνίδες

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ
ΜΟΔΕΡΝΟ;

ΒΑΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥΣ

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

εις γλυκύ και άνεξίτηλον τόνον και έξοικονομείτε χρήμα και χρόνον ίκανοποι-
ούντες συγχρόνως και το πλέον ιδιότροπον γούστο σας.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ, ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

με επισκεφθήτε στο Ιατρείο μου τις ώρες που εύρισκομαι.

Αντιπρόσωπον Δ. Γηράσκω αεί διδασκόμενος. Μέχρι σήμερα με όσα κι' αν διάβασα με όσα κι' αν έλαβα γράμματα ποτέ δεν μου έτέθη αυτό το ερώτημα. Σεις δέ-δωκα έχετε απόλυτο δικαιο να λέτε ό,τι λέτε γι' αυτήν την κατάσταση, το αποτέλεσμα για σας φυσικά θάναι πολύ δυσάρεστο. Γεννάται όμως το έξης ερώτημα: είναι σι' αλήθεια τα πράγματα όπως τα περιγράφετε, ή μήπως πρόκειται περί ζήλειας, όπερ και το πιθανώτερο.

Υπάρχουν δέβαια πολλών ειδών πράγμα-τα που μπορεί κανείς να έφαρμόση στην προκειμένη περίπτωση με μόνην την διαφο-ράν ότι είναι αδύνατον να σας τα πώ από την στήλη αυτή, και έπειτα εκείνο που θα σας γράψω πρέπει να θέλη να το πάρη, δεν είναι πράγμα που μπορεί να δοθή χωρίς να το καταλάβη.

Εγώ δέβαια σας γράφω το φάρμακο έφ' όσον μου το ζητάτε, σέ σας δέ έναπόκειται να δοήτε τρόπο να το χρησιμοποιήσετε.

Bromure de sodium	) à à
Bromure de potassium	) 8 gr.
Valeriane	) 9 »
Sirap de Menthe	80 »
Eau	160 »

Δυό κουταλιές σούπας ήμερησίως στο μέ-σον του φαγητού. Όταν τελειώση το ξανα-κάνετε. Μετά μερικές μέρες μου ξαναγρά-φετε.

Σ. Ο. Σ. Ένταυθα. «Έστω και την 12ην ώραν βοηθήσατέ με». Έτσι τελειώνει το γράμμα σας, πώς αρχίζει όμως; Έδώ εί-

ναι ο κόμπος. Δυστυχώς φίλε μου είναι τελείως αδύνατο να διαβάσω το γράμμα σας και να καταλάβω περί τίνος πρόκειται. Α-μνησία είναι ή εξάντληση σωματική. Ποιό από τα δυό; Γράψατέ με λοιπόν καθαρώτε-ρα και λεπτομερώς τί ακριβώς θέλετε για να μπορέσω να σας βοηθήσω. Αν αυτό σας είναι δύσκολο τότε δεν έχετε παρά να με επισκεφθήτε στο Ιατρείο μου χωρίς τόν φό-βο ότι θα επιδαρυνθήτε με τίποτε και τότε ασφαλώς θάναι καλλίτερα για σας, γιατί θα αντίληφθώ περί τίνος ακριβώς πρόκειται και θα σας δώσω ό,τι χρειάζεται.

Σ. Μ. Λάρισαν. Έγώ δέβαια σας έ-γραψα να κάμετε πλύσεις, με μόνην την δια-φοράν ότι χρειάζεται προσοχή γιατί σεις φανταστήκατε ότι είναι εύκολο πράγμα να κάμνη κανείς μόνος του τόν γιατρό. Έξα-κολοιθήσατε λοιπόν τις πλύσεις όπως τώ-ρα που δεν αισθάνεσθε ένοχλήσεις. Αντί-δεδ τα κασέ θα πάρετε το κάτωθι φάρμακο σύμφωνα με την οδηγίαν του.

Αρεγκόν κυτίον 1.
Όταν τελειώση να το ξαναπάρετε, δυό και τρείς φορές.

Αγιάτρευτη πληγή. Δεν μου φαί-νεται τόσο αγιάτρευτη ή πληγή σας, φθάνει ν' αλλάξετε μυαλά και όλα θα διορθωθούν. Πρέπει να καταλάβετε ότι ή λέξη αδύνα-το, πρό πάντων για έναν νέο δεν πρέπει να υπάρχει. Υπάρχουν τόσα μέσα να απολαύσε-τε την ζωή σας ώστε να μη δικαιολογείται καθόλου αυτό που κάμνετε. Περιφρονείτε έ-τσι και τα καθήκοντά σας προς τόν έαυτό σας, τούς δικούς σας, την κοινωνία και την χώραν σας και την αξιοπρέπειά σας την αν-δρική.

Απαιτώ λοιπόν από σας και για τδ συμφέρο σας, να αλλάξετε ζωή και αυτό θα το κατορθώσετε με την θέλησή σας, σάν άνδρας που είσθε, με ύπομονή και έπι-μονή. Ν' αφήσετε δε κατά μέρος τούς ρω-μαντισμούς που δεν είναι της εποχής μας και που τόσο κακό σας κάμουν, ιδιαιτέρως εσάς. Ανακεφαλαιώνω: αν θέλετε να σω-θήτε και να ζήσετε εύτυχισμένα, πρέπει ν' αλλάξετε έντελώς συνήθειες. Να γίνετε φυ-σιολογικός άνθρωπος.
Αυτά έχω να σας πώ και αυτό είναι το μόνο φάρμακο. Τίποτε άλλο.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΖΙΟΥΒΑΝΤΙΝΗ

Βαφή τριχών-άνωτέρα όλων εις
όλους τούς χρωματισμούς.
ΙΩΑΝ. ΤΣΙΤΣΙΚΛΗΣ
Στοά Φέξη 47

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ. - ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ ΣΤΟΜΑ-ΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, Κ.Α.Π. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **ΜΠΑΚΑΚΟΥ**
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ὁ Κομμωτὴς πού μεταβάλλει τὰ γυναικεῖα κεφάλαια σὲ κουκλίστικα μὲ τὴν εἰδικότητά του εἰς τὰς Κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

Μερικαὶ Κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ θαύματα τῶν Νέων Μηχανημάτων μας τελειοποιήσεως 1936

Χάριν ἐπιδείξεως

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Δι' ἡλεκτρισμοῦ Δρ. 100

Ἐνευ ἡλεκτρισμ. » 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΟΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341